

Đào Hoa Nguyên Ký

Contents

Đào Hoa Nguyên Ký	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Xuyên Không, Bồng Chốc Trở Thành Cha Hải Tử	6
3. Chương 3: Hóa Ra Là Do Hấn Trèo Cây Lấy Tổ Chim Mà Ngã Khiến Ta Phải Xuyên Không	10
4. Chương 4: Bữa Cơm Đầu Tiên Ở Cổ Đại	13
5. Chương 5: Phụ Tử Sang Ăn Chực	17
6. Chương 6: Phụ Thân Bị Sắc Dụ	22
7. Chương 7: Giai Bảo Đến Trường	27
8. Chương 8: Làm Nén	29
9. Chương 9: Đi Câu Cá	33
10. Chương 10: Đi Thả Diều	39
11. Chương 11: Đi Bắt Ma	39
12. Chương 12: Một Cuộc Sống Bình Đạm Dữ Thế Vô Tranh, Đó Cũng Là Mong Muốn Của Ta	46
13. Chương 13: Trưởng Thôn Đến Làm Mời Cho Hạ Sinh. Hồ Ly Bị Nâng Tay Trên Rồi ~	52
14. Chương 14	59
15. Chương 15	63
16. Chương 16	69
17. Chương 17	74
18. Chương 18	79

Đào Hoa Nguyên Ký

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, chủng điền, 1×1, phúc hắc mỹ công bình phàm thụ, điền văn, HE. Edit: SummerbreezeỞ kiếp t

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-nguyen-ky>

1. Chương 1

Hạ Sinh không nên đến thế giới này.

Câu này là do Ân Bình – mẹ của cậu nói, vì Đồng Hạ Sinh mà cô suốt đời mang tiếng có con riêng.

Những năm 80 của thế kỷ trước, cải cách mở cửa được đẩy mạnh, làn sóng kinh doanh nổi lên khắp cả nước, ngay cả những thị trấn nhỏ cũng hấp dẫn rất nhiều các thương nhân. Cũng vì vậy mà Ân Bình gặp

được cha của Hạ Sinh, Đồng An Hoa. Đồng An Hoa đến từ thành phố lớn, là nam nhân vừa thành thực lại phong độ.

Khi đó Ân Bình đang là cô gái trẻ trung như hoa như ngọc, là thành viên của đoàn văn công có tiếng trong Giang trấn này, giỏi ca múa, người theo đuổi cũng không ít. Trong một bữa tiệc thu hút đầu tư do chính quyền thành phố tổ chức, cô tham dự bữa tiệc rồi gặp gỡ Đồng An Hoa. Thiếu nữ nào mà chẳng hoài xuân, ngay lần đầu tiên nhìn thấy Đồng An Hoa Ân Bình đã có cảm giác với anh, cảm giác toàn thân Đồng An Hoa toát ra một loại khí chất đặc biệt, ổn trọng lại thành thực, một chút cũng không giống lũ thanh niên lỗ mãng trong trấn này.

Đồng An Hoa hình như cũng nhìn thấy tình cảm của Ân Bình đối với mình, những ngày sau đó Đồng An Hoa thường tìm lí do đến gặp cô, ví dụ như nhờ cô hướng dẫn du lịch, đưa anh đi mua sắm, tìm hiểu đặc sản địa phương, thường xuyên qua lại, sự nhã nhặn của Đồng An Hoa càng khiến Ân Bình phương tâm ám hứa, mà Đồng An Hoa hình như cũng động tâm với Ân Bình, thường tổn tâm tư làm cô vui.

Không ngoài ý muốn, hai người bắt đầu yêu nhau, chỉ có điều là yêu đương “bí mật”. Nhưng mà đến khi kinh nguyệt của cô đến chậm nửa tháng, cô vội vàng luống cuống, vừa không dám đi bệnh viện kiểm tra, vừa không dám tùy tiện nói với Đồng An Hoa. Qua hai tháng, biểu hiện mang thai càng rõ ràng, bất đắc dĩ, Ân Bình tìm Đồng An Hoa nói chuyện, theo Ân Bình thì chỉ còn cách là kết hôn mà thôi, nếu không truyện này mà truyền ra trong trấn thì cô không còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Sau khi Đồng An Hoa biết tin, đầu tiên là sững sốt, sau khi nghe xong cách giải quyết của Ân Bình, anh yên lặng rút một miếng thuốc lá, sau đó xoa dịu Ân Bình, nói không thành vấn đề, kết hôn là chuyện đương nhiên, nhưng anh phải về Quảng Đông bàn với cha mẹ đã, sau đó đưa cha mẹ đến chứng kiến hôn lễ.

Vì vậy Ân Bình cứ thế mà chuẩn bị cho sự trở lại của Đồng An Hoa, không nghĩ rằng, Đồng An Hoa lại vội vàng thu lại các mối làm ăn, thu tiền về, chuyển giao quyền sở hữu. Càng không nghĩ tới là Đồng An Hoa vừa đi liền bật vô âm tín.

Chuyện cũ cho dù thế nào thì đối với nam nhân làm việc lớn mà nói, cũng chỉ là một hồi chơi đùa mà thôi. Nhưng đối với Ân Bình thì đó lại là đã kích trí mạng.

Bụng của cô ngày một lớn lên, căn bản không che giấu được việc mang thai. Người nhà biết được, cha giận dữ, mẹ cũng rơi nước mắt không ngừng. Ân Bình tính tình cũng mạnh mẽ, mang theo cái bụng to đi hỏi thăm tin tức của Đồng An Hoa, nhưng những người này đều tỏ vẻ không biết gì về Đồng An Hoa ngoài việc làm ăn với anh ta.

Tại Giang thành này, nhà họ Ân cũng không phải là một dòng họ nhỏ, tin tức con gái họ Ân chưa chồng mà chửa, còn bị vị hôn phu vứt bỏ truyền ra, thoảng cái nước bọt dư luận đã đủ nhấn chìm nhà họ Ân.

Thế nhưng chuyện đã xảy ra thì có thể làm được gì bây giờ. Dù sao cũng là con gái mình, mẹ Ân Bình đưa Ân Bình về thôn nhỏ trong núi để cô trốn đi đợi sinh. Ân Bình cũng không còn cách nào đành dè xuống sự thống khổ cùng không cam lòng của mình, bảy tháng sau sinh ra một bé trai.

Bé trai này chính là Hạ Sinh.

Cậu vốn không có tên, Ân Bình căn bản không muốn để ý đến cậu, nhưng là bà ngoại nhìn không được, nghĩ nếu cậu sinh ra trong mùa hè, liền đặt là Hạ Sinh đi.

Lúc sinh Hạ Sinh ra xong, Ân Bình không nghe lời cha mẹ mà cố ý xuất môn, nói rằng đi ra ngoài làm việc, trên thực tế, cha mẹ cô đều biết cô đi tìm Đồng An Hoa, cho dù hy vọng là vô cùng nhỏ bé. Thế nhưng danh tiếng của Ân Bình tại Giang thành đã bị hủy, làm việc hay không không quan trọng, chỉ cần đứng giờ báo bình an là tốt rồi.

Ân Bình đi rồi, Hạ Sinh do một tay bà ngoại nuôi dưỡng, cậu sinh ra trong núi, cũng lớn lên ở đó.

Trong trí nhớ của Hạ Sinh chưa từng có cha hay mẹ, khi còn bé là không hiểu chuyện, lúc lớn lên cũng không đi truy cứu làm gì. Nhưng lúc ba tuổi, thấy trẻ con nhà khác có cha có mẹ thương yêu, chỉ có cậu là không có, chỉ có bà ngoại chăm sóc cùng ông ngoại thỉnh thoảng đến thăm, cậu liền hỏi, cha mẹ con đâu rồi?

Lúc này bà ngoại không nhịn được sẽ lau nước mắt, nhìn ánh mắt vô tội của Hạ Sinh, cố sức ôm lấy Hạ Sinh nhỏ bé, nói rằng cha mẹ đều đi làm bên ngoài, cố gắng kiếm tiền nuôi Hạ Sinh, chờ Hạ Sinh lớn lên, có tiền đồ rồi, bọn họ sẽ yên tâm mà trở về.

Hạ Sinh nhỏ bé cái gì cũng không hiểu, thế nhưng sẽ không hỏi nữa.

Hạ Sinh được di truyền tướng mạo của mẹ cậu, ngũ quan rất thanh tú, nhất là đôi mắt to đen lay láy, đặc biệt có thần, dường như có thể nói.

Trong thôn nhỏ không thể so với thị trấn, đồ dùng thiếu thốn, cứ ba ngày, bà ngoại đều mang Hạ Sinh lên trấn, mới có thể mua đồ ăn cùng một ít hoa quả, trở về nấu canh cho cậu. Mùi gạo thơm ngào ngạt đó quẩn quanh trong trí nhớ của Hạ Sinh, hòa tan vào nỗi nhớ không có cha không có mẹ.

Mặc dù bà ngoại cẩn thận chăm sóc nhưng Hạ Sinh bởi vì lúc bé không có đủ sữa uống nên cho dù tắm bồn thể nào cũng vẫn nhỏ hơn mấy bạn cùng tuổi, cái đầu nho nhỏ, thân hình gầy yếu, dùng từ mà miêu tả một cách bắt mắt thì đó là một trận gió cũng có thể thổi bay.

Hạ Sinh nghe bà ngoại nói đùa, đầu tiên là trừng cặp mắt đen như mực kia lên, kháng nghị với bà ngoại, sau đó dùng lực giờ giờ nắm tay, thể hiện con rất khỏe.

Bà ngoại lúc này sẽ cười, hiền từ mà xoa đầu Hạ Sinh, xoay người vào bếp lấy ra chén canh bổ đã đun một ngày một đêm, Hạ Sinh nhận lấy, dùng muôi múc, thổi nguội, kiễng ngón chân bón cho bà, bà ngoại lắc đầu, ý bảo trong bếp vẫn còn, Hạ Sinh kiên trì, bà ngoại đành cúi đầu xuống ăn, Hạ Sinh lúc này mới vui vẻ hài lòng mà ôm bát ăn.

Buổi tối mùa hè, người lớn trong thôn đều không hên mà gặp, tụ tập dưới gốc cây đa trong thôn nói chuyện, bọn nhỏ thì chơi ở bên cạnh, cùng nhau đuổi theo những con đom đóm đang sáng nhấp nháy.

Hạ Sinh thích nằm trong lòng bà ngoại, bà ngoại sẽ dùng một chiếc quạt hương bồ thật to mà quạt cho cậu, sau đó sẽ kể chuyện cổ tích cho cậu nghe, Hạ Sinh nghe rất chăm chú, nghe kể chuyện hổ cắn đầu ngón tay trẻ con, cậu liền sợ hãi mà đưa hai bàn tay vào giấu kín trong áo, mọi người xung quanh bị cậu chọc cười ha ha. Dân trong thôn thuần phác, biết thân thể của Hạ Sinh nhưng không có xa lánh mà càng thương tiếc cùng quý mến cậu.

Năm tháng trôi qua, Hạ Sinh bảy tuổi rồi, cũng đến lúc đi học.

Thôn không có trường tiểu học mà phải đi bộ vài km xuống dưới trấn mới có, học sinh đều mang theo cơm trưa, ăn xong nghỉ ngơi nửa tiếng lại tiếp tục học, buổi chiều có thể tan học sớm.

Bà ngoại đưa Hạ Sinh đi báo danh cũng không có thủ tục gì phiền phức. Ân Bình mấy năm nay không hề về qua Giang thành, nhưng vẫn gửi tiền đúng kỳ hạn, không biết cô có tìm được Đồng An Hoa hay không, nhưng ít ra thì cô còn biết chiều cố chính bản thân mình. Bà ngoại đều dùng chỗ tiền này cho Hạ Sinh, hộ khẩu của Hạ Sinh còn chưa chứng thực, chờ đến khi học trung học, chắc chắn là phải quay về thị trấn bàn bạc kỹ càng, đều phải cần đến tiền.

Vì vậy tháng 9, Hạ Sinh lưng đeo túi sách bà ngoại mua cho đến trường, trong thôn cũng có mấy học trò lên trấn học, tuy không cùng khối nhưng ít nhất trên đường có thể làm bạn.

Thế nhưng ngay ngày đến trường đầu tiên, Hạ Sinh đã bị bắt nạt rồi.

Trẻ con trong thôn cũng tự phân bang phái đoàn thể, đối với trẻ con khác sẽ có địch ý không hiểu. chuyện của Hạ Sinh, trong thôn thì có thể hiểu cho, nhưng ở thôn khác thì lại không như vậy, thậm chí các bậc cha mẹ ở thôn khác còn dạy con như thế này “Đám cãi láo hử? Cút ra khỏi nhà cho tao, cho mày thành con hoang không cha không mẹ như thằng Hạ Sinh thôn Mộc kia kìa!” có thể nói, trong lòng trẻ con thôn khác, Hạ Sinh khá là có “danh tiếng”.

Vì thế sau khi nghỉ ngơi sau bữa trưa, cặp lồng cơm của Hạ Sinh bỗng nhiên biến mất. Hạ Sinh vội đến mức tìm tới tìm lui, nhưng tìm thế nào cũng không thấy. Sau đó một bạn cùng lớp là Đàm Khâu Vĩ nói với cậu: “Đồng Hạ Sinh, tớ biết cặp lồng của cậu ở đâu đấy.”

Hạ Sinh đi theo Đàm Khâu Vĩ ra ngoài, đến góc tường ít người qua lại. Hạ Sinh còn chưa kịp thắc mắc đã bị một đám trẻ con to lớn hơn nhiều vây đánh.

Ý mạnh hiếp yếu đã là thiên tính của con người. Đám trẻ con kia vừa đánh vừa kêu “Đồ con hoang” “Không cha mẹ để ý”, sau đó đẩy Hạ Sinh ngã trên mặt đất.

Từ đầu đến cuối Hạ Sinh đều im lặng, cũng không mở miệng kêu, yên lặng mà thừa nhận. Chờ những đứa trẻ kia đi rồi, cậu đứng lên, cẩn thận vỗ vỗ quần áo, chỉ là nhịn không được đỏ viền mắt.

Hạ Sinh là đứa nhỏ hiểu chuyện, cậu biết được qua lời nói của bà ngoại, còn có thái độ của dân trong thôn, có thể thấy được nhà cậu không giống nhà người ta... không hoàn chỉnh.

Trong rất nhiều giấc mộng của mình, Hạ Sinh đều mơ thấy có cha có mẹ bên cạnh, tuy rằng không nhìn rõ mặt mũi, chỉ là thoáng qua chớp lát nhưng khi tỉnh dậy Hạ Sinh đều rất hài lòng.

Thế nhưng hôm nay, những đứa trẻ này lại tàn nhẫn đánh vỡ giấc mộng của cậu, luôn mồm nói cha mẹ cậu không cần cậu, không phải như thế, không phải như thế mà!

Vì vậy Hạ Sinh cũng không muốn học thêm buổi chiều nữa, cứ như vậy chạy về nhà, cậu muốn tìm bà ngoại.

Bà ngoại đang quét sân, thấy Hạ Sinh một thân bèn chạy về, trong nháy mắt, bà đã hiểu rồi, chính là không lừa được a... Bà bỏ chổi xuống, ôm Hạ Sinh đang chạy tới, nước mắt lại rơi.

“Bà ngoại, bà ngoại...” Hạ Sinh khóc lớn, kể lể tủi thân trong lòng.

Bà ngoại ôm Hạ Sinh trong lòng, đặt cậu lên giường, lấy khăn tay xoa mắt, thở dài nói: “Hạ Sinh, bà ngoại biết con tủi thân, bà cũng nên nói cho con biết rồi...”

Hạ Sinh nức nở, mơ hồ nghĩ, cậu sắp biết một bí mật, một bí mật có thể thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cậu.

Vì vậy, bà ngoại dùng giọng nói thông thả kể cho cậu chuyện mẹ cậu sinh con. Sau đó bà nói: “Hạ Sinh, mẹ con không sai, chỉ là khi yêu, cần nỗ lực nhiều lắm mới có thể thành được. Cha của con... có thể là có nỗi khổ trong lòng. Không nên trách bọn họ được không? Hạ Sinh, con có cuộc sống thuộc về chính mình, rất tốt, một cuộc sống vô cùng tốt.”

Hạ Sinh bảy tuổi liền hiểu được thân thế của mình, cậu rất buồn, vì sao là cậu, vì sao hết lần này đến lần khác lại là cậu? Mẹ vì sao đợi ở bên ngoài lâu như vậy cũng không về thăm cậu? Thế nhưng Hạ Sinh luôn nghe lời bà ngoại, liền gạt đầu trong sự mong đợi của bà.

Hạ Sinh từ trước đến nay vẫn yên lặng lại càng yên lặng hơn, những đứa trẻ con khác liền bắt đầu bắt nạt cậu, Hạ Sinh luôn yên lặng gánh chịu, cũng không phản kháng, cũng không nói, chỉ là rất cẩn thận không để cho bà ngoại biết khiến bà lo lắng. Dần dần những đứa trẻ thấy Hạ Sinh không thú vị nữa, trẻ con trên núi nhiều đồ chơi lắm, cũng chán cái đồ chơi là Hạ Sinh rồi. Các thầy cô thì chỉ nghĩ Hạ Sinh là đứa hướng nội, cũng không thấy lạ, có điều trẻ con nhiều như thế, làm sao mà quản hết được, chỉ cần không xảy ra việc là tốt rồi, huống chi Hạ Sinh còn rất chăm chỉ học tập, đi học cũng rất siêng năng, lúc họp phụ huynh còn khen cậu. Những lúc như thế bà ngoại luôn rất vui vẻ, trở về lại tiếp tục nấu canh tắm bổ cho cậu.

Hạ Sinh không thích chơi bời, có thời gian đều giúp bà làm việc nhà, hoặc là đọc sách ở trong sân. Cậu có chút sợ hãi khi tiếp xúc với những đứa trẻ con khác, chỉ đọc sách thôi cũng tốt rồi. Bà ngoại thương cậu như vậy, cậu phải có tiền đồ, không thể khiến bà thất vọng.

Cứ như vậy, Hạ Sinh dựa theo suy nghĩ của mình mà lẳng lặng vượt qua sáu năm tiểu học. Dưới sự thu xếp của ông ngoại, vấn đề hộ khẩu của cậu cũng xong rồi, có thể học trung học ở Giang thành rồi.

Chuyển đi khỏi thôn nhỏ kia, Hạ Sinh thấy lòng trống trải, cụ thể mất mát cái gì cậu cũng không rõ. Bà ngoại cũng chuyển về trấn, thế nhưng tuổi cao sức yếu có chút lực bất tòng tâm, không thể chăm sóc Hạ Sinh như trước được.

Hạ Sinh rất ngoan, không cần ông bà ngoại quan tâm, rất độc lập cũng rất tự lập. Ngoại trừ học tập vẫn là học tập, cậu nghỉ, chỉ cần yên lặng đọc sách như vậy, thi đại học, tìm công việc, bình thản qua quãng đời còn lại là tốt rồi.

Sự tình cũng như Hạ Sinh mong muốn, Hạ Sinh hiểu được phải che giấu mũi nhọn của mình, luôn giữ cho thành tích của mình ở tốp đầu, nhưng cũng không phải là thứ nhất thứ hai, cẩn thận không để cho người khác chú ý, cũng tận lực không lui tới với bạn học.

Ba năm sau, Hạ Sinh thuận lợi thi đỗ vào trường cao học điểm. Ba năm cao trung, Hạ Sinh duy trì phong cách nhất quán, yên lặng học tập. Cuộc sống cao trung thực ra cũng rất phong phú, không ai rảnh rỗi mà đi quan tâm một Hạ Sinh không có cảm giác tồn tại như thế này.

2. Chương 2: Xuyên Không, Bỗng Chốc Trở Thành Cha Hải Tử

Kỳ thi đại học, Hạ Sinh làm bài rất tốt, đỗ vào đại học nổi tiếng ở thủ đô, việc này tạo nên rung động không nhỏ ở Giang trấn. Láng giềng ở xung quanh đều nói chuyện về nhà họ Ân, trong trào phúng không giấu được ao ước, dù sao thì trong truyền thống thì cứ ở thị trấn này mà nói thì thi được vào đại học danh tiếng như vậy thực sự là một chuyện làm rạng rỡ tổ tông.

Hạ Sinh đối với sự bàn tán của mọi người làm như không thấy, bình tĩnh thu thập hành lý, một mình lên xe lửa về phía bắc.

Bốn năm đại học, trong mắt các sinh viên khác, Hạ Sinh là một người trầm mặc ít nói, nhưng có chuyện gì muốn nhờ cậu làm thì cậu sẽ hoàn thành trong khả năng tốt nhất có thể, không tranh đoạt danh tiếng, cho nên nhân duyên cũng không tệ lắm, trong trường bắt gặp còn có người chủ động bắt chuyện với cậu.

Trong khi học tập thì Hạ Sinh cũng kiếm một công việc làm thêm. Nói ra cũng là ngoài ý muốn, vốn Hạ Sinh nghĩ mình không thích giao tiếp cùng người khác, nên làm công việc chân tay là được rồi. Thế nhưng thái độ của cậu nhu thuận, chăm chỉ làm việc, dĩ nhiên được chủ nhà hàng yêu quý, nghĩ rằng tiểu tử này có chút ngại ngùng, nhưng mà có thể bồi dưỡng. Chủ động cho phép Hạ Sinh đi theo hắn trợ thủ. Hạ Sinh lúc bé cũng hay giúp đỡ bà ngoại nên cũng rất nhanh thích ứng với công việc.

Bếp trưởng không có chút giấu nghề nào, đem tất cả bản lĩnh cẩn thận truyền thụ cho Hạ Sinh, Hạ Sinh có chút ngại, vì cậu biết loại nghề này rất kiêng kỵ truyền ra ngoài. Lúc Hạ Sinh ấp úng nói lên lo lắng của mình đối với bếp trưởng, bếp trưởng trừng mắt liếc cậu một cái, Hạ Sinh nhanh chóng cúi đầu, bàn tay to

của bếp trưởng xoa xoa đầu cậu một chút, “Hạ Sinh à, chú không biết vì sao tính tình của cháu lại hướng nội như thế, nhưng mà cháu là một đứa trẻ ngoan, chú nghĩ rằng nếu cháu có tay nghề này thì sẽ có thể chăm sóc mình tốt hơn.”

Hạ Sinh cúi đầu không nói gì, sau đó dùng lực gật đầu, biểu thị rằng cậu sẽ cố gắng theo bếp trưởng học tập.

Hạ Sinh nghĩ, cậu thực sự rất may mắn, có bà ngoại cùng bếp trưởng đối với cậu vô cùng tốt.

Thoáng một cái đã hết bốn năm đại học, Hạ Sinh thuận lợi nhận bằng tốt nghiệp, chuẩn bị rời khỏi nơi đô thị phồn hoa này, cậu muốn mua tặng bếp trưởng chút quà tỏ lòng thành, liền mang tiền công đến siêu thị bên ngoài trường học.

Khi Hạ Sinh đang bị muôn màu muôn vẻ trong siêu thị làm hoa cả mắt thì cửa siêu thị có người đột nhập gây rối loạn. Hạ Sinh lại không phải là người thích vào góp vui, cậu tiếp tục chọn đồ.

Có người chạy tới chỗ Hạ Sinh, nhoáng một cái cậu bị người đó dùng cánh tay giữ lấy, ở gáy có vật gì đó cứng cứng dí vào.

Dao?

Trực giác của Hạ Sinh ý thức được điều này. Cậu không hề động đậy, sữa ong chúa trên tay không giữ được mà rơi xuống trên mặt đất.

“Không được đến đây! Không là tao nổ súng đấy!” Người đàn ông khỏe mạnh phía sau lưng hăng tùm cổ Hạ Sinh.

Cảnh sát nhân dân vốn đuổi theo đến đây nhìn thấy cảnh này cũng chỉ có thể đứng xa xa, giằng co cùng kẻ bắt cóc. Khách hàng của siêu thị bị dọa, có người thét chói tai rồi chạy trốn, nhưng cũng có người đứng từ xa nhìn lại xem.

“Xin anh hãy bình tĩnh! Anh đã bị chúng tôi bao vây rồi, không bằng chủ động hợp tác với cảnh sát, còn có thể hưởng độ khoan hồng!” Người cảnh sát đứng đầu nói với người đàn ông đó, cao giọng kêu gọi đầu hàng, muốn thuyết phục kẻ bắt cóc không nên hành động thiếu suy nghĩ, cùng lúc đó trấn an Hạ Sinh: “Đồng học cậu yên tâm, chuyên gia đàm phán của chúng tôi sẽ đến ngay lập tức, cậu không cần phải sợ, không có việc gì đâu.”

Hạ Sinh nghĩ phản ứng của cậu có chút kỳ lạ, một chút cũng không sợ hãi, nhưng mà đầu óc lại choáng váng, người trước mắt đều nhìn không rõ nữa.

Kẻ bắt cóc vì khẩn trương mà lại tăng thêm lực cánh tay, lực chú ý đặt hết lên cảnh sát trước mặt, làm sao còn để ý đến Hạ Sinh sắp bị hấn bóp cổ chết.

Cảnh sát vừa lúc này còn nghĩ Hạ Sinh trấn tĩnh được, trong lòng thầm khen không hổ là sinh viên, thời khắc mấu chốt gặp nguy không loạn, nhưng dần dần phát hiện ra sắc mặt cậu tái nhợt không thích hợp, mắt trở nên trắng dã, mới cảm thấy sự tình không ổn, rống to vào mặt kẻ bắt cóc: “Anh buông cổ cậu ta ra! Cậu ấy không thể thở nổi nữa rồi!”

“Cái gì? Chúng mày không cần lừa tao, tao sẽ không mắc mưu đâu!” kẻ bắt cóc bị đẩy vào đường cùng, lúc này hấn như chó cùng dút giậu, không những không buông lỏng tay mà còn bóp chặt hơn.

Bọn họ đang nói gì thế? Tiếng nói sao trở nên xa xôi vậy? Thế giới đảo quanh, càng lúc càng chóng mặt... Hạ Sinh vô lực nhắm mắt lại.

Nói cái gì, không quan trọng... Cậu mệt mỏi quá... Đầu nghiêng đi một cái, Hạ Sinh rốt cục mất đi ý thức.

Đêm đó đài liên truyền ra tin tức: Mười sáu giờ bốn mươi phút ngày hôm nay tại Bắc Kinh, ngân hàng ở khu phố phía nam phát sinh vụ cướp có vũ trang, tội phạm dùng súng lục bị phát hiện, nhân viên ngân hàng nhanh chóng báo nguy, kẻ cướp hốt hoảng chạy trốn vào siêu thị bắt cóc sinh viên sắp tốt nghiệp họ Đồng, trong lúc giằng co, con tin bị bóp cổ lâm vào hôn mê, cảnh sát thừa cơ hợp lực bắt được tên tội phạm, đồng thời đưa Đồng đồng học đến bệnh viện gần nhất, đáng tiếc không kịp cứu sống...

...

Loáng thoáng truyền đến tiếng khóc, giống như là rất nhiều muối tụ tập xung quanh không ngừng vo ve. Hạ Sinh có điểm không chịu được, thế nhưng mi mắt thực sự rất nặng, cậu không thể mở mắt ra được.

Là ai đang khóc? Vì sao lại khóc?

Ý thức của cậu dần tỉnh táo lại, nhớ lại một màn trước khi hôn mê – cậu đang mua đồ trong siêu thị liền bị một kẻ bắt cóc bắt làm con tin, sau đó bị bóp cổ đến hôn mê.

Như vậy thì hiện tại chắc cậu đang ở bệnh viện rồi, bà ngoại đến rồi sao? Ngoài bà ra, còn ai có thể vì cậu mà khóc đến thương tâm như thế chứ? Hạ Sinh trong lòng không khỏi khổ thẹn, vẫn là khiến bà phải lo lắng.

Hạ Sinh rất muốn an ủi người đang khóc kia, nhưng trong đầu một mảnh hắc ám đè xuống, cậu lại hôn mê lần nữa.

...

Lần thứ hai tỉnh lại, Hạ Sinh cảm giác khá hơn một chút. Hơn nữa bên cạnh không còn ai khóc lóc, tâm trạng mới thả lỏng một hơi.

Chậm rãi thích ứng tia sáng ban ngày, vốn tưởng rằng đập vào mi mắt sẽ là màu trắng của bệnh viện, thế nhưng ngoài ý muốn chính là cậu đang ở trong một căn phòng nhỏ hoàn toàn xa lạ.

Đây không phải là bệnh viện mà giống như ngôi nhà gỗ đơn sơ cậu đã từng nhìn thấy qua khi còn nhỏ ở trong thôn. Dưới người cậu là cái giường làm bằng gỗ cứng đơ đơ, đưa mắt nhìn có thể thấy được một cái cửa sổ, ánh mặt trời xuyên qua song cửa vào nhà, còn có bóng cây loang lổ.

Trong phòng đồ đạc bày biện cũng vô cùng đơn giản, ở góc tường có một ngăn tủ lớn, ở giữa gian nhà có một cái bàn thô ráp, trên bàn có vài cái đĩa, cách cái ghế mấy bước là đồng củi vừa cháy hết.

Quan sát phòng xong, Hạ Sinh mới cúi đầu nhìn cái giường cậu đang nằm, vừa nhìn vừa bị dọa nhảy dựng: một cậu nhóc đang ghé vào giường ngủ. Bởi vì nhóc nằm sấp nên cậu chưa phát hiện ra.

Nhưng mà đây là chỗ nào a?

Hạ Sinh nhanh chóng ngồi xuống, lay cậu bé kia dậy, muốn hỏi chút tin tức.

Đứa bé kia thấy động tĩnh liền tỉnh dậy rất nhanh. Nó ngẩng đầu thẳng tắp nhìn tay Hạ Sinh đang khoác trên vai nó, ngây ra một lúc, rồi “Oa” một tiếng, nhào vào trong lòng Hạ Sinh khóc: “Phụ thân làm con sợ muốn chết, con còn tưởng phụ thân cứ ngủ mãi như thế, ... không bao giờ để ý con nữa... Hu hu...”

Hạ Sinh từ trước đến nay vẫn khuyết thiếu biểu tình trên mặt liền cứ như thế mà hiện ra vẻ mặt giật mình, vừa có chuyện gì xảy ra? Như thế nào lại đã sinh ra một đứa con lớn như vậy rồi? Tiếng khóc lúc trước nghe được là nhóc này khóc sao?

Thấy đứa bé khóc thương tâm như vậy, Hạ Sinh không khỏi ngây ngốc mà dỗ dành: “Nín đi nào, ta không phải đã thức rồi đây sao, không có việc gì rồi.”

Đứa bé không nói gì, chỉ cọ cọ trong lòng Hạ Sinh, một hồi sau, Hạ Sinh cảm giác vạt áo mình ướt đầm rồi.

Lúc này Hạ Sinh mới chú ý đến quần áo của mình. Áo dài thùng thình, cổ gấp... đây, đây không phải là phong cách quần áo cổ đại sao! Đứa bé này còn gọi cậu là “Phụ thân”, trẻ con hiện đại không gọi như thế a.

Đầu Hạ Sinh “Oành” một cái nổ tung rồi – nơi này là là cổ đại? Cậu đến cổ đại rồi sao?

Hạ Sinh đọc sách hơn mười năm cũng không phải là chỉ biết đọc sách giáo khoa. Lúc còn học đại học, ngoài làm thêm, cậu hay đến thư viện đọc sách. Từ trước đến nay đại học vẫn luôn đề cao tinh thần tự học. Hạ Sinh mang tinh thần này quán triệt triệt để. Ngoại trừ sách liên quan đến chương trình học, cậu còn xem các loại sách khác, hơn nữa không chỉ xem qua mà thực sự suy nghĩ cùng lý giải. Không dám nói là đọc nhiều sách vở nhưng cũng là học phú năm xe rồi.

Trong đó cũng không loại trừ sách lý luận về thời gian và không gian, ấn tượng sâu nhất chính là “Thời gian giản sử” của Sử Đế Phân Hoắc Kim. Hoắc Kim cho rằng nếu thực sự vượt qua tốc độ ánh sáng thì có khả năng xuyên qua thời không. Đương nhiên cũng có nhà khoa học không đồng ý với ý kiến này, hơn nữa cách xuyên qua thời không cũng không phải chỉ có tốc độ siêu ánh sáng là cách duy nhất.

Đầu óc Hạ Sinh rối loạn.

3. Chương 3: Hóa Ra Là Do Hắc Trèo Cây Lấy Tổ Chim Mà Ngã Khiến Ta Phải Xuyên Không

Suy nghĩ trong đầu Hạ Sinh trăm chuyển ngàn hồi, cứ ngốc ra như vậy. Đứa nhỏ trong lòng hình như ngừng khóc rồi, giãy ra khỏi vòng tay của Hạ Sinh, ngẩng đầu dùng đôi mắt ngập lệ nhìn về phía Hạ Sinh: “Phụ thân, người thấy tốt hơn chưa?”

Sau đó không đợi Hạ Sinh trả lời, nó tự mình nhắc đến: “Sáng hôm qua phụ thân nói muốn trèo lên cây bắt lấy ổ chim để thêm món ăn, thế nhưng một chân giẫm vào khoảng không liền rơi xuống... lúc con sợ hãi chạy ra đỡ phụ thân còn cười nói bảo không việc gì, như thế nào lại mê man một ngày một đêm mới tỉnh lại...”

Hạ Sinh chậm rãi tiếp thu tin tức mà cậu bé nói ra. Thân thể này chắc chắn không phải là của cậu, tuy rằng cậu còn chưa nhìn rõ hình dạng của mình bây giờ, nhưng mái tóc dài phía sau có thể chứng minh điều đó vì tóc cậu không dài như vậy.

Hạ Sinh có chút buồn bực, chủ nhân của thân thể này không biết có đầu óc hay không nữa, học gì không học lại đi bắt chước trẻ con trèo cây lấy tổ chim, lại còn bị ngã nữa chứ! Người ngủ thì tốt rồi, còn ta tỉnh lại lại ở trong thân thể này! Chính là bố trẻ con rồi, còn làm việc không nghĩ đến hậu quả như vậy!

Nghĩ đến đây Hạ Sinh không khỏi nghĩ đến trong thế giới kia, thân thể của mình thế nào rồi, cũng không biết có bị hoán đổi linh hồn không nữa... thế nhưng cũng có thể là chết luôn rồi... Bà ngoại nhất định sẽ rất thương tâm... bếp trưởng không biết có khổ sở không? Hắc là có, chú ấy quan tâm mình như vậy a... Hạ Sinh có điểm buồn bã.

“Phụ thân? phụ thân?” cậu bé thấy Hạ Sinh không phản ứng, lo lắng mà lắc lắc cậu.

Hạ Sinh phục hồi tinh thần, “À, không có việc gì đâu. Con dẫn phụ thân ra ngoài xem được không?” Hạ Sinh muốn nhìn một chút xem thế giới này tốt cùng là như thế nào?

Tuy thấy lời nói và hành động của phụ thân có chút kỳ lạ nhưng cậu bé vẫn không nghĩ nhiều lắm, nghe lời kéo tay Hạ Sinh đi ra khỏi phòng, trong sân có không ít cây cối xanh tốt, Hạ Sinh nhìn thoáng qua, bắt đầu đi mà nghĩ, không biết cái cây nghiệp chướng kia có ở đây không, thật hận không thể một búa mà chặt chết nó đi!

Đẩy cửa viện ra, Hạ Sinh đứng ở cửa, nhìn tất cả trước mắt, không tự chủ được mà sợ ngây người, trong đầu hiện ra dòng chữ đã từng đọc trong sách:

“Vào khoảng triều Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở Vũ Lăng làm nghề đánh cá, theo dòng khe mà đi, quên mất đường xa gần, bỗng gặp một rừng hoa đào mọc sát bờ mấy trăm bước, không xen loại cây nào khác, cỏ thơm tươi đẹp, hoa rụng rục rở. Người đánh cá lấy làm lạ, tiến thêm vô, muốn đến cuối khu rừng.

Rừng hết thì suối hiện và thấy một ngọn núi. Núi có hang nhỏ, mờ mờ như có ánh sáng, bèn rời thuyền, theo cửa hang mà vô. Mới đầu hang rất hẹp, chỉ vừa lọt một người. Vô vài chục bước, hang mở rộng ra, sáng sủa; đất bằng phẳng trống trải, nhà cửa tề chỉnh, có ruộng tốt, ao đẹp, có loại dâu loại trúc, đường bờ thông nhau, tiếng gà tiếng chó tiếp nhau. Trong đó những người đi lại trông trott làm lưng, đàn ông đàn bà ăn bận đều giống người bên ngoài, từ những người già tóc bạc tới những trẻ để trái đào, đều hơn hởi vui vẻ.

Họ thấy người đánh cá, rất lấy làm kinh dị, hỏi ở đâu tới. Người đánh cá kể lẽ đầu đuôi. Họ bèn mời người này về nhà, bày rượu, mổ gà để đãi. Người trong xóm nghe tin, đều lại hỏi thăm. Họ bảo tổ tiên trốn loạn đời Tấn, dắt vợ con và người trong ấp lại chỗ hiểm trở xa xôi này rồi không trở ra nữa; từ đó cách biệt hẳn với người ngoài. Họ lại hỏi bây giờ là đời nào, vì họ không không biết có đời Hán nữa, nói chi đến đời Ngụy và Tấn. Người đánh cá nhất thiết kể lại đủ cả sự tình, họ nghe rồi đều đau xót, than thở. Những người đứng bên đều mời về nhà mình chơi, đều thết đãi ăn uống. Ở lại chơi vài ngày rồi từ biệt ra về. Trong bọn họ có người dặn: “Đừng kể cho người ngoài hay làm gì nhé!”

Ra khỏi hang rồi, tìm lại được chiếc thuyền, bèn theo đường cũ mà về, tới đâu đánh dấu chỗ đó. Đến quận, vào yết kiến quan Thái thú kể lại sự tình. Viên Thái thú sai ngay người đánh cá trở lại, tìm những chỗ trước đã đánh dấu, nhưng mơ hồ, không kiếm được con đường cũ nữa.

Ông Lưu Tử Ký ở đất Nam Dương là bậc cao sĩ, nghe kể chuyện, hân hoan tự đi tìm lấy nơi đó, nhưng chưa tìm ra thì bị bệnh mà mất. Từ đó không ai hỏi thăm đường đi nữa.”[*]

Cảnh tượng trước mắt giống như trong sách miêu tả vậy, nhìn ra xa chính là một mảnh đất rộng rãi, xa xa có núi non, rừng cây trùng trùng điệp điệp xanh mướt, một con sông chảy dài theo đồng ruộng, đồng ruộng có đường nhỏ thông với bốn phía giăng khắp nơi, có thể nhìn thấy những đàn gà đang kiếm ăn chung quanh... tất cả đều toát lên một vẻ bình thản mà hài hòa ấm áp.

Không hiểu vì sao Hạ Sinh lại có cảm giác như lạc vào biển hoa đào, mặc dù xung quanh không nhìn thấy bông hoa nào, nhưng cậu lại cứ nghĩ như vậy.

“Ở đây có hoa đào không?” Hạ Sinh mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là có ạ!” Cậu bé trả lời rất nhanh, “Phụ thân người hồ đồ rồi sao? Thôn của chúng ta tên là Đào Hoa mà thế nào lại không có hoa đào, nhưng mà giờ là mùa hè, đào ra quả mất rồi không còn hoa nữa, phải đợi đến tháng ba sang năm, trong thôn nơi nơi đều là hoa đào, đến lúc đó có thể trầm trồ khen ngợi nha!”

Hóa ra suy nghĩ của cậu là sự thật rồi, Hạ Sinh có điểm dở khóc dở cười.

Hạ Sinh cúi đầu suy nghĩ một chút, bảo thằng bé đưa về trong phòng ngồi xuống. Trước tiên cậu cần thận đánh giá lại một phen. Cậu vẫn là một người có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh, trong thế giới kia cũng không có chí hướng gì lớn, chỉ làm theo mong đợi của bà ngoại, cố gắng học tập, học xong tìm công việc ổn định, phụng dưỡng ông bà ngoại an dưỡng tuổi già. Cái khác cũng không hề nghĩ đến. Hiện tại không hiểu làm sao lại đến thế giới này, tuy rằng còn chưa rõ ràng đây là nơi nào thời đại nào, có điều có thể nói rằng chủ nhân thân thể này không có chút khái niệm với cuộc sống, từ mái tóc của cậu bé được tết không ra làm sao đến một thân quần áo không hợp đều nhìn ra, đã làm phụ thân mà còn không thể chăm sóc cho chính con trai của mình.

Lại có thể nhìn ra được hài tử này rất thương cha mình. Nghĩ vậy Hạ Sinh không khỏi có chút chua xót trong lòng: chính mình còn chưa bao giờ gặp qua cha ruột, cũng chưa được hưởng qua tình thương của cha, tuy rằng bên ngoài không biểu hiện ra khát vọng nhưng thực sự trong lòng thì vô cùng hy vọng có thể có được sự quan tâm của cha mẹ. Nhưng mà khát vọng đó đã chẳng thể nào thực hiện được nữa, như vậy cậu liền thay thế chủ nhân thân thể này, cố gắng chăm sóc hài tử của hắn, đem tất cả những tình cảm mà mình mong muốn đều đặt lên người đứa bé này đi.

Hạ Sinh lộ ra nụ cười đầu tiên từ lúc thanh tỉnh đến giờ, cậu cũng không ghét phải chăm sóc người khác, cuộc sống nhiều năm qua làm cho cậu hiểu được phải sinh hoạt như thế nào, huống hồ cậu còn có tài nấu ăn khá được còn chưa biểu hiện ra ngoài cơ mà.

Được rồi, mẫu thân của đứa bé đâu? Vẫn chưa nghe thấy hài tử nhắc tới, phỏng chừng là có nội tình đi. Hạ Sinh mỉm cười nói với thằng bé: “Con tên gì?”

“Tiểu, Tiểu Ngư.” Thằng bé nghĩ phụ thân hôm nay thật kỳ lạ nha, thế nào lại không nhớ rõ tên nó thể này, thật là bị đụng hổng đầu óc rồi sao?

“Mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi rồi ạ.” Tiểu Ngư vừa nói vừa giơ năm ngón tay múa may trước mặt Hạ Sinh.

“Ta tên là gì?” nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngư hiện ra biểu tình “hỏi là liền trả lời”, Hạ Sinh sung sướng nghĩ đứa nhỏ này thật dễ thương.

“Đại Ngư.” Đầu óc phụ thân khẳng định là hổng rồi! Trong lòng Tiểu Ngư âm thầm đưa ra kết luận.

“Vậy, mẫu, mẫu thân của con đâu?” Hạ Sinh suýt nữa nói ra từ mẹ, cũng may là ngừng lại kịp thời.

Mặt Tiểu Ngư tối sầm lại, Hạ Sinh nghĩ là không tốt rồi, quả nhiên Tiểu Ngư nhỏ giọng trả lời: “Trước đây phụ thân nói, sau khi sinh Tiểu Ngư thì mẫu thân mất rồi...” dừng lại một chút, Tiểu Ngư trù trù nói: “Đã chết, sẽ không bao giờ... đến gặp Tiểu Ngư nữa...”

Chết tiệt! Hạ Sinh yêu thương mà ôm hài tử vào lòng. Cái tên Đại Ngưu kia làm sao có thể nói chuyện tàn nhẫn với tiểu hài tử như vậy? Bản thân cậu đến bảy tuổi rồi mới biết được sự thực rằng cha mẹ cậu không muốn chăm sóc cậu... ít nhất... biết được họ vẫn còn khỏe mạnh, còn sống là tốt rồi. Tiểu Ngưu mới có năm tuổi, biết cái gì là chết rồi.

“Không sao! Sau này phụ thân sẽ chăm sóc con!” Hạ Sinh lớn tiếng nói.

./.

Chú thích:

[*] Đào hoa nguyên ký của Đào Tiềm do Nguyễn Hiến Lê dịch

4. Chương 4: Bữa Cơm Đầu Tiên Ở Cổ Đại

Nói là muốn chăm sóc Tiểu Ngưu thật tốt nhưng Hạ Sinh đang ở trạng thái hoàn toàn không biết gì về cái thế giới này cả, phải làm sao mới tốt đây? Dựa vào đứa nhỏ trước mắt này cũng không làm được cái gì, chắc phải đến thăm hàng xóm xung quanh thì mới có thể.

Lúc này, chỉ nghe “ục ục ~” một tiếng, Hạ Sinh cúi đầu nhìn, Tiểu Ngưu quả nhiên đang nhăn nhó nói: “Phụ thân, chúng ta còn chưa ăn điểm tâm đâu.”

Bị nó nhắc như thế, Hạ Sinh cũng thấy có chút đói bụng, vừa muốn hỏi trừu phòng ở đâu đã thấy thân thể nhỏ bé của Tiểu Ngưu chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau Tiểu Ngưu cẩn thận cầm hai cái bát ra, trong bát chính là cháo trắng, trên mặt có vài mảnh đậu lung tung.

Nhanh nhẹn mà đặt bát lên bàn, nhu thuận mời Hạ Sinh: “phụ thân, ăn cơm thôi.” Nói xong chính mình vùi đầu ăn.

Điểm tâm ăn cái này sao? Thế thì ở đây vật chất thật nghèo nàn quá, hay là cái nhà này nghèo vậy? Thảo nào vóc dáng Tiểu Ngưu nhỏ vậy, chắc là do thiếu dinh dưỡng rồi. Hơn nữa, trong nhà này hình như là Tiểu Ngưu phụ trách thức ăn? Hạ Sinh lại một lần nữa cảm thấy “Đại Ngưu” này làm cha thật là thất bại.

Cảm thấy Hạ Sinh không muốn động đũa, Tiểu Ngưu không hiểu hỏi phụ thân: “Phụ thân vì sao lại không ăn? Tiểu Ngưu làm vẫn ngon như trước đây mà.”

Hạ Sinh không biết phải nói gì, đối mặt với ánh mắt chờ mong của Tiểu Ngưu, chỉ có thể cầm bát lên và từng ngụm từng ngụm. Hương vị không thể nói là ngon, hơn nữa so với bếp trưởng trước đây thì quả là một trời một vực rồi, thế nhưng vừa ăn vẫn vừa phải khen: “Ừ, thực sự là ăn rất ngon, Tiểu Ngưu thật là giỏi!” cuối cùng, Hạ Sinh nhẹ nhàng nói: “Để trả công Tiểu Ngưu nấu cho phụ thân điểm tâm ngon như

thể này, tỳ nữa phụ thân liền nấu cơm thật ngon cho Tiểu Ngưu ăn nha!”

Tiểu Ngưu nghe thấy thể giật mình, cái miệng nhỏ nhắn liền làm thành hình chữ O đẹp mắt.

“làm sao thể?” Hạ Sinh bị phản ứng khoa trương củ Tiểu Ngưu chọc buồn cười.

“Không phải phụ thân rất ghét vào trù phòng sao? Như thế nào lại nghĩ đến việc nấu cơm cho Tiểu Ngưu ăn vậy? Phụ thân... biết làm sao?”

Đối mặt với nghi vấn củ Tiểu Ngưu, Hạ Sinh cảm thán, quả nhiên đúng là hoàn cảnh tôi luyện a, chỉ vì người lớn thất trách mà trẻ nhỏ sớm đã biết làm sao để sinh sống rồi. Có điều lúc cậu còn nhỏ không phải cũng thế sao? Bà ngoại cố gắng chăm sóc cậu nhưng bà cũng đã già rồi, cậu cũng cố gắng làm đỡ công việc cho bà.

Hạ Sinh sẽ không nói với Tiểu Ngưu rằng phụ thân Đại Ngưu củ con chỉ còn lại thân thể này thôi, linh hồn đã đổi thành người khác rồi, đương nhiên là phải khác trước đây chứ. Hạ Sinh nghĩ, lời nói dối thiện ý sẽ được tha thứ thôi. Vì vậy, cậu giả vờ buồn rầu giải thích với Tiểu Ngưu: “Phụ thân cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, từ lúc từ trên cây ngã xuống, ký ức trước đây đều rất mơ hồ, thậm chí không nhớ rõ cả tên Tiểu Ngưu, cái này Tiểu Ngưu sẽ không trách phụ thân chứ?”

“A? Phụ thân có cần đại phu đến khám không?” Tiểu Ngưu nghe xong vẻ mặt cũng buồn rồi.

“Không cần đâu.” Như thế sẽ lộ mất, Hạ Sinh mới không chui đầu vào rọ a. “nghe Tiểu Ngưu nhắc nhở, phụ thân cũng muốn biết một chút về cuộc sống củ phụ thân và Tiểu Ngưu trước đây, chậm rãi tìm hiểu chắc cũng được ha.”

“Như vậy sao? Vâng.” Tiểu Ngưu không nghi ngờ cậu, cố sức gật đầu.

Hạ Sinh tiếp tục lừa dối con trẻ: “Đại khái để bồi thường vì phụ thân quên nhiều việc như vậy, trong đầu phụ thân giờ có rất nhiều thứ kỳ lạ, ví dụ như biết làm thế nào để nấu ăn ngon nè.”

“Thật vậy sao?” Tiểu Ngưu nghe nói vậy, con mắt thoáng cái phát sáng.

“Đúng vậy.” Hạ Sinh nở nụ cười, “Chờ đến buổi trưa phụ thân liền chứng minh cho Tiểu Ngưu xem được không?”

“Vâng!” Tiểu Ngưu thật là vui vẻ, phụ thân hiện tại không giống phụ thân trước đây, trở nên thật gần gũi a, trước đây phụ thân cũng không khen cháo ngon, cũng sẽ không ôm nó, không nói chuyện với nó nhiều như thế này. Tuy rằng lúc mới tỉnh lại phụ thân có điểm ngốc ngốc nhưng phụ thân nói đó là do đầu bị đập a, sau đó sẽ tốt lên thôi!

Hạ Sinh nhìn hài tử trước mặt không chút che giấu mừng rỡ, trong lòng có chút an ủi, hài tử phải vô tư vô lự mới tốt, trên lưng không nên gánh những việc nặng nề, không thuộc về tuổi thơ.

Đợi Tiểu Ngưu ăn no xong, Hạ Sinh nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa, ra khỏi phòng đi xem xét một chút liên biết trù phòng ở chỗ nào. Đi vào trù phòng, dò trên xét dưới, thấy không khác lắm so với phòng ở thôn trước kia. Trù phòng chỉ là một gian nhỏ, bếp củi, bên cạnh có rơm rạ cùng củi gỗ, có một tủ bát thô ráp, bên trong có bát đĩa, gạo, dầu muối tương đều có đủ, còn có bàn nhỏ ghế nhỏ để ngồi ăn. Mộc mạc mà đơn giản, ngoài ra không còn gì.

Trong lòng Hạ Sinh tính toán một phen, nghĩ rằng sử dụng những đồ dùng như thế này cũng không làm khó được cậu.

“Tiểu Ngưu, nhà ta có ruộng không?”

Tiểu Ngưu vẫn đi theo Hạ Sinh, thật vất vả mới thấy phụ thân chăm chỉ như thế, Tiểu Ngưu đơn thuần không muốn mất đi cảm giác tốt đẹp này, nghe được câu hỏi của phụ thân, lập tức đáp: “Có a.”

“Ở đâu?”

“Bên phải trù phòng có một mảnh a.”

“Đưa phụ thân đi xem nào.”

Vì vậy từ trù phòng đi ra, Hạ Sinh thấy được mảnh ruộng khoảng hai mẫu được khai khẩn khá tốt, chia làm bốn phần trồng thổ đậu, cải củ, khoai lang và lạc. Hạ Sinh nghĩ tên “Đại Ngưu” này cuối cùng cũng có một điểm tốt a.

Hạ Sinh từ quần áo của Tiểu Ngưu với nhiệt độ mà đoán rằng ở thế giới này đang là mùa hè, cây cối trong vườn đang chín cũng chứng minh điều đó. Củ cải và thổ đậu chín rồi, khoai lang cũng khá lớn. Ân, cái này thiếu chút thịt a...

“Nhà ta có nuôi gà không?” câu này Hạ Sinh nói nhưng có điểm không dám ôm hy vọng.

“Có a!” Tiểu Ngưu trả lời mang theo giọng điệu kiêu ngạo, “Ngày nào con cũng thái rau cho gà ăn đấy.”

“Nhưng sao phụ thân không nhìn thấy nhỉ?” Hạ Sinh nhìn đông nhìn tây.

“Ồ sân trước a, phụ thân vừa nãy không phải vừa mở cửa sao?” Tiểu Ngưu rất cục cằn nhận được phụ thân mất trí nhớ thật rồi.

“Ha ha, phụ thân già đầu óc lẩm cẩm, Tiểu Ngưu còn có thể cho gà ăn, thật là ngoan.” Tâm trạng Hạ Sinh lúc đó đang chỉ lo quan sát thế giới lạ lẫm, làm sao có thể chú ý trong sân có gà hay không a...

“Cho gà ăn, chúng nó liền đẻ trứng cho Tiểu Ngưu ăn nha.” Tiểu Ngưu đỏ mặt giải thích.

Tiểu Ngưu xấu hổ rồi, Hạ Sinh nhin không được lấy tay xoa xoa đầu Tiểu Ngưu. Có con trai thật tốt a, Hạ Sinh đột nhiên rất cảm ơn vì có thể đến thế giới này.

Có điều Tiểu Ngưu quá gầy, điều này không tốt chút nào, như thế này chính là do thời gian dài thiếu dinh dưỡng gây ra đi. Hạ Sinh lại xem xét thân thể “Đại Ngưu” một lần nữa, cũng là rất gầy yếu, xem ra phụ tử nhà này đều là thiếu dinh dưỡng a.

Chỉ dựa vào những vốn tự có trong sân này thì không đủ, hướng hồ gà còn phải giữ lại để đẻ trứng cho Tiểu Ngưu ăn. Hạ Sinh suy nghĩ một chút, hỏi: “Trên núi gần nhà ta có thỏ hay con gì nhỏ nhỏ không?”

“Có, bác thợ săn trong thôn thường săn được, Cậu Thặng ca nhà thợ săn nói thịt thỏ ăn ngon lắm, nhưng Tiểu Ngưu chưa bao giờ được ăn.”

Nghe lời nói của Tiểu Ngưu toát ra mong chờ, Hạ Sinh cười nói: “Được, đợi phụ thân một chút, phụ thân nhất định mang thịt thỏ về cho Tiểu Ngưu ăn. Không chỉ thịt thỏ mà còn các loại thịt khác cũng ngon lắm.”

Tục ngữ nói tâm động không bằng hành động, Hạ Sinh liền suy nghĩ. Cậu là trẻ con lớn lên nơi xóm núi, mưa dầm thấm đất, cũng đã từng làm đồ chơi. Hạ Sinh tìm dao trong trù phòng, tìm một cây gậy trúc trong sân, cẩn thận tước thành những thanh trúc dài mảnh, sau đó đan lại thành lồng bắt chuột, cũng có thể bắt được thỏ.

Tiểu Ngưu sùng bái mà nhìn Hạ Sinh như có ma thuật biến ra mấy cái lồng tinh xảo, sao nhỏ trong mắt khiến Hạ Sinh có điểm dở khóc dở cười, thân thể này làm sao mà yếu như vậy a, mới lao động một ý mà đã mệt không chịu được, vốn cậu còn muốn làm mấy cái nữa, đành phải nghỉ ngơi làm sau vậy.

“Tiểu Ngưu, phụ thân đi lên núi, con ở nhà không được chạy lung tung, nghe chưa?”

“...” Tiểu Ngưu cũng muốn đi nha.

Nhìn thấy Tiểu Ngưu không cam lòng, Hạ Sinh đồng ý nói: “Lần sau phụ thân mang Tiểu Ngưu đi. Nhiều người thỏ sẽ sợ không ra nữa, phụ thân liền không bắt được nha.” Ở lâu cùng trẻ nhỏ, giọng điệu bất giác sẽ giống như thế a, Hạ Sinh cười khổ.

Được rồi, Tiểu Ngưu gật đầu.

Hạ Sinh không lo lắng trên đường gặp ai vì nhà họ Ngưu ở nơi này rất vắng vẻ, nhìn ra cửa chỉ thấy cây cối um tùm, cậu cầm theo mấy cái bẫy thỏ rồi xuất phát lên núi.

Một chuyến đi này, có thể nói là thu hoạch không tệ a.

Ngọn núi kia so với tưởng tượng của Hạ Sinh thì phong phú hơn nhiều lắm. Lúc lên núi, Hạ Sinh đầu tiên là quan sát dấu vết động vật nhỏ trong bụi cỏ, phân biệt để lồng bẫy, cũng chậm rãi thám hiểm ngọn núi này. Trên núi có rất nhiều loại cây, thậm chí có không ít cây ăn quả, ví dụ như sơn tra, hồng bì đều đã kết quả rồi. Còn có không ít nấm, Hạ Sinh vui mừng, đây chính là thứ có thể nấu canh a. Lập tức không khách khí mà hái một hồi, dùng vạt áo của mình đựng. Yên tâm, cậu có thể nhận ra được đâu là nấm độc đâu là nấm không độc. Hạ Sinh theo bếp trưởng học được không ít kỹ xảo nấu ăn, còn có kiến thức chọn thực phẩm, đó đều là những kiến thức cơ bản phải nắm giữ.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, Hạ Sinh lưu luyến mà kết thúc chuyến hành trình “Tìm kho báu” của mình, sau này còn nhiều cơ hội mà, lần sau đưa Tiểu Ngưu đi, lúc đó trái cây chắc cũng chín rồi. Bốn cái bẫy thỏ giăng ra chỉ bắt được một con nhưng coi như cũng đủ rồi. Hạ Sinh giữ lại ba cái kia, làm ký hiệu ở bên cạnh, nhắc nhở cho người dân nơi này không giẫm vào bẫy, sau đó liền cầm chiến lợi phẩm sung sướng đi về nhà.

Buổi trưa ngày hôm đó, Hạ Sinh thi thố tài năng trong trù phòng, hảo hảo mà thực hiện lời hứa với Tiểu Ngưu. Thịt thỏ kho tàu, thịt thỏ nấu đậu, canh xương thỏ với nấm... quá ư là ngon a! Tiểu Ngưu nghĩ mình chưa từng hạnh phúc như thế này.

Nhìn Tiểu Ngưu vui đâu ăn, Hạ Sinh thỏa mãn lại có điểm suy nghĩ, đứa bé này sau này sẽ là trách nhiệm của mình rồi, trước đây bà ngoại cũng nói qua cậu chính là “gánh nặng ngọt ngào” của bà, hiện tại rốt cục cậu cũng có thể hiểu được rồi.

Hôm nay tại trù phòng Ngưu gia thoát ra mùi thơm thức ăn đã lâu không ngửi thấy, bay lượn trong không khí, ngay cả nhà Lâm phu tử mang tiếng sát vách nhưng cũng cách một khoảng, đều ngửi thấy được.

5. Chương 5: Phu Tử Sang Ăn Chực

Nói đến vị Lâm Phu tử cũng là một người kỳ lạ.

Ngửi thấy nhà hàng xóm truyền sang mùi thơm mê người, hần cúi đầu nhìn bát cơm cùng đĩa củ cải trắng xào thịt trên bàn, sau đó rất dứt khoát mà buông đũa, xuất môn đi ăn chực.

Kỳ lạ nha, nhà hàng xóm đó vẫn cho hần cảm giác không hề tồn tại, hôm nay lại có một cảm giác hoàn toàn khác biệt, thôi thì hần cũng nhàn rồi, đi thăm quan cũng tốt. Lâm Phu tử mỉm cười, nếu bị học sinh của hần thấy, nhất định trong lòng sẽ lặng thầm nói: phu tử lại nở nụ cười hồ ly, chuẩn bị có chuyện hay ho rồi. Sau đó có thể chạy thì sẽ chạy cách thật xa.

Thong thả bước đến cổng nhà họ Ngưu, Lâm Phu tử nhẹ nhàng gõ cửa gọi: “Có ai ở nhà không?” Biết rõ còn hỏi, khói bếp từ trù phòng nhà người ta còn chưa có bay hết đâu!

Nghe thấy có người tới chơi, Hạ Sinh có điểm kỳ lạ, lúc này sẽ là ai đến chơi nhỉ? Có quen Đại Ngưu không? Mình đi ra có thể bị lộ không? Nhưng nếu lấy cớ là đụng đầu mất trí nhớ chắc có thể che giấu một chút, hẳn là không sao đi.

Vì vậy Hạ Sinh nói với Tiểu Ngưu: “Từ từ ăn, phụ thân ra ngoài xem thế nào.”

Tiểu Ngưu trong miệng toàn là đồ ăn, chỉ có thể lung búng một câu: “Nghe tiếng thì hình như là phu tử trong thôn nga.”

Hạ Sinh gật đầu, đứng dậy mở cửa.

Mở cửa viện, Hạ Sinh nhìn thấy người đối diện, có chút ngây người. Nam tử trước mắt mặc một bộ bạch y, cao hơn cậu một cái đầu, hai tay chấp sau lưng đứng ở ngoài cửa, phong độ bất phàm, mặt mày như họa, giống như chưa từng nếm trải lửa khói nhân gian, như một vị tiên bước ra từ trong tranh.

Lúc này đôi mắt sáng như sao của tiên tử đang nhìn về phía Hạ Sinh, “Quấy rầy rồi, ta là Lâm Phu tử ở sát vách nhà người.”

Hạ Sinh lấy lại tinh thần, có điểm không biết làm sao: “Ách, có, có chuyện gì sao?”

Lâm Phu tử cúi đầu mỉm cười: “Là tại hạ đường đột, ta đến đây cũng được một thời gian rồi mà vẫn chưa đến thăm hỏi hàng xóm. Hôm nay vừa khéo qua đây, vì vậy mạo muội gõ cửa.”

Xem ra không có giao tình với Đại Ngưu, không cần lo lộ nữa, Hạ Sinh thở phào một hơi nhẹ nhõm. Được rồi, nhân cơ hội này hỏi thăm chuyện tình ở đây cũng được. Hạ Sinh nhanh chóng đón tiếp Lâm Phu tử vào trong, “Khách khí rồi, là chúng ta nên đi thăm phu tử mới đúng.”

“Không cần không cần.” Lâm Phu tử mỉm cười thì khách sáo nhưng chân tự phát đi vào trù phòng, đây mới là điểm đến hàng đầu á. “A, các người còn đang dùng cơm sao?” Hắn làm ra bộ đáng giận mình.

“Đúng vậy, hôm nay ta nấu cơm hơi muộn, phu tử ăn cơm chưa ạ? Có muốn dùng bữa cùng chúng ta không?” Hạ Sinh hoàn toàn không nghĩ rằng chính là những món ăn này kéo người kia đến.

Tiểu Ngưu thấy Lâm Phu tử thì rất là vui vẻ, buông bát đĩa xuống, có chút ngại ngần chào hỏi hắn. Tiểu Ngưu rất ao ước có thể đến học đường đọc sách, có điều nó vẫn chưa đủ tuổi, chỉ có thể thỉnh thoảng đi qua mà nghe phu tử giảng bài.

“Ồ, ăn chứ, lúc tản bộ ta cũng có điểm đói bụng.” Lâm Phu tử câu còn không được, một chút cũng không

khách khí mà ngồi xuống bàn, sau đó quay ra hỏi Tiểu Ngưu: “Con nhận ra ta à?”

“Vâng, Tiểu Ngưu có đi ngang qua học đường, nghe được tiếng người giảng bài.”

“Ha ha, Tiểu Ngưu thật là thông minh.”

Trong lúc nói chuyện Hạ Sinh đơm cơm cho Lâm Phu tử, đưa ra một đôi đĩa, “Mời phu tử dùng cơm.”

Lâm Phu tử nhận lấy, Hạ Sinh cùng Tiểu Ngưu thấy được một màn trước mắt không thể tin được: Lâm Phu tử không khách khí chút nào cầm đĩa gấp thức ăn, đôi đĩa chạy thần tốc giữa các đĩa đồ ăn, một đĩa bỏ xuống, đĩa liền vơi đi phân nửa, đĩa và vào miệng cũng chưa từng ngừng lại, vừa ăn vừa nói “Ăn ngon, ăn ngon thật!” Chỉ chốc lát sau, trên bàn như gió cuốn mây tan cũng chỉ còn lại mấy mẫu thức ăn thừa.

Văn nhân đều không phải là rất nhã nhặn sao? Hơn nữa vị phu tử này nhìn sao giống như tám đời rồi chưa được ăn cơm thế... trong lòng Hạ Sinh hiện ra một dấu chấm hỏi to đùng.

Lâm Phu tử cơm canh no đủ sờ sờ bụng, thỏa mãn mà cảm ơn: “Thực sự là rất ngon miệng, đa tạ đã chiêu đãi.”

Tiểu Ngưu mân mê cái miệng nhỏ nhắn, thăm hề hề mà dùng ánh mắt lên án với Hạ Sinh: “Tiểu Ngưu còn chưa ăn đủ...”

Hạ Sinh bất đắc dĩ cũng dùng ánh mắt trả lời lại: “Không sao, buổi tối phụ thân lại làm đồ ăn ngon cho con.”

Tiểu Ngưu vui vẻ, sau đó rất thành thực mà nói với Lâm mỗ: “Phu tử người thấy ngon thật không ạ?”

Lâm Phu tử cũng không ngại, cười tùm tùm nói: “Cơm nước nhà Tiểu Ngưu thật là ngon quá mà! Từ ngày đến Đào Hoa thôn này, phu tử đã lâu không được ăn món ngon như thế này rồi...”

Hạ Sinh chen vào nói: “Vậy phu tử đến Đào Hoa thôn lúc nào?”

“Àn, cũng gần nửa năm rồi đi. Đây đúng là một nơi thật đẹp, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt.” Nói xong Lâm Phu tử có chút thâm ý mà nhìn Hạ Sinh.

Hạ Sinh không chú ý đến, tiếp tục hỏi: “Vậy phu tử thấy Đào Hoa thôn ấn tượng tốt chứ ạ?”

“Tất nhiên rồi, dân cư ở đây chất phác, lại nhiệt tình. Lúc ta vừa tới, trùng hợp là phu tử trong thôn tuổi tác cũng đã cao, khổ nỗi không chọn được người thích hợp, ta nghĩ chính mình cũng coi như đọc qua ít sách, như vậy liền tự tiến cử chức phu tử, âu cũng là thích thú.”

“Phu tử vốn là người ở đâu ạ?”

“Ha ha, coi như là kinh thành đi.”

“Kinh thành?” Hạ Sinh không dấu vết hỏi tiếp: “Phu tử nhất định là kiến thức rất rộng rãi, chúng ta là người địa phương, ngoại trừ Đào Hoa thôn thì chẳng biết gì về bên ngoài cả, thật muốn biết cuộc sống ngoài đó như thế nào.”

“Điều này...” Lâm Phu tử trầm tư, chậm rãi nói: “Thực ra thì Đào Hoa thôn này cách kinh thành rất xa, tuy rằng kinh thành phồn hoa náo nhiệt nhưng quan hệ giữa con người với nhau rất phức tạp. Hoặc là vì danh, hoặc là vì lợi mà lợi dụng đầu đá lẫn nhau... Ta nghĩ so với việc sống mệt mỏi như vậy thì chi bằng gửi gắm tình cảm vào nơi non xanh nước biếc này. Hiện tại Thịnh Cảnh triều quốc thái dân an, người dân đều có thể an cư lạc nghiệp, ta một đường đi đến, nhìn qua Giang Nam có rất nhiều cảnh đẹp, cũng được mở rộng tầm mắt một phen. Nói đến lúc đầu ta lạc vào Đào Hoa thôn này là do bị hoa đào hấp dẫn, muốn đi đến cuối rừng đào, liền đi tới đây, sau đó lại bị bầu không khí an bình ở đây mê hoặc, vì vậy liền ở lại. Nếu các người muốn trải nghiệm thì đi ra khỏi Đào Hoa thôn, qua vài ngọn núi đến trấn nhỏ cách đây mười dặm, cũng coi như có chút náo nhiệt.”

Hóa ra phu tử mới chính là “Người Vô lăng” kia. Hạ Sinh lặng lẽ nghĩ. Thịnh cảnh triều? Trời cao hoàng đế xa, Hạ Sinh mới không thèm để ý việc cung đình, chỉ cần biết hiện tại đang là thời thái bình là được rồi.

“Oa, phu tử thật là lợi hại, đã đi nhiều nơi như vậy rồi!” Tiểu Ngưu quyết định đưa Lâm Phu tử thành người được nó sùng bái thứ hai. Người sùng bái nhất đương nhiên là phụ thân hiện nay rồi.

“Sau này Tiểu Ngưu lớn lên có thể đi nhiều nơi hơn cả phu tử đó!” Lâm Phu tử cười xoa đầu Tiểu Ngưu.

“Tiểu Ngưu muốn ở bên cạnh phụ thân, phụ thân ở nơi nào Tiểu Ngưu liền đi nơi đó.”

Tiểu hài tử nhà mình thật sự là rất tri kỷ, Hạ Sinh thật vui mừng.

“Tiểu Ngưu thực hiểu chuyện, có muốn đến học đường đọc sách không?” Lâm Phu tử trong lòng tính toán nhỏ nhất, trước làm thân sau đó thức ăn sẽ có rồi.

Sao ạ? Tiểu Ngưu có thể chứ? Hai mắt Tiểu Ngưu liền sáng lờ lờ nhìn về phía Hạ Sinh.

Hạ Sinh nghĩ có gì đó không đúng, ở thế kỷ hai mươi mốt có rất nhiều gia đình cho con đi học từ lúc ba, bốn tuổi, sợ con mình thua kém trẻ con nhà khác. Tuy rằng Hạ Sinh không tán thành việc gây áp lực đối với trẻ nhỏ như vậy nhưng những đứa trẻ đó đều là con một, rất khó tìm bạn chơi, ở nhà trẻ có thể gặp gỡ nhiều bạn bè, điểm đó thì nên. Trong thôn Đào hoa này dân cư sống rất phân tán, hài tử cùng tuổi không có nhiều, để Tiểu Ngưu đến học đường cũng có thể coi là cơ hội để nó gặp gỡ bạn bè. Hơn nữa, nhìn bộ dạng Tiểu Ngưu cũng là vô cùng muốn đi đọc sách a.

Vì thế Hạ Sinh hỏi lại Lâm Phu tử: “Tiểu Ngưu mới năm tuổi, có thể đi học được rồi sao?”

“Có thể a.” Lâm Phu tử nghĩ thầm: dù sao thì đều là do ta định đoạt mà.

“Tiểu Ngưu muốn đi, phụ thân~” Tiểu Ngưu kéo ống tay áo Hạ Sinh.

“Ừ, Tiểu Ngưu nếu thích đọc sách thì đương nhiên phụ thân sẽ để Tiểu Ngưu đến học đường rồi. Nhưng mà...” Hạ Sinh nở nụ cười, “Đến học đường cũng không thể gọi là Tiểu Ngưu nữa, cần đặt tên đi học nha.”

Lâm Phu tử đồng ý mà gật đầu, nói: “Làm phiền hồi lâu cũng còn chưa biết tên phụ thân Tiểu Ngưu a.”

Hạ Sinh cản lại Tiểu Ngưu chuẩn bị thốt ra cái tên Đại Ngưu, trả lời: “Hạ Sinh, sinh ra trong mùa hè.” Tuy thân thể không phải của cậu nhưng chí ít cái tên cũng phải giữ lại đi. Về phần họ kia, không giữ cũng được.

Lâm Phu tử nghĩ, Hạ Sinh người này cũng không giống nông phu lỗ mãng, nếu học đủ các thứ gia giáo tốt đẹp thì có thể là một thanh niên tài tuấn, tuy rằng tướng mạo chỉ có thể gọi là thanh tú, thế nhưng ở bên người cậu lại làm cho hắn vô cùng thoải mái. “Ừ, tên đi học của Tiểu Ngưu là gì?”

“Hạ Giai Bảo.” Hạ Sinh cúi đầu nhìn Tiểu Ngưu, “Giai Bảo, bảo bối của phụ thân.” Lời còn chưa dứt, Tiểu Ngưu đã xấu hổ vùi đầu vào lòng Hạ Sinh. Vậy là từ nay về sau hài tử này gọi là Hạ Giai Bảo.

Hạ Sinh nghĩ đến một việc: “Xin hỏi phu tử, học phí tính thế nào ạ?”

Rốt cục mắc câu rồi! Lâm Phu tử sung sướng nở nụ cười: “Học phí sao, hay là người dùng đồ ăn để đổi, thế nào?” Ách, hình như quá trực tiếp thì phải, phu tử liền bổ sung: “Ý ta là, ta ăn cơm một mình cũng cô đơn, muốn cùng người khác cho náo nhiệt.”

Hạ Sinh nghĩ mình thực sự rất không phúc hậu, Lâm Phu tử người ta muốn bồi dưỡng tài năng cho bảo bối của mình, cậu như thế nào lại cứ cảm thấy phu tử đang cười như một con hồ ly vừa thực hiện được gian kế thế nhỉ. Nguyên liệu nấu ăn chính là có thể hái được, giá trị không bao nhiêu tiền, cũng theo như lời phu tử nói, nhiều người ăn cùng nhau thì vui hơn.

Hạ Sinh đồng ý: “Điều này thì không thành vấn đề, chuyện dạy dỗ Giai Bảo đành phải nhờ vào phu tử rồi.”

“Như vậy rất tốt, vậy ngày mai Giai Bảo liền đến trường học đi.” Lâm Phu tử hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, thỏa mãn mà đứng dậy, “Cứ quyết định như thế. Ta cũng phải về rồi.”

“Đa tạ phu tử, phu tử đi thông thả.” Hạ Sinh cũng đứng dậy tiễn Lâm Phu tử ra cửa.

Tại cửa, Lâm Phu tử đi vài bước rồi đột nhiên quay đầu lại cười nhẹ nhàng với Hạ Sinh: “Hạ Sinh, ta là

Lâm Nhược Ngu, tối gặp lại nhé.” Nói xong còn cố “quay đầu cười một tiếng sinh ra trăm nghìn kiêu mị” khiến cho Hạ Sinh nhìn đến ngây ngốc rồi đi thẳng.

“Phụ thân, hôn quay về đi!” Giai Bảo ở bên cạnh bất đắc dĩ nhắc nhở, Lâm Phu tử đẹp thì đẹp thật, thế nhưng phụ thân cũng quá mất mặt đi, cứ nhiên nhìn để ngây người.

Hạ Sinh rất xấu hổ, tại thế kỷ hai mươi một cậu nhìn qua trai xinh gái đẹp cũng tính là vô số, trên TV trên báo chí đều có rất nhiều, nhưng chưa từng nhìn thấy có ai “phong tình vạn chủng” như thế a, có điều, dùng từ này để hình dung một người nam nhân... Hạ Sinh nghĩ đầu óc cậu đúng là có điểm hồ đồ rồi.

“Được rồi, về nhà thôi, đi chuẩn bị đồ để Giai Bảo đến trường nào.” Hạ Sinh chợt dạ nói sang chuyện khác.

“Vâng!” tiểu hài tử vẫn là tiểu hài tử, lập tức sôi nổi chạy đi. Hạ Sinh nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi theo Giai Bảo trở về.

6. Chương 6: Phụ Thân Bị Sắc Dụ

Lúc chạng vạng, Hạ Sinh đang bận rộn trong trù phòng.

Con thỏ lúc trưa còn dư non nửa, cậu liền dùng ớt, gừng, tỏi để xào cay; gọt vỏ khoai tây ở góc nhà rồi xào lẫn với giấm; ra vườn rau đào một củ cải, cắt thành khối nhỏ rồi cho vào đun với xương thỏ. Ừ, ít rau xanh, có sẵn cũng chỉ còn dưa chuột, ngày mai chắc phải đi hái cái gì đó khác, cậu còn nhớ là trên núi còn có một bụi bí đỏ.

Một lúc lâu sau, ba món ăn đã được đặt lên bàn.

Lúc này, cửa viện nhà cậu cũng bị gõ.

Giai Bảo còn đang ở trong phòng chơi, nghe được động tĩnh liền chạy đến “Con đi mở cửa cho phụ tử.” Sau đó một đường lúu rúu dẫn phụ tử vào bếp.

“Oa, thức ăn đủ mùi vị như thế này thực khiến cho người ta không thể cầm lòng được mà, Hạ Sinh giỏi quá!” Lâm phu tử lộ vẻ mặt tươi cười tâm đắc của mình, ca ngợi trù nghệ của Hạ Sinh lấy lòng.

“Vâng, phụ thân quả thực là lợi hại.” Giai Bảo rất tự hào mà nói.

Hạ Sinh rất ít được người khác khen ngợi, liền có chút không được tự nhiên: “Được rồi được rồi, mau ngồi xuống ăn cho nóng nào.” Cuối cùng không quên nhắc bọn họ: “Ăn chậm một chút mới có lợi cho tiêu hóa.”

“Tiêu hóa là cái gì ạ?” Giai Bảo thắc mắc.

Hạ Sinh chỉ có thể cố gắng giải thích một cách đơn giản: “Tiêu hóa chính là quá trình đồ ăn vào trong bụng sẽ được cơ thể của chúng ta hấp thu. Nếu Giai Bảo ăn nhanh quá, đồ ăn không được nhai kỹ sẽ bị tiêu chảy đó.”

Nghे xong, Lâm phu tử cùng Giai Bảo đều tự giác mà ăn chậm xuống.

Ăn ăn, Hạ Sinh nghĩ không biết chỗ này có thói quen ăn uống không nói chuyện không, nghĩ lại rằng nếu phu tử muốn ăn cơm nóng thì chắc hẳn là không có vấn đề gì đi. Quả nhiên chỉ chốc lát sau, Lâm phu tử lại mở miệng: “Hạ Sinh, món cay cay này là gì?”

“Thịt thỏ cay.”

“Thịt thỏ cay?”

“Cũng chính là món thịt thỏ xào đó, ta chỉ nấu qua một chút, sau đó cho ra chảo xào lửa to, cho thêm gia vị, sẽ rất thơm.”

“Trù nghệ của Hạ Sinh là học ở đâu vậy?” Lâm phu tử ra vẻ lơ đãng mà hỏi.

Hạ Sinh “đông” một cái trầm xuống, bị phát hiện rồi sao? Bất động thanh sắc mà trả lời: “Để chăm sóc Giai Bảo tốt nên cần chú ý đến những điều này.”

“Không phải phụ thân nói phải ngã đựng đầu mới có thể làm ra sao?” Giai Bảo không cam lòng bị xem nhẹ, cố gắng ngoi lên...

“Sao cơ?” Lâm phu tử nhướn lông mày đẹp, cười như không cười mà nhìn về phía Hạ Sinh.

Cái tiểu tử phá phách kia! Cái gì gọi là “Ngã đựng đầu mới có thể”, cậu không đựng đầu vẫn biết làm mà. Có điều loại chuyện linh hồn chuyển hoá này quả thực là kinh hãi thể tục, Hạ Sinh cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà nói đùa: “Vốn biết một chút, không phải là tinh thông cho lắm. Có điều hôm trước ta trèo cây vô ý ngã đựng đầu, hôn mê một ngày sau đó tỉnh lại cảm thấy đầu óc thiếu chút gì đó, lại vừa nhiều thêm chút gì, sau đó vào trù phòng mới phát hiện ra là có sở trường nấu ăn. Nhưng mà chuyện trước kia thì quên mất rồi.”

“Thì ra là thế. Cũng thật giống với câu trong họa có phúc nhĩ.” Lâm phu tử thoát nhìn có vẻ là chấp nhận lý do thoái thác của Hạ Sinh rồi.

“Cứ coi như vậy đi, chính là làm cho Giai Bảo lo lắng.”

“Hạ Sinh từ nay về sau phải cố gắng giữ gìn, đừng xảy ra chuyện gì mới được, nếu không không chỉ Giai Bảo lo lắng, mà cả ta cũng lo lắng đó.” Nói xong, Lâm phu tử buồn cười nhìn bộ dạng bị ghen của Hạ Sinh.

“Khụ, khụ, phu tử, người nói gì buồn cười thế.” Hạ Sinh buồn bực, ta với người có quen thuộc đến mức đó đâu.

“Hàng xóm quan tâm lẫn nhau là chuyện bình thường mà. Hơn nữa, thức ăn của ta còn dựa vào Hạ Sinh mà, nếu Hạ Sinh có chuyện gì, quên mất trù nghệ, ta đến chỗ nào mới có thể tìm được đồ ăn ngon thế này?” Lâm phu tử vẻ mặt rất là đương nhiên.

“Phu tử ở kinh thành hẳn đã nếm qua rất nhiều món ngon tuyệt thế, ven đường cũng nhắm nháp không ít đặc sản địa phương đi, khen trật rồi.”

“Của Hạ Sinh vẫn đặc biệt hơn.”

Trời, Lâm phu tử người đừng có nói năng mờ ám như vậy có được không. Hạ Sinh thực sự là không thể chịu đựng được một nhân vật thoát phàm xuất trần nói với cậu những lời nói buồn nôn như thế này.

“Đúng vậy, phụ thân đừng quên nhé!” Giai Bảo đang ăn cuồng nhiệt nghe Lâm phu tử nói thế cũng khẩn trương hề hề.

Quên hay không ta có thể khống chế được sao? Hạ Sinh dở khóc dở cười, đành phải gật đầu đáp: “Làm phiền phu tử lo lắng, về sau ta nhất định chú ý. Đồ ăn nguội rồi, chúng ta ăn thôi.”

Lâm phu tử cũng rất phối hợp mà không nói gì nữa.

Vì thế ba người vui vẻ hòa thuận cùng ăn bữa tối.

Sau khi thu xếp bát đĩa, Hạ Sinh nhìn Lâm phu tử không có chút ý tứ muốn về nào, đành phải mời hẳn vào sân hóng mát.

Sắc trời dần tối, trăng đã lên giữa trời, đêm nay ánh trăng rất sáng, Giai Bảo vui tươi hơn hờ ở trong sân bắt đom đóm, nhìn cảnh trước mắt, Hạ Sinh không khỏi nhớ đến bản thân trước đây khi bà ngoại kể chuyện cho cậu nghe. Mà nay, cảnh còn người mất.

Nhược Ngu nhìn thấy Hạ Sinh phiền muộn, cảm thấy người này thực sự rất thú vị. Rõ ràng là một người phàm phu lỗ mãng, nhưng cách ăn nói lại tao nhã, có thể thấy trên người cậu có không ít bí mật. Cậu vô cùng thương yêu tiểu Giai Bảo, Lâm Nhược Ngu nghĩ nếu Giai Bảo muốn gì đó, Hạ Sinh nhất định sẽ dốc toàn lực mà hoàn thành tâm nguyện của nó. Được người như vậy yêu thật sự là một chuyện vô cùng may mắn, tình cảm toàn tâm toàn ý như vậy thực sự làm cho người ta phải động tâm.

Không khí nhất thời có chút thay đổi.

“Hạ Sinh, nghe cách người nói, hình như từng đọc sách phải không?” Lâm Nhược Ngu đánh vỡ trầm mặc.

“Sao?” Hạ Sinh từ trong suy nghĩ miên man phục hồi lại, sau khi hiểu được câu hỏi của phu tử, phát hiện chính mình lại lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan: Nếu nói đọc sách thì không thực tế bởi vì Đại Ngưu vốn là một kẻ sinh hoạt ngớ ngẩn, đừng nói đến chuyện được đi học; nhưng mà biểu hiện của cậu mấy hôm nay quả thật là có bộ dáng được đọc qua chút sách vở... Hạ Sinh buồn rầu, cậu sao lại quên mất phải che giấu nhỉ. Nếu nói không đọc sách, vị phu tử khôn khéo này nhất định sẽ nhìn thấy sơ hở. Trực giác của Hạ Sinh cho cậu biết: Vị phu tử trước mặt này lúc nào cũng tằm tằm cười, nhưng lại chính là cao nhân thâm tàng bất lộ, giống như có thể hiểu rõ tất cả. Aiz, cái thôn Đào Hoa hẻo lánh này sao lại có nhân vật như vậy chứ, còn cố tình là hàng xóm của mình... Người từ kinh thành quả nhiên là có khác biệt lớn, Hạ Sinh cuối cùng cũng đưa ra được kết luận.

Nhưng mà phải trả lời như thế nào bây giờ? Bất đắc dĩ, Hạ Sinh chỉ có thể lấy cớ cũ: “Đại khái là lúc nhỏ cũng được cha mẹ dạy dỗ một chút, nhưng vì đầu óc bị thương nên cũng không nhớ rõ lắm.” Ta bịa lại bịa, chuyện trước đây người biết được sao?

“Xem ra Hạ Sinh xuất thân trong gia đình gia giáo nha.” Lâm Nhược Ngu thản nhiên nói: “Khí chất của Hạ Sinh không giống người bình thường.”

Kia đương nhiên, bởi vì ta là sinh viên thế kỷ hai mươi mốt xuyên qua nha... Hạ Sinh trầm nghĩ, ngoài miệng lại đáp lời: “Cũng chỉ là một nông phu quê mùa thôi, phu tử quá khen rồi. Trong mắt Hạ Sinh, phu tử tài mao hơn người, nhất định là nhân trung long phượng, Giai Bảo có thể được phu tử dạy dỗ quả thật là may mắn của cháu nó.”

Lâm Nhược Ngu không đáp, chỉ dùng đôi mắt mang theo ý cười mà nhìn Hạ Sinh. Hạ Sinh áp chế chột dạ trong lòng, lớn mật mà cùng hắn đối diện.

“Trời cũng không còn sớm nữa, ta cũng phải về thôi, Hạ Sinh cùng Tiểu Giai Bảo đi nghỉ sớm nhé.” Lâm Nhược Ngu rốt cục nói muốn về, Hạ Sinh vội vàng mở cửa tiễn khách: “Phu tử đi thông thả, trên đường cẩn thận.”

Ở cùng một chỗ với Lâm Nhược Ngu, Hạ Sinh luôn cảm thấy cậu rơi vào vị trí bị động, như vậy không tốt chút nào.

Tạm biệt Giai Bảo, Lâm Nhược Ngu đi ra ngoài, đi vài bước hắn lại quay lại cười với Hạ Sinh: “Hạ Sinh, hẹn mai gặp lại.”

Lâm Nhược Ngu dưới ánh trăng giống như được bao phủ một lớp ánh sáng bàng bạc, làm tăng thêm tuyệt sắc xuất trần của hắn, giống như tiên tử lạc xuống trần gian. Bị hắn dùng đôi mắt lẳng lẳng ý cười nhìn, Hạ Sinh lại một lần nữa nhìn đến ngây người.

Lâm Nhược Ngu cười khẽ, giống như thực vừa lòng hiệu ứng mình tạo ra rồi mới xoay người đi về.

Chỉ có tiểu Giai Bảo thật bất đắc dĩ một lần nữa lay lay ống tay áo Hạ Sinh: “Phụ thân, phụ tử về rồi, chúng ta vào nhà đi.”

Hạ Sinh sau khi hoàn hồn lại đứng mặc niệm: “Sắc tức là không, không tức là sắc...”

Sáng sớm ngày hôm sau, Hạ Sinh bị tiểu Giai Bảo hưng phấn quá mà lôi dậy, gấp dài đi vào trù phòng làm bữa sáng cho tiểu hài tử kia. Nấu một nồi cháo gà, cho thêm một chút trứng, thịt băm cùng với hành thái nhỏ, tiếp đó luộc ít khoai lang cho tiểu Giai Bảo mang đi ăn vặt....

Sau đó Hạ Sinh đi đến bên cạnh ao chải chuốt lại một chút, nhìn tiểu Giai Bảo mà cười ra tiếng. Chỉ thấy trên đầu tiểu tử kia quấn một cái bao nhỏ xiêu vẹo, hai bên thái dương có không ít tóc rơi xuống, quần áo cũng nhàu nhĩ trên người, trong tay ôm một cái túi nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay ngược nhìn đầy chờ mong.

“Lại đây, phụ thân chải đầu cho con.” Hạ Sinh ôm lấy Giai Bảo đặt lên gối mình, trước tiên cởi bỏ bím tóc tết lung tung kia, dùng lược chải tỉ mỉ, sau đó dùng dây buộc sau đầu. Chà, trẻ con nên để tóc dài thì hơn, tóc này chải dài cũng chẳng ngắn khó làm quá. Quần áo có chút không vừa, sau này sửa lại hoặc mua mới cho nó vậy, hiện tại chỉ có thể xắn ống tay áo lên cho gọn gàng. Chỉ chốc lát sau, một tiểu thư đồng đáng yêu môi hồng răng trắng liền xuất hiện.

Lúc này Lâm Nhược Ngu cũng đã sang, hôm nay hắn đổi một thân trường sam màu trắng bạc, càng lộ ra thân mình thon dài, tướng mạo tươi đẹp. Thấy cha con nhà Hạ Sinh, ánh mắt nhất thời sáng ngời: “A, Giai Bảo hôm nay thật đáng yêu! Lại đây, ôm một cái!” Nói xong một phen ôm lấy tiểu Giai Bảo, lại còn hung hăng hôn chụt một cái vào má thẳng bé. “Đi ăn sáng thôi, thơm quá, ăn no phụ tử mang con đến học đường.” Liền cứ thế mà dung dăng đến phòng bếp.

“Vâng...” tiểu Giai Bảo âm thanh yếu ớt thẹn thùng.

Hạ Sinh nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ, phụ tử này đến là quen thuộc a, hơn nữa đúng như lời hắn nói sang ăn hàng ngày, chính mình có phải là làm ra quyết định sai lầm rồi không? Hạ Sinh nghĩ lại.

Ba người ăn xong bữa sáng, Hạ Sinh nói cũng muốn đưa Giai Bảo đến học đường. Cậu nghĩ muốn nhân cơ hội này mà tìm hiểu cái thôn này một chút.

“Tốt quá, phụ thân cũng đi!” tiểu Giai Bảo đương nhiên là vỗ tay tán thành.

“Ừ, vậy chúng ta đi luôn thôi.” Vì thế Lâm Nhược Ngu dẫn hai cha con xuất môn.

7. Chương 7: Giai Bảo Đến Trường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đi trên đường thôn, thỉnh thoảng lại gặp người dân đi qua trước mặt hỏi thăm Lâm Nhược Ngu, Lâm Nhược Ngu đều mỉm cười đáp lại, một bên nhỏ giọng giới thiệu cho Hạ Sinh: “Đây là Vương đại thúc đầu đông, kỹ thuật ủ rượu vô cùng tuyệt vời... Đây là bà chủ tiệm tạp hóa, nghe nói chồng ra ngoài khảo công danh, một mình nàng ở lại trong thôn chăm hài tử...”

Hạ Sinh yên lặng nhớ kỹ, vừa đánh giá thôn nhỏ ven đường. Trừ bỏ không có thiết bị máy móc cùng nhà cửa xi măng thì nơi này cũng không khác lắm so với thôn nhỏ mà cậu lớn lên. Hoàn cảnh nơi này rất tốt, dù sao cũng không giống như ở thế kỷ hai mươi mốt, môi trường bị tàn phá, ô nhiễm.

Học đường được xây dựng ở giữa thôn, Lâm Nhược Ngu giải thích rằng như vậy sẽ tiện cho bọn trẻ đến học, bọn trẻ các nhà sẽ không cách trường quá xa, nhiều nhất là cách nửa thôn thôi. Hiện tại có khoảng hai mươi đứa nhỏ, cũng không phải là cùng tuổi. Học đường chỉ mở cửa nửa ngày vào buổi sáng, buổi chiều bọn trẻ về nhà giúp cha mẹ hoặc là trông em.

Ở cửa học đường, Hạ Sinh cúi đầu dặn dò tiểu Giai Bảo: “Phải nghe lời phụ tử nhé.”

“Vâng.” tiểu Giai Bảo dùng sức gật đầu, còn ưỡn ngực mà vỗ vỗ biểu thị quyết tâm.

“Yên tâm đi, giữa trưa ta sẽ dẫn nó về. Nhớ nấu cơm ngon vào đấy.” Lâm Nhược Ngu mang bộ dạng con mèo tham ăn mà nháy mắt mấy cái.

Sau đó Hạ Sinh chậm rãi đi một vòng quanh thôn, thật sự là một nơi yên tĩnh lại trữ tình a. Hạ Sinh thực thích. Cuộc sống như vậy sẽ không có sóng gió quá lớn, tên của thôn cũng thật đẹp, thế ngoại đào nguyên.

Đúng rồi, ngày hôm qua cậu vừa đặt một bộ bẫy thú, Hạ Sinh tính toán hôm nay có thể thu hoạch liền đi về sau núi. Gì? Đây là? Ven đường có một thân cây, gần như bị những con côn trùng nhỏ bao trùm, Hạ Sinh nhìn không được mà đến xem.

Côn trùng này cũng không lớn, bám vào trên thân cây một mảng, phía sau có một tầng sáp. Chính những mảng sáp màu trắng này hấp dẫn Hạ Sinh, nếu cậu không nhìn lầm và không đoán sai thì đó chính là ong sáp! Loài ong này ký sinh trên cây, ăn nhựa cây rồi tạo ra sáp ong.

Ở chỗ này, buổi tối mọi người đều sử dụng đèn dầu để chiếu sáng, nhưng câu trấu rất ít, mọi người bình thường mặt trời lặn là đi ngủ. Có sáp ong, Hạ Sinh có thể làm được nến! Đây sẽ cải thiện điều kiện chiếu sáng thật lớn!

Hạ Sinh cố gắng tìm kiếm bốn phía, vui mừng mà phát hiện ra rằng cây như vậy còn không ít, nhưng mà chỉ tập trung ở một chỗ, chung quanh cũng không có ruộng đất, khó trách chẳng có ai chú ý đến cây này. Ngay khi Hạ Sinh đang đi vòng quanh cây ong sáp, một lão hán đi qua thấy kỳ lạ, bèn mở miệng: “Đại Ngưu à, lâu lắm không gặp cháu, đang làm gì vậy?”

A? người quen? Hạ Sinh ngẩng đầu, một lão hán đầu bạch nhưng tinh thần quắc thước đang kỳ quái mà nhìn cậu. Nên xưng hô như thế nào đây? Thôi kệ, cứ bình thường đi. “Chào đại bá, cháu đang nhìn cái cây này.”

“Sao? Cây sâu trắng này có gì đẹp à?”

“Cây sâu trắng?”

“Đúng vậy, loại cây này trong thôn chúng ta rất hấp dẫn sâu, vốn là định chặt đi, nhưng sau đó loại sâu này sẽ bay loạn, vạn vật sinh trưởng, tương sinh tương khắc đều là có đạo lý, vì thế nên mặc kệ nó, cây này cũng bị mọi người gọi là cây sâu trắng.”

May mà không chặt! Hạ Sinh nghĩ ý thức giác ngộ của người dân nơi này cũng thật cao. “Cũng may là để lại cây này, đại bá biết không, đây chính là cây ong sáp, loại côn trùng này chính là ong sáp, nếu thu thập sáp ong này ngâm vào rong nước ấm là có thể thu được dịch sáp ong, sau đó chúng ta có thể làm nến!” Hạ Sinh hưng phấn mà giới thiệu.

“Nén? nén là cái gì?”

“Ở giữa ngọn nén có một bắc đèn, lúc đốt lên thì có thể cháy liên tục, dùng để chiếu sáng! Đại khái là hình tròn dài bằng ngón này, sử dụng rất tiện.” Hạ Sinh khoa chân múa tay, “Cây trầu thừa thớt như vậy, nếu có nén thì buổi tối sẽ không sợ cảnh tối tăm làm việc khó khăn nữa.”

Lão hán nghe thấy cũng vô cùng vui mừng, “Nhìn không ra Đại Ngưu cũng biết nhiều như vậy!” Lập tức có chút nghi hoặc, “Trước kia sao không nghe cháu nói?”

“Ách... mấy ngày trước cháu ngã đụng đầu, mê man một ngày, trong mộng nhìn thấy một lão sư phụ, ông ấy nói có duyên với cháu, dạy cháu rất nhiều thứ, lúc cháu tỉnh dậy, phát hiện đúng là biết thêm được rất nhiều thứ...” Không biết như vậy có tính là nói dối quá đáng không, Hạ Sinh có điểm không yên.

“Nhân duyên tế hội, trong tâm tối cũng có sắp xếp a.” Lão hán không một chút nghi ngờ.

Cậu lại bổ sung: “Vị sư phụ kia nói rằng nếu truyền thụ cho cháu nhiều tri thức thế thì cũng phải lấy đi một ít trí nhớ của cháu để bồi thường, cho nên bây giờ cháu không nhớ ai trong thôn nữa rồi.”

“Cũng là.” lão hán cứ nhiên còn gật đầu, “Có được có mất, có nhân có quả, thiên đạo tuần hoàn.” Dứt lời còn cười một cái: “Khó trách vừa nãy cháu không nhận ra ta, ta là thôn trưởng.”

Thôn trưởng! Hạ Sinh trong lòng một dấu chấm than. Cung kính chào: “Gặp qua thôn trưởng. Vị lão sư phụ kia còn ban thưởng cho cháu một cái tên, về sau gọi là Hạ Sinh. Tiểu Ngưu nhà cháu hôm nay cũng đến học đường, tên đi học là Hạ Giai Bảo.”

Thôn trưởng khen ngợi nhìn Hạ Sinh bộ dáng nhả nhặn. “Tên cũng chỉ là cách xưng hô thôi, ta thực chờ mong cháu làm ra nên, đừng làm ta thất vọng nhé. Ta còn phải đi đặng này, về tình huống mất trí nhớ của cháu, ta sẽ nói với mọi người trong thôn, mọi người sẽ không để ý đâu, có gì khó khăn có thể tới tìm ta. Nhà ta ở cạnh cây đại thụ trong thôn đó.”

Nói xong vỗ vỗ bả vai Hạ Sinh, thôn trưởng hớn hử đi, lưu lại Hạ Sinh đang nhất thời cảm thấy áp lực rất lớn, cậu chỉ là nghĩ muốn thử nghiệm một chút... Thôi thì đành dốc toàn lực ứng phó, không phải đã nói phải thoát khỏi thái độ xử sự tiêu cực của bản thân hay sao.

Vì thế công việc của Hạ Sinh bắt đầu bận rộn lên. Về nhà tìm thùng gỗ, cẩn thận bóc lớp sáp ong xuống dưới rồi mới thỏa mãn về nhà.

Nhóm lửa, nấu nước, ngâm, lúc chờ đợi sáp ong tách ra, Hạ Sinh cũng không quên còn có một lớn một nhỏ đang chờ ăn, cầm lấy cái bẫy hôm qua bắt được thả với một cái bao rồi đi ra sau núi.

Ừ, hôm nay bắt được một con gà rừng, cũng không tồi. Hạ Sinh đem cái lồng thay ra, liền phát hiện có không ít bí đồ vừa có hoa vừa có quả, trong bụi rậm kia có màu đỏ lúc ẩn lúc hiện là gì thế? Vừa đi đến liền thấy, thật tốt quá, là cà chua! Liền hái mấy quả. Còn phải hái vài cái nấm, Hạ Sinh cân nhắc, cậu đến chỗ ngày hôm qua hái nấm, kinh ngạc mà phát hiện ra còn có nấm trà thụ, lập tức có gì lấy đấy, ta đào ta đào ta đào đào đào. Thuận tay lấy được một ít quả sơn trà chín, làm hoa quả tráng miệng cho tiểu Giai Bảo.

Lúc này tiểu Giai Bảo đang còn thành thành thật thật mà theo Lâm phu tử học thuộc lòng sách.

Lúc này Lâm phu tử một bên dạy học, một bên nóng lòng chờ đến giữa trưa, tan học để đi ăn chực.

Thực sự là càng ngày càng không có tiền đồ mà, Lâm Nhược Ngu đối với cái này cũng không xem trọng.

“Tiểu Ngưu!”

Trong thời gian học Lâm phu tử cho phép nghỉ một khắc, tiểu Giai Bảo còn đang cố gắng học thuộc lòng Tam tự kinh, chợt nghe có người hưng phấn mà gọi tên mình. Ngẩng đầu về phía âm thanh phát ra – “Cầu Thặng ca!” tiểu Giai Bảo cũng thật cao hứng, chạy nhanh qua.

“Người thế nào cũng đến học đường rồi?”

“Hôm qua phu tử đến nhà ta, hỏi ta có muốn đến trường hay không, ta đương nhiên đồng ý nha, phụ thân cũng đồng ý, hôm nay ta liền đến đây.”

Lâm Nhược Ngu một bên nghe thấy cuộc hội thoại này liền có chút xấu hổ: ta đến nhà con không phải vì chuyện đến trường của con nha Giai Bảo tiểu bằng hữu, con là lợi thể để ta có được phiếu cơm a...

“Vậy thì tốt quá rồi!”

“Đúng rồi Cửu Thặng ca, ta có tên đi học là do phụ thân đặt cho đấy, kêu là Giai Bảo, về sau không được gọi ta là Tiểu Ngưu nữa nga.” tiểu Giai Bảo quả thực coi tên mới của mình là của báu.

“Không sao, tên đi học của ta là do phụ tử đặt, gọi là Kiệt Vũ, phụ tử hy vọng sau này ta có học thức có thể trở thành nhân tài có ích.”

“Vậy thì là Kiệt Vũ ca rồi!”

“Ha ha, Giai Bảo!”

“Ha ha” hai bạn nhỏ nhất trí cười rộ lên.

Sau đó tiểu Kiệt Vũ lăm la lăm lét kéo tiểu Giai Bảo đến một góc rồi thì thầm vào tai. Lâm Nhược Ngu quét mắt nhìn hai đứa một cái, tiểu hài tử, nhìn đã biết là nó đang chuẩn bị nói xấu hần, vô vị lắc đầu, xoay người đi chỗ khác.

Quả nhiên, tiểu Kiệt Vũ trịnh trọng tuyên bố: “Đừng nhìn phụ tử bình thường hay cười nhé, người đừng bao giờ đắc tội phụ tử, người sẽ phạt người làm thật nhiều bài tập, còn viết thật nhiều chữ đấy.”

“Thật sao?” tiểu Giai Bảo thực nghi ngờ, nó cảm thấy rằng phụ tử tốt lắm mà.” “Phụ tử bây giờ đều ăn cơm ở nhà ta mà.”

“Cái gì?” tiểu Kiệt Vũ kinh hãi “Vậy chẳng phải là người bị nguy hiểm rồi sao?”

Vì sao? tiểu Giai Bảo khó hiểu.

“Bởi vì phụ tử sẽ dễ dàng bắt lỗi người nha, sau đó người liền thảm.” tiểu Kiệt Vũ nhớ tới ngày trước mình nghịch ngợm bướng bỉnh, liền bị phụ tử thực tận tình mà “chăm sóc” một phen.

“Không đâu, ta rất nghe lời phụ thân mà, phụ thân cũng bảo ta nghe lời phụ tử, ta không làm gì sai là tốt rồi.” tiểu Giai Bảo thực là ngoan. “Đúng rồi, hôm qua ta ăn thịt thỏ rồi nga, quả nhiên là ngon a!”

“Đương nhiên rồi! Di, mà người ăn ở đâu?” tiểu hài tử quả nhiên là tiểu hài tử, đề tài vừa chuyển, lực chú ý cũng lập tức chuyển sang.

“Phụ thân ta làm đó! Hiện tại phụ thân làm được đồ ăn nha! Có rảnh người cũng đến nhà ta ăn đi, phụ thân nói về sau sẽ làm thật nhiều, thật nhiều món ngon cho ta!”

“Được!”

Hạ Sinh đang bận rộn nấu cơm trưa không hề nghĩ đến, cậu nhanh như vậy liền bị tiểu bảo bối của mình “bán đứng.”

./.

Nắm trà thụ (ta cũng ko rõ tên tiếng Việt của nó là gì ><>

Quả sơn trà:

8. Chương 8: Làm Nén

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Đây là cái gì thế?” Lâm Nhược Ngu tò mò đánh giá cái thùng gỗ ở trong sân, bên trong có một tầng chất lỏng màu trắng nổi lên.

“Sắp ong, có thể dùng để làm nén.” Hạ Sinh giải thích đơn giản.

Lâm Nhược Ngu nghe, lông mi thật dày chớp một cái, nhớ tới khi hắn mới đến thôn Đào Hoa này, một đường trèo non lội suối, vốn tưởng rằng có thể thoát khỏi dây dưa hỗn loạn, vốn tưởng rằng có thể giảm bớt tâm tình mệt mỏi, cũng không dự đoán được rằng hắn vẫn không thể thoát ra được gánh nặng trong lòng. Vì thế hắn bắt đầu đi không mục đích, xuôi dòng xuống cuối rừng đào, gặp một vị lão nhân đầu tóc bạc trắng ngồi dưới tàng cây đào. Lão nhân gia chào hỏi với hắn, hắn cũng chỉ mỉm cười lễ phép đáp lại.

“Tiểu tử, cách nói năng của ngươi bất phàm, có lẽ là người có học vấn a. Trên đời vốn vô sự, chỉ là người phạm tục tự mình đa sự. Rồi đi vào thế cục không thể giải nổi, sao không rõ ràng thoát khỏi thế cục hỗn loạn đó, hảo hảo làm một người đứng bên cạnh mà nhìn xem?” Lão nhân gia nhìn về phía xa, giống như vô tình mà tiếp tục nói: “Đúng rồi, phu tử trong thôn tuổi tác đã cao, không biết tiểu tử ngươi có hứng thú ở lại Đào Hoa thôn của chúng ta làm phu tử không?”

Một phen nói như thế nghi thức xối nước lên đầu, Lâm Nhược Ngu bỗng nhiên thấy trước mắt mình mở rộng: chính hắn tuy rằng thân đã rời đi nhưng tâm còn chưa buông, cho nên cho dù có chìm đắm trong cảnh nước non hữu tình thì cảm giác thực sự vẫn không thoải mái. Tâm tình của hắn không yên tĩnh, người trong cuộc thì quá, người ngoài cuộc thì sáng, hóa ra là do hắn còn đặt mình trong thế cục hỗn loạn đó, khó trách, khó trách.

Ánh mắt sương mù của Lâm Nhược Ngu bỗng chốc khôi phục một mảnh thanh minh, hắn cảm kích hướng lão nhân thở dài: “Đa tạ lão nhân gia đề cử, Lâm Nhược Ngu nguyện ý ở lại làm phu tử dạy học.”

Hắn còn đang cảm khái lão nhân gia này không biết là thế ngoại cao nhân nào, thôn trưởng liền kéo tay hắn trở biến trở thành một lão nhân hay dong dài, kể từ chuyện xưa đến lông gà vỏ tỏi gần đây, đúng là dong dài đến n lần. Ngay cả người khôn khéo như Lâm Nhược Ngu cũng có chút hồ đồ, không hiểu thôn trưởng này là cao nhân ở ẩn hay chỉ là một tiểu lão đầu trong thôn mà thôi.

Nhưng mà việc đó thì quan trọng gì? Nghĩ từ khi sinh ra, phụ thân đặt tên cho hắn là Nhược Ngu, cũng là mong đợi hắn sau này có thể xử sự như những bậc đại trí giả ngu.

Vì thế Lâm Nhược Ngu ở lại thôn Đào Hoa này, trong thôn bất kể là tiểu hài tử hay người lớn đều vô cùng thích vị phu tử mới đến này, cặp ánh mắt đào hoa biết cười kia cùng với nụ cười ấm áp luôn làm cho người ta có cảm giác cây đón gió xuân, lại còn tương mạo làm cả người và trời đều kinh ngạc kia nữa, vì thế lúc đầu bậc cửa nhà hắn bị mấy cô nương phương tâm ám hứa đến san bằng. Người dân ở đây vô cùng thuần hậu chấp phác, thích chính là thích – sẽ dừng cảm mà thổ lộ. Lâm Nhược Ngu không thể không giải thích là hắn ở kinh thành đã có vị hôn thê mới có thể thoát khỏi cục diện xấu hổ này, cho nên từ trước đến giờ hắn rất ít đến nhà người khác chơi, ngày đó cứ như vậy mà đi thẳng tới nhà Hạ Sinh, sau cũng cười khổ bản thân ngày càng không có định lực.

“Cho nên thôn trưởng nói rất mong chờ ta làm ra nền, làm cho ta bị áp lực không nhỏ đâu... Di, phu tử, ngươi có nghe không đấy? Hạ Sinh mới nói xong liền phát hiện người bên cạnh có điểm xuất thần, không khỏi giơ tay huơ huơ trước mặt hắn.

Lông mi Lâm Nhược Ngu lại nhẹ nhàng chớp, không dấu vết mà che dấu thất thố của mình: “Ta cũng rất mong chờ Hạ Sinh làm ra nền a.”

“Aiz, ngay cả ngươi cũng nói thế à...”

“Sao? Sợ thất bại à? Thôn trưởng cũng không ăn thịt được ngươi đâu.”

“Không phải, là vì ta lần đầu tiên làm nên có chút lo lắng.”

“Như vậy... không bằng Hạ Sinh dạy ta làm, chúng ta cùng nhau cố gắng, thất bại cũng coi như có bạn, được không?”

Hạ Sinh nhìn khuôn mặt Lâm Nhược Ngu phóng đại trước mặt, khuôn mặt trắng nõn, hai bên thái dương có những sợi tóc đen nhánh hạ xuống, lông mi dài mảnh cong vút, ánh mắt mị hoặc chứa đựng ôn nhu, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi mỏng không bôi son mà vẫn hồng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, không tự chủ được mà nói tiếng “Được!”

Sau đó Hạ Sinh mới ngượng ngùng cúi đầu, cảm động sự săn sóc của Lâm Nhược Ngu lại có điểm nghi hoặc, vừa rồi cậu có phải là bị mê hoặc không?

Hạ Sinh cúi đầu nên không nhìn thấy trong đôi mắt hoa đào của ai kia đang lóe lên ánh sáng gian xảo khi thực hiện được gian kế. Xem ra đối phó với Hạ Sinh thì dùng mỹ nhân kế rất là thích hợp a.

“Phu tử, phụ thân, ăn cơm thôi!” tiểu Giai Bảo cho gà ăn xong cũng muốn lấp đầy bụng của mình nha.

Thực đơn bữa trưa là canh gà nấu nấm trà thụ, cà chua xào trứng, bí đỏ xào, thịt gà nấu hoa bí, đều là đồ ăn hàng ngày, nhưng vì Hạ Sinh làm ra đều là sắc vị đầy đủ, nhất là những bông hoa bí đỏ đỏ tươi đặt giữa đĩa, nhìn qua liền thấy thích mắt. Ở trong canh gà Hạ Sinh lại thả không ít thuốc đông y vào, người có thể thấy được mùi hương của thuốc.

“Phụ thân, cái ngỗng ngọt nấu với trứng này ăn thật là ngon nha.” Giai Bảo rất thích.

“Đó là cà chua.”

“Cà chua? Ta cũng lần đầu tiên nghe thấy đấy.”

Hạ Sinh không nói gì, làm gì đến mức ấy, chẳng nhẽ ở đây chưa có ai nếm qua cà chua bao giờ à? A, đúng là cho dù ở thế giới trước đây của cậu thì ban đầu thấy nó màu đỏ tươi đẹp nên con người cũng không dám ăn. Sau đó đến tận thế kỷ mười chín người Mỹ là thượng tá Robert dũng cảm nếm thử, công khai ăn cà chua rồi bình an vô sự, mới khiến cho cà chua được phổ biến trên toàn thế giới.

“Ừ, cái này gọi là cà chua, ăn tốt lắm.” nói xong Hạ Sinh còn cầm một trái chưa nấu ra làm mẫu, “Không chỉ đẹp mắt mà còn nhiều dinh dưỡng, ách, dinh dưỡng phong phú là đối với cơ thể có lợi, ăn nhiều một chút, có thể ăn sống hoặc nấu chín đều được.”

“Vậy con phải ăn nhiều chút.” tiểu Giai Bảo nhắm cái đĩa trứng mà gấp thêm vào gấp.

Lâm Nhược Ngu cười nhẹ, im lặng nghe, nhìn khuôn mặt khoa trương của Hạ Sinh khi giải thích cho Giai Bảo nghe, yên lặng nghĩ: Hạ Sinh a Hạ Sinh, người tốt cùng còn muốn cho ta bao nhiêu kinh ngạc cùng vui mừng đây? Ở cạnh người, ta giống như được tiếp xúc với một người từ thế giới hoàn toàn khác biệt.

Bữa cơm trưa khiến cả chủ và khách cùng vui vẻ cứ thế mà trôi qua.

Hạ Sinh dỗ tiểu Giai Bảo đi ngủ trưa, tiểu hài tử vui vẻ nửa ngày cũng mệt mỏi, một hồi liền ngủ say.

“Phu tử đợi lâu, người phải đi làm về hay là cứ đi nghỉ một chút rồi sau đó làm nển với ta cũng được?” Hạ Sinh tính đánh một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tranh thủ làm nển.

“Không sao, chúng ta làm luôn đi. Ta còn rất háo hức đó.”

“Vậy phu tử đi bên này.”

“Đúng rồi, Hạ Sinh, người cũng đừng gọi Lâm phu tử nữa, gọi là Nhược Ngu đi.”

“Cái này làm sao có thể, người là phu tử của tiểu Giai Bảo, về lý ta nên...”

Lời còn chưa dứt đã bị Lâm Nhược Ngu chặn lại: “Vậy hiện tại người là người dạy ta làm nển, đến lúc đó ta cũng phải gọi người là sư phụ, ta cũng phải gọi người là phu tử.” Nói xong còn làm ra vẻ sợ hãi.

Hạ Sinh bị chọc cười, “Được rồi, là ta cổ hủ, Nhược Ngu đừng để ý.”

Lâm Nhược Ngu cười sáng lạn, “Như thế rất tốt, ta đây liền gọi người một tiếng “A Sinh””

Hạ Sinh bị tiếng gọi “A Sinh” thân mật làm kinh ngạc, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người nào đó đang nheo mắt, cười đến phong hoa tuyết đại, yêu nghiệt a... Hạ Sinh lại bị mê hoặc rồi.

Sau đó trong buổi chiều, Hạ Sinh cùng Lâm Nhược Ngu tiến hành làm nển. Hạ Sinh đã làm tốt công tác chuẩn bị là tách sắp ong ra, sau đó là thu thập sắp ong, dùng nhiệt độ cao nung nóng, sau đó tạo hình lại.

Quá trình tạo hình này rất thú vị, Hạ Sinh vốn muốn làm theo hình nển bình thường, nhưng tìm tới tìm lui không thấy cái gì có hình dạng để làm khuôn cả. Vẫn là Lâm Nhược Ngu đánh tỉnh cậu: “A Sinh nói không phải nói chỉ cần có bắc đèn là ngọn nển có thể cháy liên tục sao? Hình dạng gì đâu quan trọng.”

Hạ Sinh xấu hổ, cũng đúng, ở thế kỷ hai mươi một người ta còn chế tạo nển thành nhiều hình thù a. Vì thế xuất hiện nển hình cái bát, cái cốc, hình vuông...

Lúc làm xong cái nển hình bát đầu tiên, Hạ Sinh lập tức liền đốt bắc đèn lên để thử nghiệm xem có thành công hay không, không phụ kỳ vọng của bọn họ, ngọn lửa cháy trên dây bắc sau khi lan xuống phía dưới làm chảy sáp ra vẫn tiếp tục cháy. Trên cơ bản là giống nển trước đây cậu dùng qua! Hạ Sinh lúc ấy liền vui mừng mà đứng dậy, Lâm Nhược Ngu nhìn thấy Hạ Sinh như vậy, thật giống tiểu hài tử.

Sau đó tổng cộng làm được bốn mươi cây nển, Hạ Sinh lưu lại cho mình hai cái, dù sao cậu có thể làm tiếp. Lâm Nhược Ngu cố ý cầm cây nển đầu tiên mà Hạ Sinh làm, rồi nói: “Ta cũng biết làm rồi, nếu cần chúng ta có thể làm, mang chỗ còn lại cho mọi người đi.” Câu này làm Hạ Sinh cảm động một phen: Nhược Ngu nếu ở hiện đại thì có thể là một đại biểu thanh niên chí công vô tư kiệt xuất rồi a... Lâm Nhược Ngu chỉ rụt rè cười.

Hạ Sinh đem gần bốn mươi cây nển kia cho thôn trưởng, lúc đó thôn trưởng đang ở nhà nấu đồ. Thấy Hạ Sinh, lập tức nghiêm trang còn giả vờ khụ khụ hắng giọng.

Nếu Lâm Nhược Ngu ở đây, hẳn sẽ nhường mày rồi nói: “Không cần che giấu nữa đâu, chậm rồi.”

Có điều Hạ Sinh vẫn là thành thật, cậu đem ý đồ vì sao đến nói ra, giao nển cho thôn trưởng, cũng xin miễn luôn tham gia vào việc phát nển, thôn trưởng cũng không miễn cưỡng, khen ngợi một phen rồi phát tay cho Hạ Sinh về.

Tình huống lúc sau làm Hạ Sinh có chút trở tay không kịp, Hạ Sinh lập tức trở thành người được hoan nghênh thứ hai trong thôn sau Lâm Nhược Ngu! Có nển, không chỉ thuận tiện cho sinh hoạt buổi tối, mà việc ra ngoài vào ban đêm cũng không đáng sợ nữa. Người trong thôn cảm kích vì Hạ Sinh chế tạo ra công cụ chiếu sáng tốt như vậy nên đều đến nhà cậu thăm hỏi, biểu đạt lòng biết ơn, thuận tiện xin ít về dùng tiếp. Đương nhiên cũng không phải là đến tay không, người trong thôn giản dị, kiên trì, Hạ Sinh cự tuyệt không được, vì thế trong nhà đột nhiên thêm bao nhiêu là vải vóc, món ăn thôn quê, sách vở vân vân...

Hạ Sinh tuyệt đối không tàng trữ, sau khi biết thôn dân rất thích nển liền đến chỗ đông người mà công bố phương pháp làm nển, có điều cậu cũng nhắc nhở người dân không nên lấy hết sáp ong, như vậy mất nhiều hơn được. Nhân tiện Hạ Sinh cũng giới thiệu cà chua cho mọi người, kêu gọi mọi người trồng thử, người dân nểm qua đều khéo không dứt miệng. Vì thế trong thôn khai khẩn một mảnh đất để chuyên trồng cà chua.

Lâm Nhược Ngu thấy Hạ Sinh được dân làng hâm mộ, tự nhiên sinh cảm giác là sinh ra ánh hào quang.

Tiểu Giai Bảo trong lòng đắc ý: Nhìn đi, phụ thân của ta lợi hại chưa!

./.

Quy trình làm nển nghệ thuật, hấp dẫn lắm ^^ Nhìn cây nển mà thích mê:

[.youtube.com/watch?v=oQfeCrU-7LA](https://www.youtube.com/watch?v=oQfeCrU-7LA)

Sản phẩm nè, nhìn thế này thì ai nỡ đốt chứ >”

9. Chương 9: Đi Câu Cá

Hạ Sinh dần quen thuộc với thế giới này, quen thuộc thôn nhỏ này, quen thuộc những người dân quê thân thiết. Điều làm cho cậu hoang mang chính là: Nhượng Ngu như thế nào lại coi nhà cậu thành nhà hắt như thế? Trừ lúc đi dạy học buổi sáng và buổi tối đi ngủ thì cơ bản là đều ghé vào nhà Hạ Sinh. Nói hay thì là Tiêu không rời Mạnh, nói khó nghe thì là bám đuôi. Có điều Hạ Sinh không nghĩ như thế, cậu kết luận: Nhượng Ngu đối với bạn bè thật nhiệt tình a.

Trưa hôm nay Hạ Sinh theo thường lệ đỡ tiểu Giai Bảo ngủ trưa, Nhượng Ngu liền ba bước uốn éo từ từ sang đây: “A Sinh, hôm nay trời trong nắng ấm, chúng ta đi câu cá đi!”

“Câu ở đâu?”

“Bên ngoài có suối nhỏ đó, có cá mà.”

“Người biết câu?”

“Ta không biết, nhưng A Sinh biết nha!” Lâm Nhượng Ngu vẻ mặt đương nhiên cùng đúng lý hợp tình.

Hạ Sinh bất đắc dĩ thở dài trong lòng, ngoài miệng lại nói: “Thế người định nấu cá thế nào?”

“Luộc lên!” Sớm nghe Hạ Sinh đề cập đến món này nhưng vẫn chưa có cơ hội ăn, Lâm Nhượng Ngu lại không sợ cay, chờ mong đã lâu.

Ta biết ngay mà! Trong thời gian ở chung này, Hạ Sinh coi như cũng hiểu chút tính tình của Lâm Nhượng Ngu. Đại khái là do quen biết lâu ngày nên cậu có thể cảm nhận được hắt tít nhiệm cùng ỷ lại, đương nhiên là không khách khí chút nào với cậu. Đối với người khác, vẫn là một bộ dáng quân tử có lễ, cũng có

về xa lánh cùng đạ mặc.

“Được rồi, ăn nhiều cá tốt cho trẻ con, hấp cho tiểu Giai Bảo cũng được.”

“A Sinh, người thật bất công.”

“Nó là cục cưng của ta á.”

“Vậy người cũng nuôi ta đi.”

“...Không phải là đang nuôi sao, ngày ba bữa có thiếu phần của người không?”

Lâm Nhược Ngu kinh ngạc, công lực võ mồm của Hạ Sinh lại tăng tiến, ngô, trêu cũng không thú vị nữa a...

Cũng không ngấm lại, còn không phải là do người cứ trêu đùa người ta sao.

“Ha ha, A Sinh đối đãi thật tốt.” Lâm Nhược Ngu cúi đầu cười vài tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Sinh vô hạn phong tình, cặp mắt đào hoa xinh đẹp thản nhiên, gió nhẹ mùa hè thổi bay sợi tóc, phất qua gò má trắng nõn.

Quả nhiên, Hạ Sinh lại bị định trụ rồi.

Ấn, mỹ nhân kế vừa ra, nhìn xem người trốn thế nào. Lâm Nhược Ngu ở trong lòng đắc ý.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

“Nga, a, được.” Hạ Sinh hoàn hồn, có điểm quẫn bách, như thế nào mỗi ngày đều nhìn mà, làm sao có thể nhìn đến xuất thần như thế chứ. Có điều, Nhược Ngu chính là nhìn rất được a, người xinh đẹp lại có học vấn như thế hiện tại là bằng hữu của mình, cậu thật là may mắn!

Câu cá, mỗi câu, thùng gỗ, đồ câu cá chuẩn bị xong xuôi, thời tiết có hơi nóng, mang mấy quả lê đi giải khát nữa. Tốt, hai người xuất môn đi câu cá.

Suối nhỏ cũng không cách nhà xa lắm. Hạ Sinh quan sát một chút, nước suối chảy không nhanh lắm, thỉnh thoảng cũng có thể nhìn thấy cá bơi qua lại. Vì thế lấy giun đào trong vườn nhà mình ra móc vào lưỡi câu, vung cần, ngồi lên tảng đá bên suối, chờ cá mắc câu.

“Nhược Ngu, người đến dưới tàng cây ngồi cho mát, ta ở đây câu cá.”

“A Sinh thực quá phận, làm sao có thể một mình hưởng thụ lạc thú câu cá như thế.” Lâm Nhược Ngu không thuận theo, cần lấy cần câu, học động tác của Hạ Sinh, cũng thật là giống.

“Không, không phải ý đó, ta sợ người cảm thấy buồn, hơn nữa, phơi nắng đen sẽ không tốt đâu.”

“Ta phơi nắng không bị đen đâu, hôm nay trời cũng râm mà, không sao đâu.” Lâm Nhược Ngu ngồi xuống Hạ Sinh, “Sẽ không buồn a, chúng ta có thể tán gẫu.”

“Ừ, Nhược Ngu muốn nói gì?”

“Cái gì cũng được, A Sinh người lại khách sáo với ta.”

Hạ Sinh âm thầm nghĩ: không có biện pháp, nếu thân cận quá mức với người, ta lại có cảm giác khẩn trương a.

Vì thế trong đầu Hạ Sinh liên liệu mạng tìm đề tài, gần đây mọi người trong thôn thường bàn tán cái gì nhỉ... “Đúng rồi, nghe Lý đại thẩm nói, Nhược Ngu ở kinh thành định việc hôn nhân rồi phải không?”

“A? A Sinh quan tâm việc đại sự cả đời của ta như vậy sao?” Lâm Nhược Ngu bốn cọt chớp mắt với Hạ Sinh vài cái.

“Đúng vậy, người xem tiểu Giai Bảo nhà ta cũng đã năm tuổi rồi, mà người còn chưa có thành thân đó.”

Aiz, cái đồ đầu gỗ này. Lâm Nhược Ngu bắt đắc dĩ nói: “Ta là chịu không được người ta cứ làm mỗi nên mới nói thế. Cứ đến nhà ta nháo lên giống như nuôi tám trăm con vịt vậy, đau đầu lắm. Cũng là bắt đắc dĩ mới bày ra hạ sách này. Nếu mà ở kinh thành ta định việc hôn nhân rồi thì sao có thể lâu như vậy chưa về chứ.”

Trong đầu Hạ Sinh hiện lên cảnh Lâm Nhược Ngu hoang mang giữa bầy vịt, không khỏi bật cười: “Thật cũng là, mọi người đều nhiệt tình quá. Thế trong thôn có cô nương nào vừa ý Nhược Ngu không?”

“A Sinh có?”

“Ta đều đã làm cha hài tử rồi, làm sao còn có thể có ý nghĩ đó trong đầu. Nhược Ngu người giễu cợt ta.” Hạ Sinh liếc mắt một cái, tuy rằng không có lực uy hiếp gì sất.

“Ha ha, A Sinh người đừng trách ta, ta cũng là quan tâm người thôi.”

“Ta a, hiện tại nghĩ cố gắng chăm sóc tiểu Giai Bảo thật tốt, nó có thể lớn lên khỏe mạnh vui vẻ thì ta vui rồi. Những cái khác ta không nghĩ đến.”

“A Sinh không cảm thấy cô đơn, muốn có người làm bạn sao?”

“Cũng tạm tạm, có tiểu Giai Bảo rồi còn gì.”

Nhìn Hạ Sinh một bộ dáng “có con mọi sự đủ”, Lâm Nhược Ngu cảm khái con đường của mình còn một đoạn dài phải đi a.

“Vậy Nhược Ngu...” Hạ Sinh muốn nói cái gì, lại bị Lâm Nhược Ngu ngắt ngang: “A Sinh mau nhìn, phao động, có cá kìa!”

Đề tài nhất thời bị quăng ra sau đầu, Hạ Sinh phản ứng rất nhanh, nhanh chóng dùng sức nhấc cần câu lên, một con cá to hiện ra, treo ở giữa không trung giây dụa.

“Quá tuyệt vời! Cá lược của ta!” Lâm Nhược Ngu hoan hô lên giống hệt một đứa nhỏ.

Hạ Sinh vui vẻ mà thả con cá vào thùng gỗ, “Ừ, cố gắng lên, buổi tối có thể làm rất nhiều món cá.”

“Được!” Lâm Nhược Ngu cười híp mắt, giống như mặt trăng lưỡi liềm.

Nhờ sự phấn đấu của hai người, rốt cục thắng lợi trở về mang theo một thùng đầy cá.

“Phụ thân, phụ tử, hai người đi đâu về thế?” tiểu Giai Bảo đang đợi ở trong sân chơi với hai hòn đá nhỏ nhìn thấy hai người liền sôi nổi chạy đến. Tỉnh ngủ không thấy phụ thân, tuy không sợ nhưng lại rất mất mát nga.

“A, là cá! Thật là nhiều cá a!”

“Chiều nay phụ thân cùng phụ tử đi câu cá cho tiểu Giai Bảo ăn, sẽ càng thông minh nha!” Hạ Sinh sủng nịch mà niết niết khuôn mặt non mềm của hài tử.

“Nhiều cá như thế chúng ta có ăn hết không?”

“Không sao, phụ thân có thể làm thành cá khô, sau này lúc nào muốn ăn thì nấu lên là được.”

“Chúng ta nuôi nó có được không?” vậy tiểu Giai Bảo liền có thật nhiều đồ chơi a!

Hạ Sinh không thể không làm tan biến chờ mong của hài tử: “Cá câu lên thì không sống lâu được đâu nga, chúng ta không nuôi được.”

“A, thật là đáng tiếc...”

“Nhưng mà nếu tiểu Giai Bảo thích nuôi cá thì lần sau chúng ta có thể dùng lưới bắt cá mang về, như thế là có thể nuôi rồi.”

“Tuyệt quá! Muốn đi muốn đi, phụ thân ngày mai chúng ta đi nhé!” tiểu hài tử nôn nóng.

“Ừ ừ ừ, chiều mai phụ thân đưa tiểu Giai Bảo đi.”

“A Sinh” Nhược Ngu đứng một bên không nói chuyện cũng nháy mắt mấy cái: nghe được rồi nha, ta cũng muốn đi.

“Ừ, ngày mai ba người chúng ta đi.” Hạ Sinh cảm thấy như mình đang là cha của hai đứa con vậy.

“Được rồi, Giai Bảo, trước hết con cùng phụ tử ôn tập bài học sáng nay đi, phụ thân đi làm cơm.” Ăn cơm của ta thì hảo hảo mà dạy con ta, tính toán nhỏ nhặt của Hạ Sinh nhìn trong mắt Lâm Nhược Ngu thật là đáng yêu.

Cá luộc, cá nấu chua ngọt, cá hấp cả con, lẩu rau xanh đậu hủ đầu cá, khẩu vị có nặng có nhẹ, đầy đủ cho một vị phu tử ham ăn bất kể sống chín cùng với một hài tử cũng tham ăn và đang vào độ tuổi phát triển.

Lâm Nhược Ngu rốt cục được như mong muốn, vừa ăn vừa kêu cay, nhưng mà vẫn liên tiếp hưởng đũa và bát cá luộc.

Tiểu Giai Bảo nhìn thấy cá luộc một mảnh đỏ màu ớt thì sợ, ngoan ngoãn ăn cá hấp, ngẫu nhiên gấp miếng cá chua ngọt.

Hạ Sinh thỉnh thoảng lại gấp rau và đậu vào bát Giai Bảo: tiểu hài tử phải cân đối dinh dưỡng, không được kiêng ăn.

Ngày hôm sau, thời tiết vẫn đẹp như vậy. Buổi chiều, ba người theo kế hoạch xuất phát đi bắt cá.

Tiểu Giai Bảo thật vui vẻ vì có thể ra ngoài chơi, lập tức tinh lực tràn đầy mà chạy nhảy khắp nơi, thấy cái gì cũng mới mẻ, ngay cả đá cuội bên suối cũng nhặt lên xem.

Lâm Nhược Ngu một bên trông chừng Giai Bảo, Hạ Sinh an tâm mà mang theo lưới đánh cá đặt vào trong suối. Nước suối không sâu, nhưng vì cẩn thận nên vẫn phải tốn một phen khí lực.

Căng lưới xong liền trở về, tiểu Giai Bảo đã chơi mệt, ghé vào trên đùi Nhược Ngu mà ngồi dưới tàng cây.

“Phụ thân, khi nào thì có thể bắt cá lên?” tiểu Giai Bảo khẩn cấp.

“Không nhanh vậy đâu, phải đợi một lúc để cho cá bơi vào lưới đã.”

“Hôm qua phụ thân và phu tử đi câu cá cũng phải đợi lâu như thế này sao?”

“Đúng vậy, phải kiên nhẫn chờ cá thả lỏng cảnh giác thì nó mới cắn câu, như vậy mới có thể câu nó lên. Giai Bảo mệt mỏi sao?”

“Có một chút.” tiểu Giai Bảo hôm nay không được ngủ trưa còn chạy nhảy một hồi.

“Vậy phụ thân kể chuyện cho con nghe nhé, có liên quan đến cá đấy.”

“A Sinh biết kể chuyện cổ tích?” Lâm Nhược Ngu cảm thấy rất thú vị.

“Biết chứ, buổi tối phụ thân còn kể chuyện ru con ngủ mà, trẻ em ngủ không ngoan sẽ bị bà cô hổ cắn đầu ngón tay nha!” tiểu Giai Bảo ngồi trong lòng Lâm Nhược Ngu, điều chỉnh tư thế thoải mái rồi bày ra bộ dáng nghe kể chuyện.

“Ha ha, đều là để dỗ trẻ con ấy mà.” Hạ Sinh nhìn thấy Lâm Nhược Ngu có chút ngoài ý muốn, có điểm ngượng ngùng.

“Chắc là hay lắm, A Sinh kể đi, sau này kể cho ta chuyện về bà cô hổ là được.” Lâm Nhược Ngu cũng bày ra bộ dáng muốn nghe kể.

Một lớn một nhỏ này, Hạ Sinh có điểm dở khóc dở cười, thực sự là không có cách đối với họ mà. Vì thế Hạ Sinh kể chuyện Khương thái công câu cá. Có điều cũng có chút thay đổi, không đề cập đến triều đại thay đổi cùng bối cảnh chiến loạn, chỉ là dùng câu mở đầu “ngày xưa ngày xưa” mà mở đầu câu chuyện.

Sau khi kể xong.

“Phụ thân, lưới câu thẳng cũng có thể câu cá sao?” tiểu Giai Bảo không hiểu.

“Cái ông Khương thái công kia cũng không phải là thực sự muốn câu cá, chỉ là muốn mượn cách đó để thu hút sự chú ý. Ông ấy là một người tài hoa, nhưng không được ai coi trọng, ông ấy phải nhờ vào cách này mới có thể tìm được người thưởng thức.” Lâm Nhược Ngu không đợi Hạ Sinh giải thích liền mở miệng nói, sau đó ngắt đầu mỉm cười: “Đúng không, A Sinh?”

Hạ Sinh nghĩ thầm không hổ là Nhược Ngu, một chút liền có thể lĩnh hội nội dung tư tưởng của câu chuyện... chỉ có thể bội phục mà gật đầu.

tiểu Giai Bảo chỉ là chớp chớp mắt, tuy rằng không quá hiểu nhưng chắc là có ý muốn người ta phát hiện đi? Người như thế không thể cùng nó chơi trốn tìm được rồi.

Giai Bảo còn nhỏ, Hạ Sinh cũng không trông cậy nó có thể hiểu, chẳng qua là vì có liên quan đến câu cá nên kể cho đỡ buồn mà thôi.

Lâm Nhược Ngu thực ra lại có chút dăm chiêu. Ha ha, A Sinh, người trong lúc người ta lơ đãng luôn có thể mang đến thái độ tích cực hướng về cuộc sống, nếu không chủ động, chuyện về Khương thái công kia chắc chắn là sẽ mai một.

Thời gian cũng không sai biệt lắm, Hạ Sinh thu lưới, không nhiều bằng hôm qua nhưng cũng không ít, Hạ Sinh mang những con nhỏ thả ra, con lớn thì mang về nấu ăn, con trung bình thì cho Giai Bảo nuôi làm đồ chơi.

Trong ánh tà dương buổi chiều, ba người mang theo chiến lợi phẩm về nhà, ráng chiều đem bóng dáng ba người kéo dài ra, từ xa nhìn lại, thực là giống một gia đình.

10. Chương 10: Đi Thả Diều

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dịch thơ:

Giang Nam hái được sen

Lá sen sao xào xạc

Cá giỡn dưới lá sen

Cá giỡn lá bên đông

Cá giỡn lá bên tây

Cá giỡn lá bên nam

Cá giỡn lá bên bắc

(Sưu tầm)

11. Chương 11: Đi Bắt Ma

Trong thôn Đào Hoa có chuyện ma quái!

Tin tức này là do tiểu Giai Bảo đồng học sau khi trở về từ học đường liền thần bí hể hể mà kể cho Hạ Sinh nghe.

Hạ Sinh lúc đó đang tưới cây trong sân nhà, nghe thế cũng chỉ cho là chuyện trẻ con, không để ý mà ừ à cho qua.

“Là thật đấy!” tiểu Giai Bảo nắm chặt tay mà cường điệu, “Phụ thân của Kiệt Vũ ca ca lúc đêm qua trên đường về bị ma dọa, giờ còn đang nằm trên giường không dậy được kia kìa.”

Kiệt Vũ ca? Nga, là Cửu Thặng a, phụ thân nó không phải là thợ săn Trịnh To Gan ở trong thôn sao? Người trong thôn đều nói Trịnh thợ săn săn thú rất giỏi, can đảm cẩn thận, thân thủ nhanh nhẹn, lại còn một mình săn được một con sói rất hung ác, lúc đó còn chia thịt cho dân trong thôn ăn, vì thế mọi người đặt cho hắn biệt danh “Trịnh To Gan”. Người như vậy sẽ bị dọa đến mức không dậy được sao?

Hạ Sinh không khỏi nghĩ đến câu chuyện câu đã xem trước đây, nói về hai người trong làng đều rất gan dạ, nhưng từ sau khi trở về trong một đêm mưa gió liền nằm trên giường không dậy nổi. Người trong thôn hỏi mới biết rằng hai người họ đều bị ma ám rồi! Theo miêu tả của bọn họ thì chính là gặp ma trong một ngôi miếu đồ nát ngoài thôn trong đêm mưa! Một người nói thấy ma có một cái đầu to đen như mực, một người lại nói thấy ma có một khuôn mặt trắng bệch. Liên hệ lại, hóa ra là do một người đội cái nồi mới mua trên đầu, còn một người che gấu xúc ở trước người, vì đêm tối nên không nhìn rõ vật, hơn nữa trong lòng cũng sợ hãi, một tiếng sấm vang lên, chớp lóe sáng, vốn đã là sợ hãi lại còn nhìn thấy vật gì đó trước mặt, tự nhiên là cho rằng đó là ma. Sau khi phân tích tình huống rõ ràng, hai người bật khỏi giường! Cho nên có thể nói, nhưng chuyện bình thường đôi khi cũng có thể dọa người ta.

“Nhà Kiệt Vũ ca rất lo lắng, ngày hôm nay vốn ca ấy không muốn đến trường, nhưng tại mẫu thân ca ấy nói ở nhà cũng không giúp gì được nên muốn ca ấy đi học. Kiệt Vũ ca nói muốn ra ngoài thị trấn mời đại phu, nhưng mà đường rất xa, hơn nữa còn rất đắt tiền. Phụ thân, người có cách nào không?” Tiểu Giai Bảo nắm ống tay áo Hạ Sinh.

“Nhược Ngụ, rốt cục thì có chuyện gì vậy?”

“Ừ, sáng nay ta thấy đứa bé này không ổn liền hỏi nó, nó nói hôm qua phụ thân nó đi săn thú về muộn, vừa về đến nhà liền gục không dậy nổi, trong miệng luôn nhắc đến bị ma bám vào người, người nhà lo lắng như bó tay không có cách gì. Buổi trưa nay mọi người đều đang bàn tán, thế nhưng cũng chỉ có thể cho hắn uống thuốc an thần, không có hiệu quả lắm. A Sinh, người nghĩ có ma thật không?”

Giai Bảo dù sao cũng là tiểu hài tử, tuy ngoài miệng dám nói nhưng thực ra trong lòng cũng có chút sợ hãi, nghe thế khẩn trương hề hề mà ôm lấy chân Hạ Sinh, Hạ Sinh cười sờ sờ đầu nó: “Đừng sợ, không có ma đâu.”

“Loại tình huống này từng xuất hiện ở trong thôn chưa?”

“Trước đây không có. Tất cả mọi người đều làm việc theo mặt trời, buổi tối rất ít khi ra ngoài. Nhưng từ khi có nền của A Sinh thì mọi người đi đường ban đêm thuận tiện rất nhiều, cho nên Trịnh thợ săn mới về muộn như thế, rồi xảy ra chuyện ma ám.”

Nền hóa ra lại là con dao hai lưỡi... Hạ Sinh thực sự là dở khóc dở cười.

“Ta cho rằng không có ma, có rất nhiều lúc con người vì tâm lý sợ hãi đối với sự vật không giải thích được mà làm chính mình sợ hãi.” Hạ Sinh kể cho hai người nghe câu chuyện kia.

“Nhưng đêm qua chỉ có một mình Trịnh thợ săn thôi, không phải tình huống trong truyện a.”

“Ừ, ta cũng không có ý nói chuyện của Trịnh thợ săn giống như hai người kia, chỉ là muốn nói rằng chuyện này cũng có thể chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Ý nghĩ của A Sinh thực giống ta.” Lâm Nhược Ngu tán thưởng gật đầu, lại cong cong đôi mắt đào hoa lên “Ta vốn nghĩ trong việc này hẳn có ẩn tình gì đó, có đôi khi sự việc không như bên ngoài biểu hiện ra. Thôn Đào Hoa này từ trước đến giờ đều bình thường, sao lại tự nhiên xảy ra chuyện đáng sợ như vậy? Phải nhanh chóng điều tra mới được.”

“Muốn giải quyết chuyện này thì đầu tiên phải biết rõ nguyên nhân đã.”

“Đúng vậy, chiều nay chúng ta đến nhà Trịnh thợ săn hỏi thăm một chút đi.”

“Được, ta vốn cũng muốn đi xem một chuyến.”

Vì thế sau bữa trưa, ba người mang theo canh an thần Hạ Sinh làm đến nhà Trịnh thợ săn ở đầu thôn đông.

Vừa nghe ý đồ của bọn họ, Trịnh thị thở dài “Làm phiền hai vị cố gắng giúp, trong chuyện này ta cũng không biết phải làm thế nào mới tốt. Nhìn hẳn bệnh thành như vậy lòng ta thực sự là không dễ chịu.” nói rồi dùng tay áo lau lau khóe mắt, “Ta dẫn hai người đi thăm hẳn.”

Giai Bảo ở lại nhà ngoài chơi với Trịnh Kiệt Vũ.

“Kiệt Vũ ca người đừng lo lắng, phu tử và phụ thân nói không có ma, bọn họ nhất định sẽ biết đã xảy ra chuyện gì, phụ thân người sẽ khỏe lại thôi.” Giai Bảo len lén nói vào tai Kiệt Vũ.

“Ừ.” Kiệt Vũ nghe “sự tích vĩ đại” của Hạ Sinh, lúc này cũng yên tâm, hơn nữa, phu tử có học vấn như vậy, hẳn nói không có thì chính là không có.

Buồng trong, Trịnh thợ săn mặt tái nhợt nằm trên giường, mới một ngày mà đã gầy đi không ít.

“Trịnh đại ca, ta là Lâm phu tử, hiện tại người cảm thấy thế nào rồi?” Lâm Nhược Ngu ngồi xuống bên giường, cầm tay Trịnh thợ săn.

Đại khái là do như được truyền thêm ít sức lực, Trịnh thợ săn miễn cưỡng mở mắt nhìn, trước mắt sáng ngời: “Phu tử, người cứu ta với, ta bị ma ám rồi, nó vẫn theo ta.”

“Không sao đâu, người phải nói rõ với ta, ta sẽ cố hết sức. Nhìn xem này, Hạ Sinh cũng đến thăm người đây.” Lời của Lâm Nhược Ngu trầm thấp nhẹ nhàng như mang theo ma lực, một bên Hạ Sinh cũng mỉm cười làm Trịnh thợ săn bình tĩnh lại.

Trịnh thợ săn thả lỏng tinh thần rồi bắt đầu kể rõ sự việc.

Đêm qua Trịnh thợ săn vì đi săn ở một ngọn núi khá xa nên không chú ý thời gian, lúc chú ý đến thì mặt trời đã lặn rồi, vì thế hắn vội vàng chạy về. Lúc đó trăng sáng bị mây che phủ, hắn chỉ có ngọn nến mang theo để chiếu sáng. Hắn xưa này lớn mật liền đi đường tắt qua khu nghĩa địa, không nghĩ đến lúc lơ đãng ngẩng đầu nhìn cảnh vật xung quanh thì phát hiện ở phía xa xa có một đốm lửa lập loe giữa không trung! Vừa lúc đầu hắn tưởng là ánh sáng ngọn nến phát ra, để xác định liền thổi tắt nến, không nghĩ tới ngọn lửa đó càng nhìn rõ. Phản ứng đầu tiên của hắn là nghĩ ma ám rồi, cũng không để ý đến thú săn được nữa, quăng tất cả đi mà chạy, chạy được nửa đường nhẹn không được quay đầu lại nhìn, thế nhưng lại phát hiện đốm lửa đó cũng đuổi theo hắn, lóe sáng trong đêm. Hắn cũng không biết làm thế nào mà mình về được nhà nữa, vừa vào đến cửa liền ngã xuống, hiện tại thành cái dạng này.

Nghe Trịnh thợ săn nói xong, Hạ Sinh trong hiểu rõ bảy tám phần rồi.

Lâm Nhược Ngu cười không nói, vỗ vỗ bàn tay Trịnh thợ săn để hắn yên tâm “Được rồi, chúng ta đã biết, theo người nói thì người cũng không nhìn tận mắt thấy ma phải không, chẳng qua chỉ là một đốm lửa, trước tiên không nên tự dọa mình. Như vậy đi, người hảo hảo ngủ một giấc, buổi tối ta đến khu nghĩa địa xem xét một chuyến, ta không tin có ma.”

“Sao? Không được đâu, nhỡ phu tử cũng bị ma ám thì làm sao?” Trịnh thợ săn nghe vậy kinh hãi.

“Ha ha, không sao đâu. Tục ngữ nói rằng một không có gì thẹn trong lòng thì không sợ ma quỷ sao. Mà giờ thái bình thịnh thế, chỗ nào có yêu ma dám hoành hành a, mà cho dù có, ta còn muốn đi thu thập ấy chứ.”

“Vậy phu tử cẩn thận một chút.”

“Người cố gắng nghỉ ngơi thật tốt đi, chúng ta về trước.”

Từ nhà Trịnh thợ săn đi ra, Hạ Sinh nói với Lâm Nhược Ngu đang trầm tư: “Nhược Ngu, buổi tối ta đi cùng với người.”

“Ách? A Sinh không sợ sao?”

“Vậy Nhược Ngu sợ không?”

“Ta đang nghĩ, cái này hẳn là “ma trời” mà trước đây ta từng nghe nói qua. Giờ đang là giữa hè, tại những nơi nghĩa địa chôn cất không cần thận thường có những đốm lửa như thế. Nhưng nơi khác không thấy nói đến chuyện này, cho nên hiện tượng này hẳn là chỉ phát sinh trong những tình huống nhất định mà thôi.”

Lâm Nhược Ngu phân tích không sai, Hạ Sinh chỉ có thể cảm thán: không hổ là Nhược Ngu! Ngoại trừ không có căn cứ khoa học, Nhược Ngu nói đều không phải là ma quái, riêng thời gian, hoàn cảnh đều đúng.

“Nhưng đốm lửa này phát sinh như thế nào thì ta không rõ lắm. Cho nên phải đi đến khu nghĩa địa mà Trịnh thợ săn bị ma ám.”

“Được, chúng ta đưa Giai Bảo về nhà rồi đi xem.”

“Phụ thân, con không sợ, con muốn đi với hai người.” mới ban ngày, phụ thân cùng phu tử đều ở bên cạnh, tiểu Giai Bảo cũng rất là dũng cảm.

Hạ Sinh ngẫm lại đây cũng là cơ hội để phổ cập tri thức cho Giai Bảo nên cũng không kiên trì từ chối.

Đó là một khu nghĩa địa lớn, cỏ dại mọc thành bụi, nhưng có thể thấy là được xử lý định kỳ, cũng có thể nhìn thấy bờ ruộng ngang dọc, không phải là khu loạn táng như Hạ Sinh nghĩ, chắc là ở đây cũng có tảo mộ tiết thanh minh đi.

“An táng ở đây đều là người thôn Đào Hoa, cho nên nếu có ma thì cũng là những trưởng bối lương thiện, như thế nào lại có thể dọa dẫm con cháu của mình chứ.” Lâm Nhược Ngu vừa đi vừa gạt cỏ dại dưới chân.

“Nhược Ngu tìm gì thế?”

“À, ta đang tìm nền và con mỗi hôm qua Trịnh thợ săn bỏ lại, để xác định xem hắn nhìn thấy ma trời ở chỗ nào.”

Hạ Sinh nghe thấy thế cũng đi tìm xung quanh.

“Phụ thân, ở đây này!” chính là Giai Bảo được Hạ Sinh cõng sau lưng nhìn thấy một con gà rừng ở bụi cỏ.

Nhìn theo phương hướng Giai Bảo chỉ quả nhiên thấy một con gà rừng và một cây nền bị đốt phân nửa.

“Ừ, xem ra đây chính là chỗ ma trời xuất hiện. Ở chỗ này có gì kỳ lạ nhỉ? Chẳng lẽ là có thổ địa thật sao?” Lâm Nhược Ngu như đang hỏi Hạ Sinh, cũng giống như là tự lẩm bẩm.

Hạ Sinh ngăn cản ý định của Lâm Nhược Ngu muốn bạt hết cỏ đi để nghiên cứu. Nhược Ngu có thể nghĩ như vậy đã là rất giỏi rồi. Dù sao thời đại này cũng không có hóa học, nghiên cứu khoa học, đối với những hiện tượng tự nhiên không giải thích được thì chỉ có thể quy cho những lực lượng thần quái. Có điều cậu là một sinh viên đại học thế kỷ hai mươi mốt, tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là phản ứng hóa học mà thôi.

Đúng vậy, ma trôi trên thực tế chỉ là một hiện tượng rất phổ biến mà thôi.

Hạ Sinh nghĩ đến những lời thầy giáo dạy hóa đã từng nói qua trước đây: “Nó được hình thành như thế này: Trong cơ thể con người, phần lớn là do ba loại nguyên tố chính cấu thành, còn một số nguyên tố khác như photpho, lưu huỳnh, sắt v.v. Khi người chết, thân thể chôn xuống bị thối rữa, phát sinh các loại phản ứng hóa học. Lân do axit photphoric chuyển hóa thành nhẹ hơn, lân hóa nhẹ này khi gặp không khí sẽ bốc cháy. Đây chính là ma trôi mà mọi người thường nói. Ma trôi được nhìn thấy nhiều nhất vào những đêm mùa hè nóng nực, nhiệt độ cao làm phản ứng hóa học xảy ra nhanh hơn, lân dễ dàng hình thành, dễ dàng bốc cháy.”

Hạ Sinh nghĩ một chút nên giải thích như thế nào, mở miệng nói: “Nhược Ngu, ta nghĩ ta biết vì sao Trịnh thợ săn lại gặp ma trôi ở chỗ này.”

Sao??? Lâm Nhược Ngu cùng Giai Bảo đều rất ngoài ý muốn, bởi vì cả ngày hôm nay Hạ Sinh đều rất ít nói, không tỏ thái độ gì, đột nhiên lại nói biết nguyên nhân, làm cho mọi người vừa mừng vừa sợ.

“A Sinh biết cũng không nói sớm, thấy ta hao tổn tinh thần rất thú vị sao?” Lâm Nhược Ngu trách cứ mà trừng mắt nhìn Hạ Sinh.

“Không phải.” Hạ Sinh cười khỏ, “Lúc trước ta còn chưa xác định, đến chỗ này xem xét rồi nghe Nhược Ngu phân tích mới nghĩ thông suốt.”

“Được rồi, A Sinh mau nói đi, vì sao mùa hè ở mộ địa lại có ma trôi?”

“Phụ thân mau nói mau nói đi!”

Hạ Sinh cố gắng đem lý thuyết nói một cách đơn giản nhất: “Bởi vì trong cơ thể người có một số chất, sau khi chôn xuống đất sẽ có một số chất sẽ tương tác với nhau, sau đó sinh ra một loại khí có thể đốt, loại khí này rất dễ cháy, lúc mùa hè nóng bức nó sẽ có thể bốc cháy trong không khí. Bởi vậy ở nghĩa địa thường gặp loại ma trôi này. Mà cái này trọng lượng rất nhẹ, chỉ cần có chút gió là nó sẽ di động. Cho nên Trịnh thợ săn nghĩ ma chạy theo hắn, thực tế chính là do không khí lưu thông khiến ma trôi lắc lư mà thôi.”

Thấy Nhược Ngu và Giai Bảo còn chưa hiểu, Hạ Sinh tiếp tục nói: “Giống như nước sôi trong nồi sẽ nổi bọt vậy, phải sinh ra hơi thì mới đạt được nhiệt độ nhất định, giống như củi lửa bốc cháy vậy.”

“Hóa ra là như vậy. Vậy hiện tại là ban ngày nhiệt độ còn cao hơn buổi tối, vậy sẽ có ma trôi đúng không? Nhưng ban ngày ánh sáng mạnh, chúng ta mới không nhìn thấy.”

“Đúng, chính là như thế. Nói chung là hiện tại chúng ta đang bị ma trôi vây quanh.” Hạ Sinh nhin không được trên gheo. Nhất thời cảm thấy cổ căng thẳng, hóa ra là tiểu Giai Bảo đang hồi hộp.

“Giai Bảo đừng sợ, coi cứ coi cái này là đom đóm là được mà, đều chợt lóe rồi bay bay, không có gì đáng sợ

nha.” Lâm Nhược Ngu niết niết khuôn mặt nhỏ nhắn của Giai Bảo.

“Hóa ra là giống như đom đóm a!” Giai Bảo hô thở ra một hơi, vậy không có gì đáng sợ rồi, nó còn có thể lấy quạt hương bồ đi bắt đom đóm cơ mà.

“Ví dụ này của Nhược Ngu quả là không tồi!”

“Hạ Sinh mới lợi hại, nói một chút liền giải đáp được bí ẩn ma ám của Trịnh thợ săn.”

“Cũng là nhờ Nhược Ngu chỉ dẫn, ha ha, thôi chúng ta không khen lẫn nhau nữa, đêm nay đi chứng thực một chút đi.”

“Được.” Mắt Lâm Nhược Ngu sáng long lanh, quả nhiên là đào được bảo vật rồi. Trước đây tự coi mình đọc nhiều sách vở hơn người, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, đi ra ngoài bốn ba còn có thể gặp được một người mình ngưỡng mộ rồi tiến tới thích như vậy, cậu còn thông minh trí tuệ hơn hẳn, thật là may mắn!

Buổi tối ba người lặng lẽ tới nghĩa địa trong thôn, trong đó tiểu Giai Bảo nháo muốn xem đom đóm ma trời, Hạ Sinh phải mang nó theo.

Quả nhiên, đêm vẫn oi bức như cũ, họn có thể nhìn thấy được những chùm sáng xanh lam lập lòe. Hạ Sinh để chứng liền đi vào khu mộ, bất luận là bay theo chiều gió như thế nào thì ma trời này vẫn không thể ra khỏi khu mộ được.

Hôm sau, Hạ Sinh cùng Lâm Nhược Ngu cầm theo con gà rừng cùng cây nến mà Trịnh thợ săn đánh rơi đến nhà họ Trịnh, cũng giải thích hiện tượng kia.

Đối diện với ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Trịnh thợ săn, Hạ Sinh mỉm cười khẳng định: “Trịnh đại ca người cũng có thể chôn một vài con gà ở chỗ ít người, sau một thời gian vào những đêm nhiệt độ nóng bức, người đến đó nhìn cũng sẽ thấy “ma trời”. Hơn nữa cái này là lửa, không chạy ra được, người không cần tự dọa mình.”

“Đúng vậy, tối hôm qua ta cùng Hạ Sinh đã xác minh, mặc kệ xua thế nào thì đốm lửa đó nó cũng không bay xa được đâu. Đồng thời qua một thời gian cũng sẽ biến mất.” Lâm Nhược Ngu bổ sung.

“Giống như củi lửa vậy, luôn luôn sẽ có lúc cháy hết.” Hạ Sinh cùng Lâm Nhược Ngu cười rộ lên.

Thấy bọn họ thoải mái như vậy, hơn nữa còn có kính nể cùng tín nhiệm đối với người có học vấn, Trịnh thợ săn rốt cục hoàn toàn yên lòng.

Tâm bệnh quả nhiên cần tâm được, khúc mắc vừa được mở ra, sắc mặt Trịnh thợ săn liền khá lên.

“Phu tử, Hạ Sinh cảm tạ các người. Aiz, bình thường ta được gọi là to gan, lần này thành trò cười rồi.”

“Đừng nói thế, Trịnh đại ca dũng mãnh quả cảm, người chỉ là không rõ tình huống ngọn lửa này, xem đi, vừa nói xong không phải người lập tức hiểu rồi sao.” Lâm Nhược Ngu một bộ dáng trấn an lòng người, “Hơn nữa mỗi người đều có phương diện mà mình hiểu biết, luận về tri thức, ta đọc sách nhiều hơn người, thế nhưng nói đến săn bắn thì ta thực sự là trời gà không chặt, hoàn toàn cam bái hạ phong Trịnh đại ca rồi.”

Một vài ngày sau, Trịnh thợ săn lại bắt đầu đi săn thú. Nhà hắn cũng mang câu chuyện “Ma ám” kể rõ cho mọi người trong thôn, không chỉ xóa bỏ sự sợ hãi của mọi người, hơn nữa lại càng có nhiều gia đình đưa con em đến học đường của Lâm phu tử. Nhìn xem, có học vấn quả là khác biệt a.

Trịnh thợ săn xuất phát từ cảm kích mà sau đó một thời gian đều săn rất nhiều thú rừng mang đến cho Hạ Sinh và Lâm Nhược Ngu. Những đồ này đều được Lâm Nhược Ngu mang đến trù phòng của Hạ Sinh, sau đó hai lớn một nhỏ trải qua một đoạn thời gian ăn thú rừng đến nghiện.

12. Chương 12: Một Cuộc Sống Bình Đạm Dữ Thế Vô Tranh, Đó Cũng Là Mong Muốn Của Ta

Sau khi sóng gió chuyện ma qua đi, thôn Đào Hoa lại khôi phục không khí an bình như trước.

Hạ Sinh đối với sinh hoạt như vậy thập phần thỏa mãn: một đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện, một người bạn ở chung vô cùng hòa hợp, một căn phòng ở không sợ mưa sợ nắng, một mảnh đất để trồng rau có thể tự cấp tự túc không lo đói, bởi vì “Sự kiện cây nến” và “Sự kiện thả diều” cùng “Sự kiện ma trơi” mà danh tiếng của cậu ở thôn Đào Hoa lên như diều gặp gió, có thể nói là đi nghênh ngang giữa thôn cũng không có vấn đề gì!

Tuy rằng nói linh hồn xuyên qua, Hạ Sinh so với trước đây làm việc cao giọng lên không ít, nhưng nói chung thái độ khiêm tốn vẫn không thay đổi, vẫn là người ôn hòa tốt tính.

Giờ đang là buổi trưa mùa hè, ve sầu kêu râm ran trên cây, ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá chiếu lên mặt đất những vệt lốm đốm, thường thường có cơn gió nhẹ thổi qua, cây lại phát ra âm thanh sà sạt.

Hạ Sinh đang ở trong sân nhà cắt củ cải trắng thành những sợi dài để làm củ cải khô, mùa hè ăn với cháo là tuyệt vời nhất.

Tiểu Giai Bảo ưỡn bụng nhỏ ngủ thật say trên cái võng Hạ Sinh làm riêng cho nó.

Nó kia hiếu động, dễ ra mồ hôi, trong phòng đương nhiên là không mát mẻ như trong sân có cây cối, vì thế Hạ Sinh làm cho nó một cái võng bằng vải thô, treo ở giữa hai cây lớn cho nó ngủ trưa. Lúc ru con ngủ

còn có thể dùng đưa chiếc võng, tiểu Giai Bảo vui vẻ chỉ chốc lát sau đã mệt mỏi dụi mắt, rất nhanh liền ngủ.

“A Sinh, tối nay ăn củ cải à?” Lâm Nhược Ngu ngồi trên chõng trúc dưới tàng cây, lười biếng mà dựa người vào cái đu dây dưới gốc cây.

Đúng thế! Có võng như thế nào lại không có đu dây. Vừa làm xong một lớn một nhỏ liền tranh nhau đu dây, kết quả, ách, bạn nhỏ Giai Bảo bị cáo già Nhược Ngu ôm vào ngực hung hăng hôn một mặt đầy nước bọt, thở phì phì chạy đi rửa, thế là Lâm Nhược Ngu có cơ hội ngồi tiêu dao trên đu dây một trận. (bó tay >”<)

Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Hạ Sinh nhin không được muốn cười, thực sự là nhóc con nhà mình rất đáng yêu, làm cho người ta nhin không được mà muốn trêu nó, chính cậu cũng có thể hiểu được vì sao Nhược Ngu lại thích trêu nhóc như vậy.

“Nhược Ngu không muốn ăn củ cải?”

“Ta muốn ăn thịt cơ!”

“Có bữa nào ta bớt thịt của các ngươi chưa?”

“Chỉ là cường điệu một chút thôi, hôm nay ta muốn ăn thịt xào lại.”

“Chăm các ngươi hai tháng rồi, Giai Bảo được bồi bổ mập mạp trắng trẻo như vậy, ngươi sao lại không béo lên tí nào nhỉ?”

“Ai nói, ta có hai cằm rồi đây này!” Lâm Nhược Ngu nói xong vẻ mặt ủy khuất, đôi mắt đào hoa nháy a nháy, “Có điều trù nghệ của A Sinh thực sự rất tuyệt vời, ta nếu không ăn sẽ bị coi là không nể mặt A Sinh, như vậy A Sinh sẽ bị tổn thương, như vậy ta sẽ là người xấu. Cho nên ta mới phải ăn uống cật lực như thế chứ.”

Hạ Sinh rất muốn nói rằng cậu sẽ không thương tâm, còn có thể vui vẻ vì giảm được không ít việc, bởi vì Giai Bảo đang được dạy bảo thành một hài tử không kiêng ăn, còn những món ăn Lâm Nhược Ngu thích đều là những món tốn công sức mới làm được. Nhưng cậu cũng đã quen với “Logic ăn uống của họ Lâm” nên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười trừ, trù nghệ của cậu có người thích như vậy, cũng có cảm giác rất thành tựu a.

“A, nếu như ta càng ngày càng béo lên giống như Chu đại nương trong thôn, liệu A Sinh có ghét bỏ ta không?”

Ngữ khí của Lâm Nhược Ngu rất là lo lắng khiến Hạ Sinh buồn cười: “Ngươi cũng không phải là phụ nữ, muốn yếu điệu để hấp dẫn ai hử! Chu đại nương đó là rất rộng rãi phúc hậu nên béo, nếu như nàng ấy biết

người lên nói sau lưng thế này đảm bảo đuổi đánh người ngay. Hơn nữa, việc ta thích người không liên quan đến vóc dáng của người.”

“Vậy liên quan đến cái gì? Khuôn mặt của ta đẹp?”

Một dao của Hạ Sinh suýt nữa thái vào tay – đây đúng là có điểm liên quan! Ngay từ đầu không phải cậu cũng bị mê hoặc bởi tướng mạo nghiêng thùng đổ nước của hắn sao, hiện tại cũng thỉnh thoảng có thể nhìn đến phát ngây ngốc. Tuy rằng sau một thời gian ở chung đã có chút miễn dịch, nhưng từ lúc gặp gỡ đến quen biết, từ từ thấu hiểu con người này, tính tình thực sự ngây thơ thẳng thắn (thật không?), thực sự rất dễ làm cho người ta thích.

“Nói bậy bạ gì đấy, người sáng suốt uyên bác, tính tình cởi mở, như thế nào lại định nghĩa mình nông cạn như vậy.”

“Hắc hắc, vậy là A Sinh thích ta?”

“Đúng vậy, người là người bạn tốt nhất của ta ở đây, ta đương nhiên là thích người. Không chỉ ta mà tiểu Giai Bảo cũng rất thích người nha, trong thôn này từ già đến trẻ, có ai lại không thích người đường đường Lâm phu tử?”

“Được rồi, A Sinh tiếp tục nuôi ta đi.” Lâm Nhược Ngu vô lực rồi, cái đầu gỗ này bao giờ mới thông suốt đây.

“Vừa nãy không phải người muốn biết ta thái củ cải làm gì sao?”

“Không phải là để tối nay nấu ăn à?”

“Không phải, là ta định phơi nắng sau đó làm thành củ cải khô.”

“Củ cải khô? Không còn nước liệu ăn có ngon không?”

“Đương nhiên là không rồi, nếu bỏ hết nước đi thì ăn rất giòn, hợp để ăn với cháo.”

“Ừ, vậy thì ta sẽ đợi.”

Tiểu Giai Bảo ở một bên trở mình, sau đó mơ màng mở mắt ra, còn chưa tỉnh hẳn đã gọi phụ thân rồi.

“Làm sao vậy?” Hạ Sinh đến điều chỉnh tư thế nằm cho Giai Bảo.

“Con sâu kêu thật là ồn.”

“Sâu? Giai Bảo nói là con ve sầu trên cây sao?”

Dạ? Chúng nó gọi là ve sầu ạ? Tên thật là lạ, tiểu Giai Bảo gật đầu, “Phụ thân bắt bịt mồm chúng nó không kêu nữa được không?”

Không kêu nữa? Lâm Nhược Ngu hăng hái nhìn: lúc này để xem người thần thông quảng đại thế nào.

Hạ Sinh thấy Giai Bảo không còn buồn ngủ nữa, liền để nó ngồi trên võng, nói: “Cái này Giai Bảo hiểu lắm rồi nga.”

Hiểu lắm? tiểu Giai Bảo chớp mắt.

“Những tiếng kêu này không phải phát ra từ miệng ve, mà là từ trong bụng nó phát ra.”

“Thật là hay, nhưng vì sao chúng nó phải kêu vậy?”

“Để hấp dẫn sự chú ý của đồng bạn, ve rất cô đơn đó!” thực là chỉ có con ve được biết phát ra âm thanh để dụ dỗ con cái đến, thế nhưng những cái này... tạm thời không cần giảng rõ cho tiểu bằng hữu nghe.

“Vậy nhiều ve kêu như thế, chúng nó sẽ không cô đơn nữa phải không?”

“Ha ha, đúng vậy, nhưng mà thời gian kêu của những con ve này rất ngắn, khoảng mười ngày thôi là sẽ chết.”

“A? Vì sao ạ?”

“Thực ra thời gian sống của chúng rất dài, thế nhưng thời gian có thể sống dưới ánh mặt trời thì rất ngắn. Ve lúc nhỏ thì ở dưới đất, hút nước rễ cây để tồn tại, nhanh thì ba năm, lâu thì vài chục năm. Đợi nó lột xác thì nó mới có thể biến thành hình dạng chúng ta thấy hiện nay.”

“Ve thật là đáng thương nha, thảo nào vừa đến liền đi tìm bạn.” tiểu Giai Bảo lắc lắc đầu, “Con không chê chúng nó ồn nữa, phụ thân không cần bắt chúng nó im đi nha.”

Hạ Sinh vui mừng niết mặt con trai, “Cứ coi như là chúng đang hát đi, thật là náo nhiệt.”

“Ừ... thật là một loài sâu kỳ diệu. Chịu được mấy năm tối tăm cùng cô đơn, vừa chui ra khỏi lòng đất liền đàng hoàng tuyên bố với thế giới bên ngoài sự tồn tại của mình, thật có chút mùi vị “bỗng nhiên nổi tiếng.”

Lâm Nhược Ngu theo lời Hạ Sinh nói cũng đặc biệt hứng thú với loại sinh vật này.

“Ừ, chúng nó cũng thật bắt mắt đấy, suốt đời cũng chỉ có hơn mười ngày có thể kêu lên thỏa thích. Nếu là ta, ta nguyện ý sống những ngày thư thái như bây giờ, chậm rãi ngồi ngắm hoa nở rồi hoa rơi trước đình, ngẩng mặt ngắm mây trời bay ung dung.”

“Hay cho câu ngắm hoa nở hoa rơi trước đình, ngẩng mặt ngắm mây trời bay ung dung! Cuộc sống mà A Sinh miêu tả cũng khiến ta thật muốn hưởng tới.”

“Ha ha, ta nghĩ cuộc sống như hiện tại là được rồi, Nhược Ngu nói xem?”

Lâm Nhược Ngu méo mó suy nghĩ một chút, ở trong thôn Đào Hoa dữ thế vô tranh này, mỗi buổi sáng sớm giăng bài cho một đám trẻ con ngâm thơ tình nghịch, thời gian còn lại cùng Hạ Sinh một chỗ, ở bên cạnh cậu, luôn rất nhẹ nhàng an tâm, còn có Giai Bảo càng ngày càng giống một con mèo nhỏ, trêu một chút liền xù lông... cuộc sống yên ổn như vậy, hẳn trước đây nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

“Nha, nói thế nào đây nhỉ, ta thiếu chút nữa có cảm giác khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo rồi.”

“Không đến mức đó đi, vậy không phải là Nhược Ngu muốn xuất gia làm hòa thượng rồi sao?”

“A Sinh làm, ta cũng làm, hơn nữa tiểu Giai Bảo cũng làm một tiểu hòa thượng đi.”

“Tiểu hòa thượng là cái gì à?” tiểu Giai Bảo không hiểu.

“Tiểu hòa thượng chính là phải cắt tóc đầu, sau đó bữa nào cũng phải ăn chay, không có thịt thịt để ăn nha.” Lâm Nhược Ngu cướp lời của Hạ Sinh.

“Không muốn không muốn, con muốn bữa nào cũng được ăn thịt phụ thân nấu, không muốn làm tiểu hòa thượng.” tiểu Giai Bảo nhanh chóng ôm đầu bảo vệ mái tóc bảo bối của mình.

Hạ Sinh trừng mắt lườm Nhược Ngu hay nói giỡn, có điều đôi phương không thèm để vào mắt.

“Giai Bảo đừng sợ, phụ tử trêu con đấy, phụ thân mới không cho Giai Bảo đi làm hòa thượng. Nhưng mà phụ thân có một câu chuyện về hòa thượng, có muốn nghe hay không?”

“Muốn!”

“A Sinh người thực là vua kể chuyện, ta cũng có phúc nghe rồi.” Lâm Nhược Ngu vỗ tay khen ngợi.

Câu chuyện bắt đầu.

“Ngày xưa ngày xưa, có một ngọn núi; trên ngọn núi có một ngôi chùa; trong chùa có một vị hòa thượng, người đang kể chuyện. Kể chuyện gì?” Hạ Sinh cố ý dừng lại một chút, thắt một cái nút: “Các người nói xem lão hòa thượng đang kể chuyện gì nhỉ?”

“Không biết.” một lớn một nhỏ rất thẳng thắn mà muốn Hạ Sinh kể tiếp.

“Lão hòa thượng kể câu chuyện: Ngày xưa ngày xưa, có một ngọn núi; trên ngọn núi có một ngôi chùa; trong chùa có một vị hòa thượng, người đang kể chuyện. Kể chuyện gì? Ngày xưa ngày xưa, có một ngọn núi; trên ngọn núi có một ngôi chùa; trong chùa có một vị hòa thượng, người đang kể chuyện...”

“A Sinh, người đang gọi đòn đốc à?” lời này tất nhiên là Nhược Ngu nói, nhưng có thể nhìn thấy một lớn một nhỏ đều co quắp khóe miệng.

“Ha ha, được rồi được rồi, ta kể cho các người nghe.”

“Không được kể chuyện như thế này nữa.” Lâm Nhược Ngu cảnh cáo trước, tiểu Giai Bảo cũng cố sức gật đầu, hai người này cùng ở trên một mặt trận rồi.

Vì thế Hạ Sinh kể cho hai người nghe câu chuyện “Ba hòa thượng”

Nghe xong, hai người đều vui vẻ.

“Một hòa thượng nấu nước uống, hai hòa thượng nâng nước uống, ba hòa thượng không có nước uống! A Sinh, người nói muốn chúng ta ba hòa thượng cũng thực sự không ăn thịt sao?” xem ra Nhược Ngu vẫn nhớ mãi không quên gia sự.

“Nha nha, ta thế nào lại có thể rời xa thức ăn của A Sinh được, ta là không thịt không vui nha, ta quyết tâm cản A Sinh đi làm hòa thượng.” dứt lời bày ra bộ dáng diêm dāng đáng yêu, hơn nữa cặp mắt đào hoa còn chứa nước, biểu tình vô tội, thực sự làm cho người ta phải yêu thương.

Không chỉ Hạ Sinh, ngay cả tiểu Giai Bảo cũng bị mê hoặc rồi, nghĩ lại chính mình có phải là đã làm ra chuyện gì tội ác tày trời không.

Hạ Sinh càng vô tội: lời này do chính Nhược Ngu người đề nghị rồi lại đổ cho người khác rồi dùng gian kế! Không sai, mỹ nhân kế cũng là gian dối. Tuy rằng nói bình bất yếm trá nhưng lần nào cậu cũng mắc câu, thật sự là xấu hổ quá đi mất.

Người nào đó lạng lẽ đổ tai.

Lâm hồ ly nhìn thấy, ngằm nhếch miệng nở nụ cười giả hoạt.

Từng cơn gió nhẹ ầm ập thổi qua sân nhà họ Hạ, mang đến mùi hoa ngọc lan nhàn nhạt, chiếc du dây nhẹ nhàng đung đưa theo gió, dưới tàng cây ba người lẳng lặng hưởng thụ quãng thời gian yên tĩnh của buổi trưa, vẽ lên một bức tranh ầm ập xinh đẹp.

Đó, cũng chính là cuộc sống mà ta thầm muốn. Lâm Nhược Ngu mỉm cười trong lòng.

13. Chương 13: Trưởng Thôn Đến Làm Mời Cho Hạ Sinh. Hồ Ly Bị Nắm Tay Trên Rời ~

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hôm nay, sau khi tiễn Lâm Nhược Ngu và Giai Bảo đến học đường, Hạ Sinh ở trong sân quét tước, đột nhiên có âm thanh vui cười vang lên: “Hạ Sinh à, thật là chăm chỉ!”

Hạ Sinh nghe thấy vậy liền ngẩng đầu, thấy lão trưởng thôn thông thả đi vào sân nhà cậu, vì thế ngừng tay ra đón: “Hóa ra là trưởng thôn, buổi sáng tốt lành.”

“Ừ, ăn cơm chưa?”

“Cháu ăn rồi ạ, bác ăn chưa ạ?”

“Ăn rồi.” trưởng thôn vuốt chòm râu bạc, đi dạo trong sân, “Hạ Sinh, cái cháu buộc vào cây này là gì thế?”

“Đó là đu dây ạ.”

“Đu dây?”

Summerbreeze

“Vâng, trẻ con có thể ngồi lên tấm ván gỗ kia, người lớn thì đứng đằng sau nhẹ nhàng đẩy, đu dây sẽ đu đưa, là cháu làm cho Giai Bảo chơi ạ.”

“Không tồi chút nào.”

Thấy trưởng thôn muốn nói gì đó lại thôi, Hạ Sinh chủ động mở miệng hỏi:

“trưởng thôn, hôm nay bác đến tìm cháu có việc gì sao? Bác cứ nói đi ạ.”

“Ha ha, đứa nhỏ này càng ngày càng thông minh, ta tới tìm cháu quả thật là muốn bàn bạc với cháu một việc.”

“Bàn bạc thì không dám ạ, trưởng thôn có gì cứ nói.”

“Cái này a...” trưởng thôn đột nhiên đến gần Hạ Sinh, giao hoát mà chớp mắt: “Vị kia nhà cháu đi cũng nhiều năm rồi, Giai Bảo lại còn nhỏ, tuy rằng cháu có khả năng nhưng có nghĩ đến việc tìm thêm một người không?”

Tìm thêm một người?

Hạ Sinh chưa có phản ứng, trưởng thôn lại bổ sung: “Nói đúng ra là... tìm cho Giai Bảo một mẫu thân nữa, cháu cũng có người làm bạn bên cạnh.”

Mặt Hạ Sinh phùng một cái đỏ lên – cái này có phải là tìm vợ không?

Cái này cũng không trách được Hạ Sinh da mặt mỏng, ở thế kỷ hai mươi mốt, cậu là điển hình của việc “không để ý chuyện bên ngoài, chỉ chuyên tâm đọc sách thánh hiền”, không phải là một sách, chỉ là không đặt tâm tư ở chuyện yêu đương, đương nhiên cũng chưa bao giờ chú ý đến các bạn nữ trang điểm xinh đẹp. Tới thế giới này rồi cũng là toàn tâm toàn ý để làm một người cha tốt, cố gắng chăm sóc Giai Bảo, nên cũng không nghĩ đến việc nam nữ, hiện tại bị trưởng thôn nhắc đến liền không có phản ứng nhiều.

<http://windlov3r.wordpress.com>

Vì vậy Hạ Sinh ăn ngay nói thật: “Cái này cháu chưa từng nghĩ đến.”

“Là như vậy, hôm nay ta tới đây là muốn nói chuyện hôn nhân của cháu. Người một nhà, những việc vặt như dọn dẹp, may vá, có nữ nhân để ý thì tốt hơn. Một mình cháu vừa làm cha vừa làm mẹ thật mệt a.” trường thôn nhìn Hạ Sinh một chút, thấy cậu cũng không có ý cự tuyệt liền nói tiếp: “Ta giới thiệu cho cháu cũng là một người hiền lành, chỉ là mệnh nàng khổ, vừa thành thân không bao lâu thì chồng nàng đi đánh cá trượt chân rơi xuống nước chết, chưa kịp để lại cho nàng đứa con nào, giờ chỉ có một mình nàng cô linh linh mà sống. Cho nên ta nghĩ, cả hai cháu vừa vặn có thể làm nên một gia đình, không phải là ta nói quá đâu nhưng trù nghệ, nữ hồng, tính cách của nàng đều không tồi. Thế nào?”

Hạ Sinh chậm rãi tiếp thu, tiêu hóa những tin tức này, nghĩ đến việc sẽ có một nữ tử xa lạ chen vào cuộc sống của mình liền cảm thấy không quen.

“Hạ Sinh?” trường thôn đợi một hồi lâu không thấy cậu trả lời liền mở miệng thúc giục.

“Ách, cháu còn chưa có ý định đi bước nữa, khiến trường thôn phải lo lắng rồi, cháu một mình nuôi Giai Bảo cũng đã quen rồi.”

“Aiz, nói như thế, ta cũng không phải là lo cho riêng hai cháu. Nói cách khác, hãy vì Giai Bảo mà nghĩ lại, thằng bé nó có mong có mẫu thân không?”

Những lời này đã đánh trúng nội tâm của Hạ Sinh: không sai, cậu như thế nào lại không nghĩ đến Giai Bảo nhỉ? Nghĩ đến chính bản thân mình khi còn bé, ngoài miệng thì không nói nhưng trong lòng đều không phải thập phần khát khao có mẹ bên cạnh chăm sóc sao?

Vì thế Hạ Sinh gật đầu, “Cháu cũng hiểu nên suy nghĩ cho Giai Bảo. Như vậy đi, chờ hôm nay Giai Bảo đi học về cháu sẽ hỏi nó một chút, rồi sau đó sẽ nói lại với trường thôn được không ạ?”

“Được chứ được chứ. Không chỉ vì Giai Bảo suy nghĩ, cháu cũng nên vì chính mình a, nam nhân mà, ha ha.” trường thôn phát ra tiếng cười kiêu lòng tốt mà không nói ra.

Lão già không biết xấu hổ! Sau này khi Lâm Nhược Ngu biết trường thôn nói những lời này liền hung tợn mà nghiêng răng trèo treo.

“Được rồi, người kia không phải là người thôn chúng ta, là con gái của em gái của Nhị thúc của di Ngũ của cháu trai lớn của cô ba của em họ của bà nội ta.”

Cái gì mà em trai em gái bác trai bác gái? Hạ Sinh bị hôn mê rồi, trường thôn này, nói thẳng ra là thân thích bắn bảy tám đại bác tới là được, nói một chuỗi như vậy mà không sợ cắn vào lưỡi sao.

“Cháu biết rồi, là thân thích của trường thôn nhất định là nữ tử tốt.”

“Vậy cháu hào hào suy nghĩ đi, ta cũng chỉ nói đến đây thôi, phải về rồi.” Lúc sắp đi trường thôn võ vai Hạ Sinh, lại nói mấy lời thăm thía: “Hạ Sinh, không phải là lão nhân ta nhân rồi không có việc gì làm mà làm mỗi bữa đâu, chỉ là ta rất quý cháu, cháu cũng đừng chê ta xen vào việc của người khác nhé.”

“Cháu biết chứ, trường thôn quan tâm cháu, trong lòng cháu đều rõ ràng.” Hạ Sinh có thể cảm nhận được sự quan tâm của lão nhân này đối với cậu.

“Nếu cháu đồng ý, ta sẽ nói chuyện với nhà gái. Được rồi, không dài dòng nữa, ta đi trước, chờ tin tức tốt của cháu.” trường thôn phát tay đi.

Hạ Sinh nhìn bóng lưng trường thôn đi xa, nghĩ lại đoạn đối thoại vừa rồi có điểm không thể tin nổi: không hổ là thôn Đào Hoa, ngay cả đàn ông đã kết hôn mang theo con cũng có thể đi đào hoa!

Hạ Sinh không biết rằng không khí trong xã hội này tương đối cởi mở, chủ yếu là đôi bên tình nguyện. Nói rằng cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, rồi mai mối vân vân cũng chỉ có tác dụng bắc cầu giết dây thôi, ở kinh thành hay những địa phương ít người thậm chí còn có chuyện nam nam cùng một chỗ, nữ nữ cùng một chỗ, có điều nam nữ vẫn là xu hướng chính.

Bữa trưa là món mì rau trộn thập cẩm mà Hạ Sinh đặc biệt làm – đầu tiên nhúng mì qua nước sôi, sau đó vớt khô để vào bát, quấy trứng gà, thịt băm, nấm thái miếng, rau xanh cắt đoạn sau đó cho thêm cà chua vào nấu, ra nước rồi đổ lên bát mì, sắc hương đều đầy đủ! Bởi vì khí trời oi bức nên gần đây ba người không có khẩu vị ăn uống, nay ăn mỗi người một bát đầy, Tiểu Giai Bảo thậm chí còn chưa đã miệng, yêu cầu Hạ Sinh buổi tối tiếp tục làm món này để ăn.

Ăn no rồi, ba người như thường lệ ra ngoài sân ngồi hóng mát.

Hạ Sinh nhìn một lớn một nhỏ không có hình tượng mà nằm phơi bụng trên chiếu, cân nhắc một chút rồi mở miệng: “Giai Bảo, con có muốn, khụ, có muốn một mẫu thân nữa không?”

Ai?! Một lớn một nhỏ bật dậy, “Mẫu thân?”

Tiểu Giai Bảo vẫn là có điểm không hiểu: sau lại đột nhiên nhắc đến mẫu thân vậy?

<http://windlov3r.wordpress.com>

Lâm Nhược Ngu thì lại cả kinh: Hạ Sinh muốn thành thân với nữ nhân sao? Ngực không khỏi có điểm chua xót, hóa ra cậu thích nữ nhân. Thế nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì, xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

“Ừ, hôm nay trường thôn đến tìm ta, nói là muốn bàn việc hôn nhân của ta, nói rằng trong nhà có nữ nhân chăm lo thì sẽ tốt hơn. Ta muốn nghe ý kiến Giai Bảo, có muốn một mẫu thân nữa không?”

Hóa ra là lão trưởng thôn giờ trò, cái lão già này! Lâm Nhược Ngu hận không thể lôi lão già kia ra một trăm lần.

Tiểu Giai Bảo cúi đầu không nói lời nào, bởi vì từ nhỏ đến giờ đều là phụ tử nương tựa vào nhau mà sống, cho nên đối với khái niệm mẫu thân này nó rất mơ hồ.

Summerbreeze

Hạ Sinh tiếp tục nói: “Có mẫu thân rồi, nàng sẽ chải đầu cho Giai Bảo, làm y phục, sẽ làm cơm cho Giai Bảo ăn, chơi với Giai Bảo, còn kể chuyện cho Giai Bảo nghe nữa...”

“Nhưng những cái này phụ thân làm rồi mà?” tiểu Giai Bảo ngẩng đầu, con mắt sáng ngời.

...

“Nói như thế này, Giai Bảo có muốn có thêm người ở bên cạnh phụ thân không?”

Lâm Nhược Ngu thoáng cái đã nghĩ ra cách đối phó rồi. Hừ, theo ta cướp người sao? Ba trăm năm trước, ba trăm năm sau, kẻ có thể cướp người của ta còn chưa sinh ra đâu.

“Giống như phụ tử mỗi ngày cùng một chỗ với chúng ta sao?”

“Không sai biệt lắm, nhưng mà đến lúc đó phụ tử sẽ không sang nhà con nữa để tránh điều tiếng. Giai Bảo phải tự đi học một mình nha.”

“Điều tiếng?”

“Ừ, nếu như Giai Bảo có mẫu thân thì nếu phụ tử còn sang nhà con chơi, sẽ bị người ta nói xấu, người trong làng sẽ ghét bỏ phụ tử.”

“Con sẽ không ghét phụ tử.”

“Ha ha, cái đó thì không phải do Giai Bảo rồi. Hơn nữa, mẫu thân còn có thể sinh cho Giai Bảo em trai và em gái nữa.”

“Em trai và em gái?”

“Đúng vậy, sau đó đồ chơi phụ thân làm đều phải chia cho em trai em gái, đi ra ngoài chơi cũng phải đưa em đi cùng, có đồ ngon thì Giai Bảo cũng phải nhường hết cho em nha, vì Giai Bảo là anh mà.”

<http://windlov3r.wordpress.com>

“Không muốn không muốn, phụ thân là của một mình con.” Giai Bảo lắc đầu như trống bỏi. Tiểu hài từ năm, sáu tuổi thì đều giữ của đến lợi hại. Nghĩ đến việc sau này phải chia phụ thân cho mấy đứa em, nó mới không chịu a.

“Giai Bảo không nên lo lắng, phụ thân vẫn sẽ thương con mà.” Hạ Sinh nhanh chóng thanh minh.

“Nhưng phụ thân cũng sẽ thương em nữa nha!” tiểu tử kia chu môi nói.

“Có mẫu thân, Giai Bảo sẽ phải ngủ một mình nha.” Lâm Nhược Ngu đổ thêm dầu vào lửa.

“Không muốn mẫu thân, Giai Bảo muốn ngủ cùng cha!” tiểu tử kia càng thêm kiên định. (kể cả không có mẫu thân mới cũng chưa chắc được ngủ với phụ thân nữa đâu em ơi =)))

Hạ Sinh dờ khóc dờ cười: Nhược Ngu tuy rằng nói không sai, nhưng nghe thế nào cũng không được tự nhiên, nói thành ra trăm hại mà không có lợi điểm nào, lại giống như đưa ra lựa chọn, có nữ nhân sẽ không có hấn, có hấn sẽ không có nữ nhân.

“Được rồi được rồi, không cần mẫu thân, hai phụ tử chúng ta cũng tốt rồi.” Hạ Sinh vốn cũng có chút bài xích người lạ xen vào sinh hoạt của cậu, vốn là muốn nghĩ cho con trai nhưng có vẻ như hiện tại không cần rồi.

“Là ba, còn có phụ tử nữa!” tiểu Giai Bảo ngọt ngào nở nụ cười, nói với Lâm Nhược Ngu: “Không có mẫu thân, phụ tử còn có thể hằng ngày chơi với chúng ta!” tuy rằng bình thường hay bị Lâm Nhược Ngu trêu chọc nhưng trong lòng Giai Bảo hấn vẫn có vị trí rất cao a.

“Cực cùng thật là hiểu chuyện!” không những ngăn cản nữ nhân muốn chiếm giữ Hạ gia mà tiểu bằng hữu còn coi hấn là một thành viên trong nhà, Lâm Nhược Ngu thực hiện được gian kế, nhin không được mà ôm lấy Giai Bảo ra sức hun hít khuôn mặt nhỏ nhắn béo mập của thằng bé.

Rèn sắt khi còn nóng, Lâm Nhược Ngu liền đưa ra yêu cầu muốn vẽ tranh.

Tuy rằng Hạ Sinh cùng Giai Bảo còn chưa hiểu Lâm Nhược Ngu vì sao đột nhiên lại hằng hái như vậy, nhưng vẫn phối hợp đi vào trong nhà chuẩn bị giấy bút.

<http://windlov3r.wordpress.com>

Đề bút, ngưng thần tĩnh khí. Lâm Nhược Ngu thân hình thon dài, thế đứng ưu nhã liền tạo nên một cỗ phong lưu tiêu sái. Lúc này lẳng lặng đứng trước bàn học, dung nhan tuyệt thế phối hợp với biểu tình chăm chú hình thành một bầu không khí thần thánh bao quanh hẳn.

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, Lâm Nhược Ngu hạ bút vẽ một bức tranh: trên đường rừng nho nhỏ, ven đường còn có hoa dại quá đầu gối, xung quanh là rừng trúc chập chờn theo gió, một tiểu đồng đáng yêu được hai người nam tử nắm hai tay dắt đi, bước chậm rãi trên đường nhỏ, tuy rằng không thấy được biểu tình cụ thể của ba người, nhưng cũng có thể cảm nhận được tâm tình yên tĩnh mà vui vẻ của họ cùng với tình cảm dành sâu sắc cho nhau.

“Được rồi!” Lâm Nhược Ngu thỏa mãn đưa ra trước mặt Hạ Sinh: “Ảnh gia đình của chúng ta!”

“Ảnh, ảnh gia đình?” Hạ Sinh không nói gì: người biết cái gì gọi là ảnh gia đình không.

“Ồ giữa là con, hai bên trái phải là phụ thân cùng phu tử phải không?” Tiểu Giai Bảo vui vẻ rạo rực mà nói. Thực sự là rất giống ba người bọn họ.

“Phụ thân treo ảnh gia đình ở trong phòng được không?”

“Ừ.” Hạ Sinh sẽ không cự tuyệt yêu cầu của nhi tử đáng yêu. Nhưng mà đầu tiên phải bồi bức tranh nếu không sẽ rất dễ hỏng, tâm huyết của Hạ Sinh cũng không thể bị lãng phí như vậy.

Vì thế Hạ Sinh đến trù phòng tìm đoạn gậy trúc, tước thành que mỏng để nẹp bốn phía của bức tranh.

Giai Bảo ở trong phòng thường thức vị trí trung tâm của nó trong “ảnh gia đình”, Lâm Nhược Ngu liền đi theo Hạ Sinh.

./.

Chương sau: Cáo già tỏ tình nha ~~

<http://windlov3r.wordpress.com>

14. Chương 14

“Giai Bảo không muốn mẫu thân, người sẽ không cần tìm một phu nhân chứ?” Lâm Nhược Ngu cười tà tà dựa vào cạnh cửa, nhìn Hạ Sinh một bên tước trúc.

“Nhược Ngu người đừng trêu ta nữa, ta sẽ cự tuyệt trưởng thôn mà. Nhưng trưởng thôn nói đúng, ta nghĩ Giai Bảo muốn có mẫu thân nên mới chịu đồng ý hỏi ý kiến nó trưởng. Còn có, Nhược Ngu lúc này người nói gì thế, hình như nếu nhà ta có nữ nhân thì người sẽ không đến nhà ta nữa sao?”

Đó là đương nhiên rồi! Ai muốn mỗi ngày đều phải đối mặt với tình địch của mình! Lâm Nhược Ngu nhỏ giọng lầm bầm.

“Gì cơ? Nhược Ngu người nói gì?” Hạ Sinh không nghe rõ.

“Không có gì. Nói như vậy Hạ Sinh không định tìm một nữ nhân cùng nhau sinh sống sao?”

“Tạm thời không nghĩ đến chuyện đó, ta quen với cuộc sống hiện tại rồi.”

“Tạm thời không nghĩ đến nghĩa là sau này sẽ có sao?” giọng điệu của Lâm Nhược Ngu đột nhiên hung ba ba.

Hạ Sinh buồn cười, “Chuyện này về sau nói không chừng nha. Nhưng mà hình như ta đối với nữ tử nơi này không có cảm giác, có lẽ là sẽ cứ như vậy cùng Giai Bảo thôi.”

“Thật sao? A Sinh không hứng thú với nữ nhân a. Như vậy, tìm một nam nhân sinh hoạt cùng người cũng có thể đi.”

Nam nhân? Hạ Sinh ngắc đầu muốn bảo Lâm Nhược Ngu đừng trêu cậu nữa nữa, chợt nghe được câu nói tiếp theo khiến cậu giống như bị sét đánh.

“A Sinh, ta thích người, chính là cái loại thích mà muốn cùng nhau một đời đó. Người cũng thích ta được không?”

Vì ngược sáng nên cậu không thể nhìn rõ biểu tình của Lâm Nhược Ngu, nhưng trong giọng nói lộ ra chăm chú cùng kiên định thật đáng tin cậy.

“Nhược Ngu, người, người, người vừa nói cái gì thế?” Hạ Sinh đứng dậy, cũng không để ý là đang tước trúc, lắp bắp đặt câu hỏi.

“Ta nói, ta thích người.” Lâm Nhược Ngu đứng đối diện Hạ Sinh, bước từng bước qua, Hạ Sinh không tự chủ được mà lùi về sau, nhưng mà trừ phòng nhỏ như vậy, cũng chẳng lùi xa được.

“Như vậy, A Sinh, người có thích ta không?” hai người đối mặt nhau ở trong góc phòng, Lâm Nhược Ngu chăm chú nhìn vào mắt Hạ Sinh.

Tránh né ánh mắt đối phương, Hạ Sinh lúng túng trả lời: “Người, người là bạn tốt của ta, ta cũng thích người a. Cái này không phải trước đây nói rồi sao?”

“Ta nói thích ở đây không phải là thích của bạn bè.”

“Vậy còn loại thích nào nữa?”

“Ta đối với người là thích của người yêu, là thích của muốn bên nhau đến đầu bạc răng long.”

“Nhưng, nhưng chúng ta đều là nam nhân a!” Hạ Sinh rất cục gâm nhẹ.

“A Sinh nghĩ nam nhân cùng nam nhân là sai sao?” Lâm Nhược Ngu rất là vô tội: tuy rằng chuyện như vậy không có nhiều lắm nhưng cũng không phải là không có nha.

“Ách, cũng, cũng không phải...” tấn công quá mạnh, đầu óc Hạ Sinh không thể suy nghĩ như bình thường được. Nhờ sự tuyên truyền mạnh mẽ của truyền thông hiện đại cùng lực ảnh hưởng, Hạ Sinh cũng nghe qua chuyện hai nam nhân cùng ở một chỗ. Lúc đó các giới tranh cãi nhau đến mịt mù trời đất, cậu cũng chỉ cười bỏ qua: tình cảm của người khác thì liên quan gì đến mình, hơn nữa, người ta thích ai, chọn ai sống cùng là chuyện của người ta. Cho nên đối với “Cấm kỵ quan hệ” trong mắt thế tục, cậu cũng không có suy nghĩ nhiều. Thế nhưng, khi chuyện này rơi vào trên đầu mình thì không nghĩ cũng phải nghĩ rồi.

“Vậy là cái gì?”

“Người để ta suy nghĩ đã, đột ngột quá.” Hạ Sinh trong hoảng loạn chỉ có thể đưa ra kế hoãn binh.

Lâm Nhược Ngu cũng biết ép buộc quá sẽ không thành, trước là dùng biện pháp “lâu ngày sinh tình” để bắt được Hạ Sinh – quần quít a quần quít, sẽ thành thói quen! Nhưng mà cái tên đầu gối này mãi không chịu hiểu ra, đem tất cả tình bạn, tình yêu, tình cảm gia đình thành một loại, cứ như vậy thì hẳn phải đợi đến năm nào tháng nào a. Rồi ngay cả khi hẳn đã rất cẩn thận nhưng vẫn có sơ sót: không chỉ có hẳn phát hiện ra Hạ Sinh tốt, còn có người khác đang nhìn chằm chằm thương nhớ Hạ Sinh a. Phòng được một lần, liệu có phòng được lần hai lần ba? Không có biện pháp, khiến hẳn phải tiên hạ thủ vi cường, đóng cái cửa sổ này lại. (cửa chính hẳn chặn, giờ ngay cả cửa sổ cũng đừng hòng đi được!)

“Được rồi, nếu A Sinh nói vậy, ta liền cho người ba ngày nghĩ, đến lúc đó mặc kệ là chấp nhận hay từ chối người đều phải cho ta một câu trả lời thuyết phục!”

Thực ra từ lúc gặp gỡ đến giờ một thời gian dài, hơn nữa Lâm Nhược Ngu có chuẩn bị mà đến nên quan hệ hai người đã dần tốt đẹp lên, chỉ là Lâm Nhược Ngu không nói thẳng ra, Hạ Sinh cũng lười suy nghĩ. Hiện tại bị đối phương tỏ tình, phản ứng của Hạ Sinh không phải là chán ghét hay bài xích, mà chỉ là vô cùng

ngạc nhiên, cũng có một chút vui mừng.

“A Sinh, ta là thực lòng, hơn nữa ta nghĩ người cũng thích ta! Không phải là thích của bạn bè! Người hảo hảo suy nghĩ lại, sau này, hoặc là tìm một nữ nhân bắt đầu cuộc sống, hoặc là một mình tiếp tục nuôi Giai Bảo, hoặc là... ba người chúng ta sống cùng nhau!”

Nghe thấy Lâm Nhược Ngu nói như vậy, Hạ Sinh đột nhiên hoảng loạn một trận, “Nhược Ngu, nếu như... nếu như ta không thích người như người yêu thích nhau, chúng ta... ngay cả bạn bè cũng không thể làm nữa sao?”

“Đúng, ngay cả bạn bè đều không làm được nữa!” Lâm Nhược Ngu rất khẳng định, nhưng ánh mắt lại khó nén nổi bi thương: “Ta không có cách nào ở trước mặt người yêu lại phải giả vờ coi người đó là bạn.”

“Nhưng từ trước đến giờ chúng ta ở chung cũng rất vui mà.”

“Đó là vì ta tin rằng cuối cùng thì chúng ta cũng sẽ bên nhau! Ta có thể dùng thời gian, để chứng tỏ rằng người cũng thích ta! Mặc dù người không hiểu nhưng ta có kiên trì và lòng tin. Nhưng sau chuyện ngày hôm nay, ta nhận ra rằng ta không thể bị động như thế nữa, nếu còn bị động thì sớm muộn người cũng bị nữ nhân khác cướp đi mất.”

Hạ Sinh đã không thể thốt lên lời.

“Ba ngày này ta sẽ không đến nữa, A Sinh, ta thực sự cần người, xin đừng phụ lòng ta.” Dứt lời Lâm Nhược Ngu tiến lên cổ sức ôm lấy Hạ Sinh, hôn nhanh lên mặt cậu một cái, liền vội vã xoay người đi, không ai thấy khuôn mặt trắng nõn của hắn đã đỏ bừng.

Tuy rằng bình thường Lâm Nhược Ngu ở trước mặt hai cha con nhà họ Hạ đều có bộ dáng mặt dày bất cần đời, nhưng đó dù sao cũng chính là tỏ tình a, có thể duy trì trấn định mà nói ra những lời trên đã là không tồi rồi, chứ không thể khống chế bản thân xí hổ được.

Lúc này, Hạ Sinh một mình ngơ ngác trong trù phòng, tay phải bắt giắc mà sờ lên chỗ Lâm Nhược Ngu vừa hôn, ầm áp...

Tiểu Giai Bảo kỳ quái mà phát hiện: phụ thân nhà mình hôm nay không thích hợp!

Đầu tiên là trở về từ trù phòng liền ngồi chờ người ra trên ghế. Không phải đã nói là cùng nhau treo tranh lên sao? Nó giục, phụ thân cuối cùng cũng chạy ra lấy trúc bồi tranh rồi treo lên đầu giường. Tiếp đó phụ thân tiếp tục chờ người, nhưng lần này là nhìn chăm chăm vào bức tranh, khiến nó cũng phải nhìn theo: thế nhưng không thấy chỗ nào đặc biệt a! Ngô, chắc là bởi vì nó thiếu thông minh, vì thế nên định chạy đi tìm nói cho phụ tử, thế nhưng chạy khắp quanh sân đều không có phát hiện. Kỳ lạ, bình thường không phải phụ tử đều đợi ở đây sao? Không hiểu liền đi hỏi phụ thân, phụ thân trầm mặc một lúc lâu rồi nói phụ tử có việc nên về trước rồi, hơn nữa mấy ngày nữa cũng không sang.

Được rồi, phu tử không sang, không ai cùng nó tranh đồ ăn nữa, cùng rất tốt.

Chỉ là phụ thân, mặt của người làm sao lại đỏ như thế nha? Nhìn phụ thân như quả cà chua chín ấy nha.

Có điều tính toán của Giai Bảo thất bại rồi.

Bữa tối, Hạ Sinh như thói quen làm thêm phần ăn của một người, tiểu tử kia hăng hái bưng bưng vì có thể ăn nhiều hơn bữa trưa liền hài lòng mà nhanh chóng ăn! Cắn một miếng, nhai nhai – khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại: “Mặn quá à!” nhanh chóng bỏ bát xuống chạy đi tìm nước uống.

“Phụ thân!” uống một ngụm nước thật to rồi, tiểu Giai Bảo phẫn nộ lên án.

“Làm sao thế?” Hạ Sinh ở trước mặt nó còn chưa động đũa.

“Mặn!”

“Sao? Thật à? Phụ thân ném thử xem.” Hạ Sinh nghi ngờ mà gấp một đũa ăn.

Chỉ chốc lát sau: “Phì phì, quả nhiên là mặn quá!” Hạ Sinh không nhịn được mà nôn ra. Sau đó hổ thẹn mà xoa xoa đầu nhi tử: “Phụ thân làm lại cho con ăn nhé.”

“Phụ thân xấu xa, phu tử không có ở đây liền nấu ăn không ngon.”

“Đâu mà, phụ thân chỉ là không cẩn thận cho nhiều muối một chút thôi mà, hơn nữa đây không phải là mì trộn mà Giai Bảo yêu cầu mà.” Hạ Sinh có điểm chột dạ, nhanh chóng dỗ nhi tử, sau đó nhanh nhẹn đi làm một phần mì sợi, cho thêm củ cải khô: “Chúng ta ăn cái này, giòn giòn, ăn ngon.”

Tiểu Giai Bảo nửa tin nửa ngờ cắn một miếng củ cải khô, quả nhiên là giòn! Hạ Sinh lúc sao củ cải còn cho thêm một chút đường cùng ớt, chút ngọt chút cay chính là phù hợp với trẻ nhỏ. Vì vậy liền không thèm tính toán sai lầm nữa, từng miếng từng miếng là tiếp tục ăn.

Hạ Sinh nhìn nhi tử đang vui đầu ăn, bất đắc dĩ thở dài: thực sự là cậu không yên lòng a. Nhược Ngu a Nhược Ngu, người bảo ta làm như thế nào cho phải đây?

Buổi tối dỗ Giai Bảo ngủ, Hạ Sinh lại ở trên giường lật qua lật lại không ngủ được. Ngoài trời sao sáng giăng đầy, ánh trăng sáng tỏ, Hạ Sinh liền dứt khoát đứng dậy đi vào trong sân.

Hạ Sinh nghĩ đến Đồng Hạ Sinh sống cô đơn hai mươi ba năm kia. Trong mắt người lớn cùng bạn bè, Đồng Hạ Sinh kia nhất định là một người hưởng nội quái gỗ di. Cậu lúc đó cũng thường nghĩ, cậu sống trên đời tốt cùng là có ý nghĩa gì? Chỉ là thuận theo mong ước của bà nội mà đọc sách, học kỹ năng sinh tồn,

nhưng chẳng cảm thấy chút niềm vui của cuộc sống. Bị tên cướp kia bóp cổ chết, như vậy đối với cậu mà nói cũng là một loại giải thoát.

Hiện tại Hạ Sinh này có một đứa con trai cùng một người tốt làm bạn, tuy rằng chỉ mới hơn hai tháng nhưng khiến cho cuộc sống của cậu trở nên thật tốt đẹp. Nghĩ lại, Giai Bảo toàn tâm toàn ý ỷ lại vào cậu, đó chính là động lực mới để cậu chống đỡ tại thế giới này! Chăm sóc con trai là cậu hoàn toàn tình nguyện cùng thích thú, cảm giác có người cần mình thật sự rất tuyệt vời! Là trách nhiệm, khiến cậu cố gắng sáng tạo cuộc sống, hưởng thụ cuộc sống. Sau đó, Nhược Ngu mở cánh cổng vào nhà cậu, bắt đầu hành trình mặt dày đi ăn chực. Nghiệt duyên a nghiệt duyên, lúc đầu làm sao cậu lại không nghĩ ra, thật đúng cho rằng hân hảo tâm đến thăm hàng xóm, thuận tiện cho Giai Bảo đi học.

Hạ Sinh nghĩ đến đây không khỏi nhếch miệng cười.

Sau đó thì sao? Sau đó thì thường có thể nhìn thấy Nhược Ngu ở trước mặt cậu lúc ẩn lúc hiện, khi ăn thì không che giấu sự thích thú với tài nghệ nấu nướng của cậu; lúc làm nén, khi biết cậu bị áp lực liền cùng cậu làm để chia sẻ; vì muốn ăn cá mà quần quít bắt cậu đi câu cá; để trốn rửa bát mà chơi ăn gian lôi kéo Giai Bảo cùng nhau ngã; rất chăm chú mà nghe cậu nói, cũng sẽ đưa ra lý giải đặc biệt của mình; thường hay vô ý hoặc cố tình biểu lộ phong tình vạn chủng của mình, khiến cậu chỉ có thể ngây ngốc mà ngắm nhìn...

Trước mắt Hạ Sinh dường như xuất hiện hình ảnh: ba người cùng nhau bắt cá, ba người cùng nhau đi thăm dò khu nghĩa địa trong đêm, ba người cùng nhau thả diều, ba người cùng hát, ba người cùng ngồi hóng mát dưới tàng cây...

Còn có, ba người dắt tay nhau đi trên con đường rừng nhỏ yên tĩnh – hình ảnh ấm áp đó chính là “ảnh gia đình” treo ở đầu giường mà chiều nay Nhược Ngu vừa vẽ.

Hóa ra trong khoảng thời gian này, con người ấy đã tiến thật sâu vào cuộc sống của cậu a.

15. Chương 15

Sáng hôm sau, Hạ Sinh mang theo một đôi mắt gấu trúc rời giường.

Lúc ăn cơm sáng, hai cha con mắt to trừng mắt nhỏ. Bình thường những lúc như thế này, Lâm Nhược Ngu nhất định sẽ lú lú nói liên tục, cũng chẳng biết hân lấy đâu ra nhiều chuyện thế, Giai Bảo cũng vào giúp vui, Hạ Sinh thì đóng vai trò một người lắng nghe, nhưng cũng thỉnh thoảng nhắc nhở nhĩ tử chú ý thời gian, ăn nhanh lên.

Cục diện yên lặng lúc này rất ít xuất hiện tại trù phòng nhà họ Hạ, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng bát đĩa chạm nhau và tiếng nhai nuốt đồ ăn.

“Phụ thân, hôm nay phu tử không ăn cơm cùng chúng ta, phụ thân không vui sao?” chính là Giai Bảo cảm thán mà lên tiếng.

“Không phải, làm sao lại có thể như thế a?”

“Vì phụ thân không nói lời nào cả.”

“Từ xưa đến giờ ta cũng rất ít nói chuyện mà.”

“Sao a?” Giai Bảo nỗ lực nghĩ lại, đúng thật là trước đây chỉ toàn là nó và phu tử nói chuyện. Vì thế liền cảm cúi ăn không nói nữa.

Hạ Sinh nhìn nhi tử đang cắm đầu vào bát, hóa ra Giai Bảo cũng không quen a.

Bởi vì “Lâm bảo mẫu” “bãi công” nên Hạ Sinh tự mình đưa Giai Bảo đi học.

Trên đường đi, Hạ Sinh cũng không rõ ràng cảm giác trong lòng: có chút chờ mong được thấy Nhược Ngu ở học đường, lại có chút sợ lúc gặp Nhược Ngu không biết nói gì cho phải.

Nhưng mà Hạ Sinh là lo không công rồi. Lâm Nhược Ngu căn bản là không có đi ra, hắn còn phải đón học sinh mới đến, không có thời gian mà nghênh đón Hạ Sinh. Hơn nữa, hắn biết lúc này nếu Hạ Sinh nhìn thấy hắn sẽ rất xấu hổ, để phòng ngừa tình huống hai người đối diện mà không biết nói gì, hắn cũng không muốn ra ngoài.

Hạ Sinh không biết những tâm tư này của Nhược Ngu, chỉ là có chút thất vọng, căn dặn Giai Bảo ở trường phải cố gắng học hành, nghe lời phu tử nói rồi rời đi.

Đi về nhà sao? Được rồi, Hạ Sinh đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua đồng ý cho Thôn trưởng một câu trả lời thuyết phục. Nếu đã có kết luận rồi thì càng sớm nói càng tốt. Vì thế Hạ Sinh hướng nhà Thôn trưởng đi đến.

Thôn trưởng đang ngồi ở trong sân uống trà một mình, nhìn thấy Hạ Sinh thật cao hứng mà bắt chuyện: “Hạ Sinh cháu đến rồi à? Đến đây uống trà với lão nhân nào.”

Hạ Sinh nghe lời đi đến ngồi ở đối diện Thôn trưởng, có chút ngại mở miệng: “Thôn trưởng, hôm nay cháu đến là về việc hôm qua...”

“Nga, ta biết ta biết, là việc ta làm mối cho cháu hôm qua phải không?” vừa nói chuyện vừa rót trà cho Hạ Sinh.

“Vâng ạ.”

“Ừ, suy nghĩ đến đâu rồi?”

“Hôm qua cháu hỏi ý kiến Giai Bảo, ách, nó nói không cần thêm mẫu thân nữa.”

“Cái gì? Nó còn nhỏ như vậy chẳng lẽ không muốn có phụ mẫu chăm sóc như trẻ con nhà khác sao?”

Hạ Sinh làm sao dám nói ra việc Lâm Nhược Ngu đã động tay động chân – không chỉ có lừa dối Giai Bảo rằng sẽ có em cướp mất phụ thân, còn mơ hồ uy hiếp Giai Bảo trong mẫu thân và phụ tử chỉ có thể chọn một – hai tầng áp lực như thế, Giai Bảo đương nhiên là kiên quyết không muốn có người xa lạ tiến vào.

“Cái này, Giai Bảo rất thích cuộc sống hiện tại, một mình cháu cũng có thể chăm sóc nó.”

“Aiz, cũng không phải là như vậy, hôm qua ta nói là sợ cháu vừa làm cha vừa làm mẹ sẽ mệt. Hơn nữa hiện giờ cháu có cao nhân chỉ điểm, trong khoảng thời gian này đã cống hiến cho thôn Đào Hoa chúng ta không ít, tất cả mọi người đều xem trong mắt, nhớ trong lòng. Không chỉ ta, mà rất nhiều người trong thôn đều quan tâm đến việc đại sự cả đời của cháu đó.”

Hóa ra là có chuyện như vậy. Hạ Sinh ôm quyền chối từ: “Chăm sóc Giai Bảo là chuyện vui vẻ, tuyệt đối không mệt. Thôn trưởng cùng các vị hương thân có ý tốt, cháu cũng chỉ có thể tâm lĩnh.”

“Thật sao? Như vậy thật đáng tiếc.” Thôn trưởng thở dài, nhấp một ngụm trà. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, vỗ gáy: “Ai nha, xem ra lão nhân ta hồ đồ rồi!”

“Sao vậy ạ?”

“Ha ha, Hạ Sinh à, ta đã từng này tuổi rồi mà còn chưa nghĩ chu toàn, vốn định giới thiệu người cho cháu mà không hỏi trước, có phải cháu đã có người trong lòng không?” Thôn trưởng cười tủm tỉm, xem ra còn chưa chết tâm, vẫn muốn tiếp tục công việc mai mối.

Lời này nếu ngày hôm qua nói với Hạ Sinh, khẳng định cậu sẽ lắc đầu, nói không có, tâm tư đều ở trên người nhi tử, chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Nhưng mà hiện tại... sau khi Nhược Ngu thăng thần tỏ tình, tối hôm qua cậu lại nghĩ cả đêm, trong lòng cậu đã dao động rồi: chỉ cần nhìn thấy Nhược Ngu quanh quẩn bên cạnh, trong lòng cậu sẽ có vui mừng không giải thích được, thích nhìn dáng người ưu nhã, dung nhan tinh xảo, tài nói năng bất phàm của hắn, được rồi, chính là có điểm nông cạn, nhưng cũng thích hắn thỉnh thoảng nói dối, thỉnh thoảng chơi xấu, còn có thanh âm mềm mại lúc hắn cúi đầu gọi “A Sinh”

Tình cảm như thế là bạn bè hay người yêu?

Hạ Sinh không lập tức trả lời, Thôn trưởng liền nhìn ra, ngay lập tức truy vấn: “Cháu không nói gì như vậy là có cô nương nào rồi phải không?”

“Không, không thích cô nương nào cả.” Hạ Sinh nhanh chóng thanh minh, thích thì có, nhưng là nam tử nha.

“Cô nương kia nhà ai? Cháu đừng lo lắng, người thôn Đào Hoa chúng ta không có ai ham giàu chê nghèo đâu, chỉ cần cháu tốt tính, chăm chỉ là được.”

“Không phải, Thôn trưởng hiểu lầm rồi.” nếu không nói rõ phỏng chừng Thôn trưởng có thể trực tiếp kéo cậu đi tìm cô nương, Hạ Sinh thấp thỏm mở miệng hỏi: “Cháu có chuyện muốn nghe ý kiến Thôn trưởng một chút.”

“Nga? Chuyện gì?”

“Ách, là chuyện... Thôn trưởng có ý kiến gì với chuyện hai nam tử cùng sinh hoạt không?”

“Cái gì?” Thôn trưởng đang vuốt râu suýt chút nữa dứt đứt một chòm.

Thấy phản ứng kinh ngạc của Thôn trưởng, trong ngực Hạ Sinh hô to không xong, lẽ nào loại quan hệ đó ở đây lại là cấm kỵ? Gương mặt vốn đang đỏ ửng thoáng cái trắng bệch.

“Khụ, Hạ Sinh cháu đừng lo lắng, chỉ là ta có chút ngoài ý muốn.” Thôn trưởng ho nhẹ vài tiếng liền khôi phục hình dạng nghiêm túc, “Chuyện nam tử và nam tử cùng chung sống cũng không phải là không được, chỉ là ít thấy mà thôi, phần lớn là nam tử cùng nữ tử sinh sống.”

“Dạ?” Hạ Sinh thật không nghĩ đến loại tình cảm này lại được thế giới này tiếp thu như vậy, thảo nào hôm qua Nhược Ngu nghe cậu nói nam tử không thể ở cùng nhau như vậy liền bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ, hẳn nhất định cho rằng cậu đang mượn cớ cự tuyệt hẳn.

“Ha ha, cháu hỏi như vậy, chẳng lẽ người trong lòng cháu là nam tử?”

“Điều này...”Hạ Sinh bị nói ra tâm sự liền có chút luống cuống chân tay. Vốn cậu cho rằng cản trở lớn nhất chính là ánh mắt người đời, cậu thì không sao, nhưng chỉ sợ Nhược Ngu sẽ gặp áp lực, hẳn giống như trích tiên vậy, Hạ Sinh không muốn hẳn vì chuyện này mà bị tổn thương. Lại không nghĩ đến rằng điều này không hề tồn tại, trong lòng như bỏ xuống được một gánh nặng, trong nháy mắt liền dễ chịu không ít.

Thôn trưởng sống gần ấy tuổi, có chuyện gì là chưa thấy qua, chỉ thấu hiểu mà cười cười: “Chuyện tình cảm quan trọng nhất là người tình ta nguyện. Nói dài cũng không dài lắm mà nói ngắn cũng không ngắn, cuộc đời này có thể tìm được người tri kỷ cùng sống đó chính là phúc khí lớn nhất.”

Cũng không hay sao! Không phải là hai chữ “sinh hoạt”, hà tất nghĩ phức tạp như vậy. Hạ Sinh nghĩ trước đây quả là lo lắng thừa rồi.

“Nhận ra được tâm của mình cũng quan trọng. Thanh niên a, không nên quyết định vội vàng, dù sao cũng là chuyện cả đời, phụ trách với chính trái tim của mình, cũng là phụ trách đối với cuộc sống của người khác, hiểu chưa?”

Hạ Sinh gật đầu, đại khái là bởi vì tâm tình thả lỏng, trong đầu cậu lại nhớ đến một câu mà một đại văn hào đã nói: “Chuyện kết hôn nếu không vì tình yêu thì đều là đùa giỡn qua đường.” câu nói đó cùng với những điều mà trưởng thôn nói quả thực giống nhau.

“Hắc hắc, đứa nhỏ, nói cho ta nghe chút đi, người cháu vừa nói là ai thế? Trong thôn của chúng ta?” Thôn trưởng mỗi lúc không đứng đắn sẽ thay đổi cách xưng hô, điều này bị Hạ Sinh chú ý rồi nha.

“Thôn trưởng người thích buôn chuyện quá đi!” thời gian này chính là lúc không nên khách khí.

“Buôn chuyện?”

“Giống như là một người phụ nữ ba hoa đó.”

“Cái này sai rồi, ta chỉ là quan tâm cháu thôi mà.”

“Lão nhân gia đã “quan tâm” như vậy cháu xin nhận.”

“Mà thôi mà thôi, con cháu tự có phúc của con cháu.” Thấy không moi được tin tức gì nữa từ Hạ Sinh, Thôn trưởng cũng không ngại, liền giơ cao chén trà bảo bối của mình: “Uống trà đi, đây chính là lá trà ta cất giữ lâu rồi, không tìm được ở ngoài đâu, hôm nay cháu có lộc ăn rồi đấy.”

Hạ Sinh cũng biết thời thế mà cầm chén trà trước mặt lên, uống một ngụm nhỏ. Cậu cũng không hiểu lắm về uống trà, chỉ cảm thấy sau khi uống có vị ngọt trong veo lan ra ở đầu lưỡi, cũng thật tình mà tán thưởng: “Thực sự là trà ngon.”

“Ha ha, đúng vậy. Mụ vợ nhà ta uống trà cứ từng ngụm từng ngụm chẳng biết thưởng thức là gì, ta còn luyến tiếc cho bà ta uống.” Thôn trưởng vui vẻ khoa chân múa tay, người đồng đạo a.

“Thực ra cháu cũng không hay uống trà, chỉ là thấy trà này rất ngon.” Hạ Sinh không dám nhận.

“Ai, lại nói tiếp, trong thôn này người có hứng thú nghiên cứu trà đạo thì chỉ có thằng nhóc Nhược Ngu thôi. Trước đây hắn còn hay chạy đến đây uống chén trà của ta, nhưng mà dạo này không thấy đến nữa.”

Bởi vì hần đều chạy đến nhà của ta quán quít mà, Hạ Sinh cúi đầu uống trà, im lặng không lên tiếng.

“Điều đáng giận là tiểu tử này ngày hôm qua đột nhiên chạy tới nhà ta, một phen cướp đoạt gần hết rượu ngon của ta! Từ trước đến giờ hần có uống rượu đâu! Ta giấu vợ sưu tập nhiều rượu như vậy có phải dễ dàng gì đâu a!” âm thanh của Thôn trưởng mang theo phẫn nộ, lại mang theo chút ủy khuất.

Không sai a, là ủy khuất, bởi vì mấy bình rượu đó không phải là do lão cam tâm tình nguyện tặng đi, mà là bị Nhược Ngu “cưỡng ép” phải giao ra a.

Chiều qua, lúc từ nhà Hạ Sinh đi ra, Nhược Ngu nghĩ muốn làm khó dễ lão Thôn trưởng một trăm lần liền thẳng tiến nhà Thôn trưởng.

Lâm Nhược Ngu từ xưa đến nay đều rất hợp với lão Thôn trưởng – uống rượu uống trà. Hần biết Thôn trưởng lén lút giấu không ít rượu ngon, vì vậy vừa thấy mặt Thôn trưởng liền đòi lão giao ra năm bình rượu.

“Không, không đòi nào!” Thôn trưởng cả kinh đến độ nói lắp. Dựa vào cái gì a! Lão thiên tân vạn khổ mới kiếm được có mười bình mà thôi, dự định để hưởng thụ dần dần, không thể nào lại tặng cho người, lại còn tặng tận một nửa!

Lâm Hạ Sinh nheo đôi mắt đào hoa: “Lão không lấy ra, ta sẽ đi nói cho Thôn trưởng Liễu Diệp thôi, chuyện cà chua thực sự là như thế nào!”

Thôn trưởng vội vàng: “A, người nói cái gì a, gió to quá, ta không nghe thấy gì cả.” Chết rồi! Làm sao hần lại biết chuyện này?

Lâm Nhược Ngu là loại người gì a, chỉ nghe vài ba câu liền có thể lý giải rõ ràng sự việc.

Nghe Hạ Sinh nói Thôn trưởng muốn giới thiệu thân thích bên thôn Diệp Liễu, liền hiểu ra rằng lão già này nhất định là mới thăm người thân ở bên kia trở về. Lão già này cũng là một người sĩ diện, hơn nữa cùng trưởng thôn Diệp Liễu đối chọi gay gắt vài chục năm rồi, cái gì cũng muốn khoe ra một lần. Chuyện làm nên thì vì số lượng sếp ong trong thôn không nhiều lắm nên lão không thể lấy ra được, điều thì lão một bó tuổi rồi không chạy được, chỉ còn lại chuyện cà chua, trước đây chưa biết loại quả này có thể ăn được, hiện tại trong thôn còn có đất chuyên môn để trồng, tiện tay hái một túi mang sang liền có thể bắt người cười hãnh diện vào mũi lão kia một phen. Hơn nữa để chứng tỏ mình “vĩ đại” cỡ nào, nhất định sẽ nói là mình là người đầu tiên có can đảm thử ăn cà chua! Chuyện này chắc chắn Thôn trưởng Diệp Liễu sẽ không nói ra vì giữ mặt mũi, nhiều lắm chỉ là khi Thôn trưởng về rồi lão liền mở rộng trồng cà chua trong thôn Diệp Liễu mà thôi.

Vì vậy Thôn trưởng chỉ có thể than thở trong lòng, không biết lúc nào thì chọc tới Lâm Nhược Ngu cái người như hồ ly này, sau đó đành ngậm ngùi “tặng” năm bình rượu ngon cất kỹ.

Lâm Nhược Ngu vợ vét tài sản thành công còn giả vờ sẵn sóc khuyên nhủ an ủi Thôn trưởng: “Lão nhân

phải uống nhiều trà ít rượu, đây là dưỡng sinh nói, ta đây chỉ giúp người thôi đó.” Ai kêu người không có việc gì liền làm mai cho Hạ Sinh! Hung hăng thở ra một ngụm oán khí, hần cảm thấy mỹ mãn liền cầm rượu nghênh ngang đi về.

Lưu lại Thôn trưởng đại nhân hé ra khuôn mặt già nua khổ sở: tất cả mấy bình rượu của ta đều mất, ta trước cũng chỉ dám uống vài chén, bị người lấy đi như vậy còn phải cảm tạ người đã suy nghĩ cho ta? Thật là phải ngâm bồ hòn làm ngọt mà.

Khúc mắc trong lúc đó Hạ Sinh làm sao giải thích được, chỉ nhìn theo vẻ mặt phần uất không cam lòng của Thôn trưởng, cũng không có ý định hỏi nguyên nhân. Chỉ là trong lòng tò mò: Nhược Ngu nếu ít khi uống rượu thì cướp rượu đi làm chi?

16. Chương 16

Sau khi được trưởng thôn truyền thụ “trà kinh”, thấy mặt trời đã lên cao, học đường chắc sắp tan rồi, Hạ Sinh cùng trưởng thôn hàn huyên trong chốc lát rồi cáo từ.

Giai Bảo đang chạy tới chạy lui ở cửa học đường nghịch chong chóng, xa xa thấy Hạ Sinh liền chạy đến sà vào lòng phụ thân nhà mình.

Hạ Sinh sủng nịch xoa xoa đầu nhi tử: “Tan học rồi chứ? Chúng ta về nhà đi.”

“Vâng!” hiếm khi được về nhà cùng phụ thân, tiểu tử kia nắm tay Hạ Sinh nghênh ngang bước đi.

Hạ Sinh giống như vô ý mà quay đầu nhìn lại, như trước vẫn không thấy bóng dáng Nhược Ngu. Nhịn không được quay lại hỏi Giai Bảo: “Hôm nay học gì vậy?”

“Dạ, hôm nay phụ tử dạy bọn con học thuộc lòng.” Nói rồi rung đùi đắc ý: “Cha mẹ gọi phải dạ thưa, cha mẹ ốm phải chăm sóc, cha mẹ dạy bảo thì phải nghe lời, cha mẹ trách mắng phải nhận lỗi...”

“Ừ, Giai Bảo giỏi quá.”

“Phụ tử nói những cái này mới chỉ là bắt đầu, phía sau còn thật nhiều, sẽ chậm rãi dạy chúng con.”

“Vậy Giai Bảo có thấy, ách, hôm nay phụ tử có khác gì không?”

Khác? “Không có a, phụ tử vẫn như bình thường, nhưng mà hôm nay không có đứa nào bị phạt ở lại học thuộc lòng. Chúng nó thật ngốc mà, con còn lâu mới thế.” Hạ thấp người khác đồng thời nâng địa vị của mình lên một chút, thực không hổ là học trò của Lâm Nhược Ngu, thâm đắc chân truyền a.

Thực ra là có khác nha... Giai Bảo nhớ lại lúc ra chơi phụ tử kéo nó sang một góc, hỏi từ hôm qua đến sáng nay phụ thân làm gì. Nó đương nhiên là trả lời thật rồi, nói rằng phụ thân mang bức tranh treo lên đầu giường, nhưng lúc buổi tối nấu ăn vụng về cho thật nhiều muốn, sau đó phải làm lại thức ăn, còn sáng nay dậy thấy vành mắt phụ thân đen đen, không biết có phải là hôm qua nấu ăn dính nhọ nồi chưa rửa sạch không... lúc phụ tử nghe thấy vậy liền cười đến hải lòng, thế nhưng lại rất nghiêm túc mà bảo nó không được nói bậy, phải giữ bí mật không thể nói cho phụ thân.

Thế nhưng sau phụ tử lại nhìn cao hứng như vậy nhỉ? Sau đó Kiệt Vũ ca ca ở bên cạnh nhìn lại, bảo lúc đó phụ tử cười đến giống con mèo ăn vụng được cá.

Mèo ăn vụng cá?

Đúng! Kiệt Vũ vô cùng khẳng định, nhà nó có một con mèo, mỗi lần nhân lúc nó không để ý mà ăn vụng được cá trong trù phòng, sẽ vui thành cái hình dạng kia.

Thực sự là hồ đồ nha, thôi, Giai Bảo cũng không suy nghĩ nhiều, đã đói bụng rồi, muốn ăn cơm trưa.

Suốt buổi chiều, Hạ Sinh đều xoắn xuýt suy nghĩ xem có đi tìm Nhược Ngu hay không. Tuy nói rằng hẹn ba ngày, nhưng cậu cũng không phải người không quyết đoán, nếu đã thông suốt rồi đương nhiên là nên sớm quyết định.

Hơn nữa, theo tính tình kén cá chọn canh của Nhược Ngu kia, cậu không nấu ăn cho hắn, không biết hắn sẽ ngược đãi cái dạ dày của mình thành cái dạng gì đâu.

Kỳ thực cũng tại Hạ Sinh xoắn xuýt quá thôi. Bao năm qua cậu chưa xuất hiện, Lâm Nhược Ngu vẫn khỏe khỏe mạnh mạnh mà gây họa cho nhân gian đó thôi.

Nghĩ lại nghĩ, thấy chính mình thật là năng suất, chỉ mới một ngày một đêm đã suy tính xong chuyện chung thân đại sự của mình rồi... trưởng thôn nói đúng, quan trọng nhất chính là thấy được tâm ý của mình. Trong lòng cũng không bài xích cùng Nhược Ngu sinh hoạt cùng một chỗ, hóa ra từ lâu đã mơ hồ mong chờ có hắn ở bên.

Chỉ là... có điều... làm thế nào đi mở miệng nói ra đây?

Mỗi lúc đến vấn đề then chốt, Hạ Sinh liền không tự chủ được nghĩ để chiều hôm trước Nhược Ngu ôm lấy cậu, sau đó hôn lên môi. Lại nghĩ đến hình ảnh ba người đi thả diều, Nhược Ngu chơi xấu ngã trên mặt đất, cậu không cẩn thận ngã vào người hắn, mềm mại, thơm thơm... ngô, không tốt, trong mũi sao lại có cảm giác nóng nóng, có nước gì chảy xuống...

“A! Phụ thân chảy máu cam rồi!” Giai Bảo đang ở một bên lén quan sát sắc mặt của Hạ Sinh liền kinh ngạc kêu to.

Nga? Hạ Sinh lấy tay quệt mũi, ảm ảm nóng nóng, quả nhiên là chảy máu mũi rồi. Hạ Sinh đại quần, nhanh chóng lấy nước lau đi, vừa lau vừa cảm khái: hóa ra đây chính là cảm giác tình đầu a!

Trước mắt liền hiện ra khuôn mặt tươi cười của Nhược Ngu. Thảo nào tục ngữ nói” một ngày không gặp như cách ba thu, cổ nhân quả là nói đúng. Hạ Sinh cười khở, sau khi ăn cơm tối liền cố ý bưng món canh nấu cho Nhược Ngu xuất môn.

Đây chính là lần đầu tiên Hạ Sinh đến thăm nhà Nhược Ngu.

Đứng gõ cửa thật lâu cũng không có ai mở cửa, sau đó hô to vài tiếng cũng không có người đáp lại. Kỳ lạ, chẳng lẽ còn chưa về? Hạ Sinh khom người nhìn qua khe cửa, trong phòng lộ ra chút ánh sáng mờ nhạt, hắt hắt là ở nhà.

Hạ Sinh đẩy cổng vào, cổng không cài nên chỉ đẩy nhẹ là mở ra. Hạ Sinh bước vào trong phòng liền nhìn thấy cảnh tượng khiến cậu mắt chữ a mồm chữ o.

Trong phòng mùi rượu bốc lên, trên bàn có mấy bình rượu ngã nghiêng, một cái bát rượu còn non nửa đang bị một bàn tay thon dài trắng nõn cầm, người cầm bát nửa nằm trên bàn, nhân thần mơ hồ, gương mặt ửng đỏ, đôi môi đỏ tươi đang nỉ non gì đó, hình dạng mơ màng nhìn đã biết là uống say rồi.

Lúc cậu nghe trưởng thôn nói chuyện Nhược Ngu vô duyên vô cớ cướp mấy bình rượu cậu còn tự hỏi có chuyện gì, hiện tại xem ra là người này mượn rượu giải sầu. Nếu như thôn trưởng biết rượu mà lão cất giữ cẩn thận bị tiểu tử này uống ừng ực như thế này, không tức giận đến dựng ngược chòm râu mới là lạ. Nhưng lúc này không phải là lúc nghĩ đến mấy chuyện đó.

“Nhược Ngu!” Hạ Sinh nhanh chóng đặt bát canh lên bàn, nâng cái người đang nằm úp sấp trên bàn dậy.

Lâm Nhược Ngu bị nâng dậy thân thể liền nghiêng đi, toàn bộ dựa lên người Hạ Sinh, cọ cọ “A Sinh... A Sinh...”

“Nhược Ngu ngươi nói gì?” Hạ Sinh không nghe rõ Nhược Ngu nói gì, bắt đắc dĩ nhẹ nhàng lay đổi phương, “Thế nào lại uống nhiều như thế a?”

Đáp lại cậu chính là người trong lòng lại cọ tiếp.

Hạ Sinh ngồi xổm xuống lấy tay vỗ vỗ mặt hắt: “Nhược Ngu, ngươi làm sao vậy? Tỉnh lại đi.”

Lâm Nhược Ngu nháy mắt, hơi mở ra, tròn mắt ngập nước nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phóng đại trước mặt, “Ai... ai vậy?”

“Hạ Sinh.”

“Hạ Sinh?” biểu tình của Nhược Ngu liền trở nên vô cùng đáng yêu, nhếch miệng lên một độ cong đẹp mắt, “Hi hi, A Sinh, A Sinh.” Đầu chôn ở trong vai Hạ Sinh, thở ra khí tức nóng bỏng phun lên da Hạ Sinh, liền khiến Hạ Sinh đỏ mặt.

“Người rót cục là làm sao vậy, không dừng lại đi uống nhiều như vậy, ta nếu không qua đây thì đêm nay người làm sao bây giờ!” Hạ Sinh không có lựa chọn nào khác ôm lấy Nhược Ngu, vừa vội vừa tức khẽ gọi. Thật là! Cũng không phải là trẻ con nữa rồi, vẫn còn không biết chừng mực như vậy. Cái thứ rượu này, chỉ uống chơi thôi, uống nhiều hại người, hơn nữa say rượu đau đầu còn rất khó chịu.

“A Sinh... thích... thích...” đã hoàn toàn không còn rõ phương hướng, Nhược Ngu chỉ là cười khúc khích nhiều lần nói lên tâm ý.

Cuối cùng cũng nghe rõ Nhược Ngu nói gì, Hạ Sinh cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua, cậu chỉ mà một anh nông dân quèn, không quyền không thế, cũng không có dáng vẻ xuất chúng, lại càng không biết cái gì lời ngon tiếng ngọt, nhưng lại chiếm được tình yêu của nam tử có tâm hồn hồn nhiên như trẻ thơ cùng tài mao song toàn này. Nếu ở thế kỷ hai một khẳng định sẽ bị nói là hoa nhài cắm bãi phân trâu rồi. Nhưng, thế thì đã làm sao? Cuộc sống là của hai người cơ mà.

Cố sức ôm chặt người trong lòng, “Ta biết, ta biết, Nhược Ngu, ta... ta cũng thích người.”

Người trong lòng dường như nghe được, tay liền ôm qua cổ Hạ Sinh, thỏa mãn cọ cọ đầu.

Cái này là lưỡng tình tương duyệt phải không?! Lòng Hạ Sinh mềm nhũn. Chỉ là tình huống trước mặt nên xử lý thế nào đây.

Trong phòng đầy mùi rượu, một đồng bình rượu hỗn loạn, cậu không có khả năng bỏ lại Lâm Nhược Ngu một mình, nhưng còn Giai Bảo... xem ra chỉ còn cách là đem con mèo say rượu này về nhà thôi.

Nói như thế nào thì thân thể Hạ Sinh cũng vốn là một anh nông dân chính gốc, thế nên công Nhược Ngu cũng không có vấn đề. Hơn nữa Nhược Ngu nhẹ hơn so với tưởng tượng, Hạ Sinh không khỏi nghi ngờ hẳn ăn nhiều cơm như vậy rốt cục là đi đâu hết.

Về đến nhà, Giai Bảo thấy Hạ Sinh công phu tử còn ngửi được mùi rượu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại: “Phụ thân, phu tử làm sao vậy? Còn có mùi gì vậy a?”

“Phu tử bị say rồi, phụ thân đưa hẳn về chăm sóc một chút, đêm nay phu tử sẽ ngủ lại nhà chúng ta nga.” Nói xong Hạ Sinh đặt Nhược Ngu lên giường lớn ở phòng khách. Bởi vì xưa nay chịu khó nên phòng khách cũng ngay ngắn chỉnh tề sạch sẽ.

“Giai Bảo, đêm nay phụ thân phải trông chừng phu tử, con ngủ một mình được không?”

Sao? Sẽ sợ hãi nha. Thế nhưng không cam lòng để phụ thân biết mình nhát gan, tiểu Giai Bảo liền chu

môi.

Niết khuôn mặt con trai, “Giai Bảo là tiểu hán tử dũng cảm, phụ thân còn đốt nến trong phòng, nếu có chuyện gì gọi một tiếng phụ thân liền chạy sang, được không?”

“Vâng, con dũng cảm lắm đó.” Giai Bảo gật đầu, có ánh sáng liền không sợ đêm nữa.

Sắp xếp cho con trai xong, Hạ Sinh mới có tinh lực mà xử lý Lâm mèo say. Đầy người mùi rượu, khẳng định phải thay quần áo, còn phải tắm rửa.

Tưởng đơn giản nhưng lúc hành động mới thấy khó khăn. Nấu xong nước nóng rồi đổ đủ nước lạnh vào thùng gỗ, động thủ cởi sạch quần áo Nhược Ngu, sau đó... thiếu chút nữa chuyện chảy máu mũi buổi chiều lại xảy ra lần thứ hai.

Lâm Nhược Ngu cuộn người nhắm mắt nằm trên giường, toàn thân trống trơn, lúc bình thường phong tình yêu nghiệt giờ lại hiện lên vẻ ngây thơ như trẻ con, da thịt trắng nõn trơn mềm mê người, còn có hai điểm hồng anh như ẩn như hiện trước ngực, phía dưới là... Hạ Sinh liền không dám nhìn nữa.

Hít một hơi rồi thở ra, lại hít, lại thở một hơi nữa, làm đủ kiến thiết tâm lý, Hạ Sinh ôm Nhược Ngu đến phòng tắm, tận lực quên đi cảm xúc như tơ lụa trong tay, cẩn thận mà thả Nhược Ngu vào trong thùng nước tắm.

Có lẽ là cảm nhận được nước ấm vây quanh, lông mày Lâm Nhược Ngu nhẹ nhàng chớp vài cái, mê mang mở mắt, nhãn thần không có tiêu cự, nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào.

“Nhược Ngu, đây là nhà ta, ngươi uống say, trước tiên ta tắm giúp ngươi sau đó sẽ nấu canh giải rượu cho ngươi.” Hạ Sinh vừa nói vừa dùng khăn mặt lau mặt cho hắn.

Thanh âm cùng khí tức quen thuộc khiến Lâm Nhược Ngu cảm thấy an tâm liền không cố mở mắt ra nữa, an tâm mà nhắm mắt, nghiêng đầu dựa vào thành thùng nước ngủ.

Hạ Sinh sợ đầu Nhược Ngu gối vào thành gỗ khó chịu liền lấy tay mình cho hắn tựa vào, sau đó một cánh tay còn lại cố gắng nhẹ nhàng chậm chạp lau người cho hắn.

Cổ, cánh tay, ngực, thắt lưng, bụng, xuống chút nữa...

Đại khái là vì thân thể mất cảm nên theo động tác của Hạ Sinh, thân thể Lâm Nhược Ngu bắt đầu run rẩy, đầu cũng không an phận mà lay động trên cánh tay Hạ Sinh.

“Nhược Ngu đừng nhúc nhích, lập tức liền tốt rồi...” nói còn chưa xong, Hạ Sinh liền ngốc lạng.

Tay đang lau người cho Nhược Ngu của cậu đụng phải một thứ, có chút đột ngột mà cứng cứng nóng nóng gì đó.

Ba giây đồng hồ sau, não Hạ Sinh “Oành” một cái nổ tung, đó, đó, đó, đó là tiểu Nhược Ngu a!

17. Chương 17

Cái, cái này nên làm gì giờ đây?

Hạ Sinh thật sự là không nghĩ sẽ xuất hiện cục diện như vậy, cậu chỉ đơn thuần muốn tắm rửa cho Nhược Ngu, cánh tay dưới nước giữ nguyên bộ dạng cứng ngắc. Hạ Sinh sợ đến ngừng hô hấp, ngay cả động một chút cũng không dám động.

Lúc đó Lâm Nhược Ngu không vui rồi, hắn không được tự nhiên mà giãy dụa thân thể, khuôn mặt trắng nõn bị nước nóng ngâm đến đỏ ửng càng quấy rầy động lòng, nhưng vẫn như cũ không mở mắt ra chỉ là dùng lực cọ cọ cánh tay Hạ Sinh, chu cái miệng mà gọi: A Sinh...A Sinh... ta khó chịu.

Hạ Sinh đương nhiên biết tình trạng hiện tại đối với nam nhân nói lên ý gì. Trước hết chưa đề cập đến ‘tri thức bảo vệ sức khỏe’ trong sách giáo khoa sinh học, lúc học đại học, những người bạn trong ký túc xá lúc tắt đèn đi ngủ thường nói đến chuyện này. Lúc đó, Hạ Sinh luôn giữ yên lặng, mọi người cũng không ngại, bọn họ thích nói thì cứ nói, không phải vì ít đi một người nghe mà dừng lại. Cho nên trên lý thuyết mà nói thì Hạ Sinh cũng không hẳn là hoàn toàn “non”.

Đối với cái người nhìn vô cùng ngon miệng trước mắt này, Hạ Sinh cũng không khỏi có điểm tâm viên ý mã: người này chính là bầu bạn kiếp này của cậu.

Tiểu Nhược Ngu dưới nước lại đụng vào tay Hạ Sinh, hình như cảm thấy thoải mái, thắt lưng liên liên tiếp đưa vào.

Lần này Hạ Sinh đã thoát ra khỏi trạng thái mơ hồ. Không nên không nên, Nhược Ngu hiện tại uống say thần chí không rõ, cậu nếu như chiếm tiện nghi của hắn chẳng khác nào lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao.

Hạ Sinh liền rút tay ở trong nước ra.

Dục vọng của Lâm Nhược Ngu đột nhiên không cảm thấy cảm xúc liên càng thêm khó chịu giãy dụa, hai chân thon dài vô lực mở ra, thiếu, còn chưa đủ. Hắn ngẩng đầu lên, cần cổ tạo thành một đường cong duyên dáng thành mê hoặc trí mạng đối với Hạ Sinh.

“A Sinh...A Sinh...” cúi đầu nỉ non càng tạo ra bầu không khí mờ ám.

Hạ Sinh lại đang xoắn xuýt, cậu biết ghen như vậy đối thân thể không tốt, nhưng cậu muốn lần đầu tiên của hai người phải phát sinh trong tình huống cả hai thanh tỉnh mà tự nguyện. Như vậy, chỉ còn một cách thôi.

Tay phải vịn năng.

Trước đây Hạ Sinh cũng thỉnh thoảng tự giải quyết, coi như cũng tinh thông. Mặc dù lúc này nói gì thì Nhược Ngu cũng nghe không vào, cậu chỉ muốn biện minh cho hành động sắp tới của mình: “Nhược Ngu, ta không thể cứ như vậy mà chiếm tiện nghi của người, chỉ là nhìn người khó chịu, ta muốn giúp người xuất ra mà thôi...”

Hạ Sinh buông khăng mặt, tay phải lần xuống cầm lấy tiểu Nhược Ngu.

“Ân ~” chỉ nghe một tiếng than nhẹ thỏa mãn, Lâm Nhược Ngu liền đuổi thẳng thất lực.

Coi đó chính là hành vi tán thành của Nhược Ngu, Hạ Sinh một tiếng trống làm hăng hái tinh thần liền bắt đầu hành động.

Bởi vì “giúp đỡ” Nhược Ngu nên người Hạ Sinh cúi xuống bên thềm nước tắm, Nhược Ngu lúc này dựa vào lòng Hạ Sinh. Tóc rơi vào nước ướt một phần, xuyên qua quần áo thấm vào ngực Hạ Sinh, giống như một bàn tay nhỏ bé xoa nắn khiến tâm cậu ngứa ngáy khó nhịn.

“A Sinh... thoải mái...” Nhược Ngu thành thực như con mèo nhỏ mà rên rỉ khiến Hạ Sinh rất có cảm giác thành tựu.

Tiếp tục bắt tay vào động tác, Hạ Sinh cúi đầu xuống gần khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Nhược Ngu, nhìn không được mà hôn lên đôi môi mong nhớ kia – trong đầu nhất thời trống rỗng, chỉ cảm thấy môi kia sao mà mềm, sao mà ôn nhu, liền nhìn không được mà nhẹ nhàng liếm qua tinh tế miêu tả hình dạng, thưởng thức tư vị cánh môi ấy... khoảng cách gần quá, có thể cảm thấy hơi thở dần trở nên dồn dập.

Rốt cục, Hạ Sinh thở hồng hộc chậm rãi ngừng đầu, bên khóe miệng hai người đều dính một sợi chỉ bạc dài dâm mỹ.

“Nhược, Nhược Ngu, đó là tiền công phục vụ của ta.”

Dứt lời nhẹ nhàng cắn lỗ tai Nhược Ngu, khiến cho đối phương nhất thời kêu một tiếng đau đớn, Hạ Sinh cười xấu xa, động tác trong tay cũng nhanh hơn.

Cứ như vậy chăm sóc tiểu Nhược Ngu một trận, Hạ Sinh đột nhiên thấy thân thể trong lòng cương cứng, đoán chắc là hần sắp bắn ra liền mạnh tay hơn một chút – tiểu Nhược Ngu khoái trá mà giật giật vài cái... liền an phận.

Trên mặt nước hiện ra một dòng chất lỏng đặc màu trắng khả nghi.

Cuối cùng Nhược Ngu cũng an phận mà ngủ trên giường, Hạ Sinh nhanh nhẹn đi đến trù phòng nấu một nồi canh giải rượu, chờ mai Nhược Ngu tỉnh thì hâm lại là có thể uống, sau đó đi tắm, tắt đèn, lên giường ôm Nhược Ngu, ngủ.

Chỉ chốc lát sau, Hạ Sinh bắt đầu đã mở mắt ra, cười khở.

Mớ diệt hỏa cho Nhược Ngu, tiểu đệ đệ nhà mình cũng có tinh thần rồi. Thôi, cái này cũng coi như là căn cứ chứng minh cậu có cảm giác với Nhược Ngu, thế nhưng, vào lúc này cũng không phải là thích hợp đi.

Thực ra phản ứng đó của Hạ Sinh cũng là rất bình thường, tới thế giới này đã hơn hai tháng, lúc đầu thì vội vã thích nghi với cuộc sống, sau đó nỗ lực cải thiện cuộc sống. Mang theo một tiểu bằng hữu, chuyện cần quan tâm rất nhiều, không có công phu và khí lực mà nghĩ đến chuyện này. Hiện nay bị Nhược Ngu động tình liền nổi lên phản ứng.

Hạ Sinh ôn nhu nhìn người trong lòng – khuôn mặt say ngủ không hề phòng bị, khóe miệng còn mang theo nụ cười thỏa mãn.

“Nếu có thể, ta với ngươi sẽ mãi mãi bên nhau nhé.”

Sau đó, Hạ Sinh đưa tay đến giữa hai chân mình, cùng tiểu Hạ Sinh ‘trò chuyện’ một phen, sau đó cũng nặng nề ngủ.

Sau đó trong mơ, Hạ Sinh nhìn thấy một rừng đào, dưới tàng cây đào to nhất rừng, Nhược Ngu đưa lưng về phía cậu. Nhịn không được gọi tên của hắn, mà Nhược Ngu cũng giống như trước đây, chỉ có ngoái đầu lại nhìn cậu mỉm cười, thoáng chốc gió thổi cánh hoa đào bay tán loạn trong rừng.

Lúc đó thì ánh nắng chiếu vào mặt, Hạ Sinh tỉnh giấc. Vừa mở mắt, vô thức cúi đầu nhìn người trong lòng, nhưng lại nhìn thấy đôi mắt sáng ngời của Nhược Ngu.

“A Sinh, sớm.” Lâm Nhược Ngu tươi cười sáng lạn.

“Ách, Nhược Ngu, sớm a.” Hạ Sinh có điểm chột dạ, nhanh chóng muốn đứng dậy buông Nhược Ngu ra lại bị đối phương chặn lại.

“A Sinh, ta sao lại ở nhà ngươi?”

“Cái kia, tối qua ngươi uống say, ta đi tìm ngươi, không muốn để ngươi một mình ở lại nên công ngươi về đây.”

“Người thay quần áo cho ta?”

“Người một thân mùi rượu, ta phải tắm cho người.”

“Phải không? Vậy thân thể của ta không phải bị người nhìn thấy hết rồi sao?”

“Cái, cái đó cũng không có cách, không phải sợ người ngủ sẽ khó chịu sao...”

“Đẹp không?”

“Nhược Ngu!” Không những đẹp, mà sờ cũng thích... nhưng mà Hạ Sinh sao dám nói ra chứ.

“Được rồi.” Lâm Nhược Ngu nhún vai, “A Sinh tối qua người tìm ta có chuyện gì?”

“Ta, ta tìm người...”

“Người muốn trả lời ta phải không? A Sinh, chúng ta không cần vòng vo, nói cho ta biết quyết định của người đi.” Lâm Nhược Ngu rất kiên quyết, nhưng cũng khó nén tia khẩn trương trong giọng nói.

Có một người bầu bạn quá khôn khéo đến tột cùng là chuyện tốt hay xấu đây? Có điều bây giờ hối hận cũng muộn rồi, hơn nữa cậu cũng sẽ không hối hận. Hạ Sinh biểu tình rất chăm chú: “Nhược Ngu, ta đã hiểu rõ, ta cũng thích người, muốn cùng người sinh hoạt.”

“Thật vậy sao? Nói như vậy là người đồng ý?” tuy rằng rất chờ mong đáp án này, nhưng khi Hạ Sinh nói ra, Lâm Nhược Ngu vẫn có điểm không tin được.

“Đúng thế. Ta đã suy nghĩ, sau này chúng ta chính là người một nhà! Có thể có người ở bên, ta thật là một nam nhân may mắn.”

“Không phải, ta mới là người may mắn! A Sinh, A Sinh.” Lâm Nhược Ngu kích động nhào tới Hạ Sinh, tốt quá, tốt quá. Hắn hiểu tính tình Hạ Sinh, một khi đã quyết định thì sẽ không thay đổi. Có chuyện gì có thể làm cho người ta vui vẻ bằng việc tình cảm của mình được người đáp lại?

Hai người đang chìm đắm trong bầu không khí lưỡng tình tương duyệt, trong không khí đều phẳng phát hơi thở ngọt ngào.

Nhưng giây phút tốt đẹp như vậy nhanh chóng bị vị khách không mời mà đến cắt đứt.

“Phụ thân, Phụ thân” người còn chưa đến tiếng đã đến, Giai Bảo đã tỉnh ngủ, sau khi tự mình mặc quần

áo thì đi tìm phụ thân chải tóc cho mình.

Hạ Sinh và Lâm Nhược Ngu liền nhìn nhau cười.

Xuống giường chỉnh lại dung nhan, Hạ Sinh ra ứng phó với bạn nhỏ, Lâm Nhược Ngu ở lại trong phòng thay quần áo, quần áo ngày hôm qua của hắn không thể mặc lại, đành mặc đồ của Hạ Sinh, đợi khi đến học đường đi qua nhà mình về thay cũng được.

Thực ra, mặc đồ của Hạ Sinh khiến cho Nhược Ngu có cảm giác đặc biệt, như được hơi thở của đối phương bao quanh thân thể, không chỉ ấm áp trên người mà ngực cũng ấm áp, hạnh phúc như chính mình có được toàn thể giới.

“Phu tử tỉnh chưa ạ?”

“Tỉnh rồi. tối qua Giai Bảo ngủ ngon không?”

“Dạ ngon, ngủ đến sáng mới tỉnh. Ngọn nến trên bàn còn cháy, con thổi tắt đi rồi.”

“Thực ngoan.”

Nghe được tiếng hai cha con nói chuyện bên sát vách, Lâm Nhược Ngu thỏa mãn nở nụ cười, sau đó, cuộc sống như vậy cũng thuộc về hắn rồi.

Rốt cục, lại có một gia đình.

Lúc làm điểm tâm trong trù phòng, thấy canh giải rượu trên bàn Hạ Sinh mới giật mình nghĩ sao Lâm Nhược Ngu bị say mà lại không đau đầu giống người khác (vì có say đâu =)). Quan tâm hỏi han, đối phương trả lời đại khái là do cơ địa mỗi người đi, cậu cũng không nghĩ là có chỗ nào không thích hợp. Để an toàn, Hạ Sinh vẫn đun nóng lên rồi cho Nhược Ngu uống.

Giai Bảo không hiểu cũng kêu la đòi uống, khiến cho hai người vừa bực mình vừa buồn cười.

Hôm nay trù phòng Hạ gia lại khôi phục không khí náo nhiệt.

Sau khi tiễn một lớn một nhỏ đi học, Hạ Sinh không vội vàng dọn dẹp, cậu lẳng lặng đi tới tàng cây trong viện, nhẹ nhàng ngồi vào đu dây. Chậm rãi đu dây, Hạ Sinh suy nghĩ thật lâu.

Trong buổi sáng mùa hè này, nắng vàng trải khắp nơi, gió nhẹ ấm áp, chim trong rừng líu lo ca hát, có thể tưởng tượng bên ngoài dân làng đang cần cù làm việc – để tiếp tục duy trì những ngày yên bình trong thôn Đào Hoa này.

Sau đó, Hạ Sinh đưa ra một quyết định.

18. Chương 18

Buổi chiều, trong sân nhà họ Hạ, hai người ngồi dưới tàng cây hóng mát.

“Nhược Ngu, người có tin linh hồn người ta có thể thoát ra khỏi thân thể không?”

“Linh hồn? A Sinh muốn nói quỷ hồn sao?”

“Ừ, cũng có thể nói như thế.”

“Tuy rằng chưa có chứng thực nhưng trong sách cũng nói qua, ta nghĩ rằng có tồn tại.” Lâm Nhược Ngu thở nhẹ, vẽ mặt băng quơ mà nói: “A Sinh có điều gì muốn nói với ta sao? Chẳng nhẽ...” dừng lại một chút “Chẳng lẽ A Sinh muốn nói, người thật ra là loại quỷ hồn này sao?” dứt lời nhìn thẳng vào Hạ Sinh.

Hạ Sinh bị kinh hãi rồi.

Cậu thực nghi ngờ Lâm Nhược Ngu có thuật đọc tâm! Nếu không vì sao mới chỉ nói mấy câu mà hắn đã biết cậu muốn nói gì? Mặc dù không trúng nhưng cũng gần đúng a!

Thấy hình dạng ngốc lạng này của Hạ Sinh, Lâm Nhược Ngu không khỏi cười nhẹ ra tiếng: “Cho dù là có cao nhân chỉ điểm trong mộng cũng không có khả năng một đêm liền thoát thai hoán cốt như vậy. Có chút tri thức cùng hiểu biết, nếu không có tích lũy qua nhiều năm thì rất khó nắm giữ. Nói đi, A Sinh.” Vừa đáng yêu vừa trừng mắt: “Năng lực thừa nhận của ta rất mạnh a.”

Hạ Sinh vốn rất khấn trương, sợ chuyện mình là linh hồn xuyên qua sẽ khiến Nhược Ngu sợ hãi, làm hắn vô pháp thừa nhận, không nghĩ tới Nhược Ngu lại không sợ, thậm chí còn tò mò, khiến cho rất nhiều lời lẽ cậu chuẩn bị sẵn đều không dùng được, cả người tràn đầy cảm giác vô lực.

“Ha ha, Nhược Ngu lúc nào thì biết ta nói dối?”

“Việc này a, lúc đầu ta đã không tin rồi, chậm rãi ở chung ta thấy có rất nhiều chỗ không đúng, thế nhưng cũng không tìm được lời giải thích hợp lý. Sau đó A Sinh nói như vậy ta liền đoán được.”

“Nếu ta nói người đoán đúng rồi, người có sợ ta không?” dù sao việc này cũng quá mức kinh hãi thể tục, Hạ Sinh muốn xác định thái độ của Nhược Ngu.

“Thế nào lại sợ! Ta đã nói rồi, ta thích A Sinh nha. A... A Sinh nếu như không tin thì ta hôn một cái biểu lộ tấm lòng nha!” Nói xong liền vươn đầu ra, bẹp một cái hôn lên miệng Hạ Sinh.

Đợi Hạ Sinh phản ứng lại, Lâm Nhược Ngu đã đoan đoan chính chính ngồi thẳng lại chỗ, “Được rồi, ta đã biểu thị rồi đấy, A Sinh có cái gì nói đi.”

“Nhược Ngu, người, người... đây đang là ban ngày ban mặt a!” Hạ Sinh không có gì ngoài dự kiến, mặt đỏ như gấc chín.

“Có sao đâu, ông mặt trời lên cao như vậy rồi, sẽ không nhìn thấy chúng ta nha.” Lâm Nhược Ngu vẽ mặt vô tội “A Sinh không nên vòng vo nữa, mau mau nói lai lịch của người cho ta đi.”

Hạ Sinh dở khóc dở cười nhìn tên trước mắt bày ra vẻ mặt muốn nghe kể chuyện, lo lắng trong lòng liền buông xuống, vì thế yên lặng một chút tổ chức lại ngôn ngữ, thẳng thắn nói về lịch trình xuyên qua của mình.

“...Chính là như thế. Ta cũng không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, đi tới một thế giới khác hoàn toàn thế giới trước kia của ta, chiếm đoạt thân thể Đại Ngưu... nhưng cũng may là còn có Giai Bảo, nó ỷ lại vào ta, để cho ta có động lực để bắt đầu cuộc sống mới.” Nhớ tới lúc ban đầu hài tử nho nhỏ kia nhào vào lòng mình, bất an mà run rẩy, mà hiện tại bị nuôi thành đứa bé trắng trẻo mập mạp, lại còn được đi học, Hạ Sinh liền tự nhiên sinh ra một cảm giác tự hào làm phụ thân.

“A Sinh bất công, lẽ nào ta không quan trọng sao?” bất mãn Hạ Sinh chỉ nói đến nhi tử bảo bối của cậu, Lâm Nhược Ngu vẽ mặt vô cùng không hài lòng.

“Nhược Ngu đương nhiên cũng rất quan trọng a!” Hạ Sinh buồn bực, Nhược Ngu dĩ nhiên không thêm để ý đến chuyện cậu miêu tả thế giới này khác hẳn thế giới trước đây của cậu, lại còn nghĩ đến chuyện này.

“Hừ, so ra vẫn kém tiểu bằng hữu Giai Bảo nhà người. Ta hỏi người, nếu có một ngày ta và Giai Bảo trượt chân rơi xuống nước, người sẽ cứu ai trước?”

Hạ Sinh tròn tròn mắt, vấn đề này là vấn đề nan giải a. Nhưng tại thế kỷ hai mươi mốt, phiên bản là: “Nếu như mẹ và vợ của bạn rơi xuống nước, bạn sẽ cứu ai trước?”

“Ta, ta...”

“Người cái gì mà người, khẳng định sẽ cứu Giai Bảo đúng không?” Lâm Nhược Ngu chưa ngoa mà trách móc.

“Ta, ta sẽ dạy các người bơi.”

Câu này thiếu chút nữa khiến Lâm Nhược Ngu sặc.

“Hảo cho A Sinh người, ta còn không biết người mồm miệng láu lỉnh như thế.” Lâm Nhược Ngu cũng thấy mình so đo cùng tiểu Giai Bảo là rất không phúc hậu, thế nhưng ai bảo hắn thích Hạ Sinh ni, nhìn không được muốn Hạ Sinh đem mình đặt ở vị trí quan trọng nhất. Hắn cũng thương yêu Giai Bảo, nhưng cái gì cần tranh là phải tranh.

Cản lại Nhược Ngu đang muốn ôm lấy mình, Hạ Sinh lúng túng giải thích: “Giai Bảo là Giai Bảo, người là người, các người đều rất quan trọng đối với ta, không có trước sau. Nếu, nếu như trượt chân ngã xuống, ta cũng nhảy xuống cùng các người được không?”

Đổi lấy cái trừng mắt của Nhược Ngu: “Người sao lại vĩ đại như thế? Cần phải ba người chết một lúc người mới thoải mái sao? Ta nói cho người biết, người muốn chết nhưng ta cùng Giai Bảo còn chưa muốn chết đâu, chính người nói là lúc nào rảnh sẽ dạy chúng ta bơi còn gì.”

“Được được được, hôm nào trời mát ta đưa người đi bơi, thuận tiện bắt cá nấu canh người thích nhất được không.”

“Ừ, như thế còn tạm chấp nhận được.” con mèo giường nanh múa vuốt này giờ mới an phận xuống.

Hạ Sinh lẳng lặng ôm cái nam tử sắp cùng mình đi hết phần đời còn lại này, tham lam nhìn dung nhan tinh xảo cùng miệng cười phóng khoáng, trong lòng phi thường thỏa mãn.

Hạ Sinh đột nhiên nhớ tới một bài hát, có một thời gian các cửa hàng không ngừng phát, giọng ca nhẹ nhàng cùng lời hát da diết khắc sâu vào trong lòng người nghe.

“Nhược Ngu, ta hát cho người nghe nhé?”

“Sao? A Sinh biết hát?”

“Ừ, một chút thôi, nhưng không hay lắm, người không được cười ta đấy nhé.”

“Hừ, còn xem biểu hiện của người đã.”

Hạ Sinh nhớ lại lời bài hát, mở miệng nhẹ giọng hát lên:

“Cuối cùng thì cũng đã có được quyết định thế này,

Những người khác sẽ không thể nói rằng em vô tâm nữa,

Chỉ cần anh cũng quyết định giống như vậy.

Em nguyện sẽ theo bước anh đến tận chân trời góc bể,

Em biết rằng sẽ không dễ dàng một chút nào,

Nhưng lòng em vẫn luôn cố tập thuyết phục bản thân mình.

Chỉ sợ rằng ... anh đột nhiên nói anh muốn bỏ cuộc.

Yêu, thật sự cần có dũng khí,

Để đối diện với những thị phi xâm xì và những điều tai tiếng,

Chỉ cần anh có được một ánh mắt kiên định,

Tình yêu của chúng ta sẽ có ý nghĩa mà thôi.

Chúng ta đều cần phải có dũng khí,

Để mà tin tưởng rằng sẽ được ở bên nhau.

Biển người bao la, nhưng em có thể cảm giác thấy được anh,

Đã đặt tình cảm chân thật của anh vào lòng bàn tay em.

Nếu như sự kiên cường, không khuất phục của em,

Đã không cần thận làn tổn thương anh,

Vậy anh có thể nào nhẹ nhàng nhắc nhở em không?

Đột nhiên lòng em thấy âu lo ... vì sợ rằng sẽ đánh mất anh thôi”[*]

Nghe Hạ Sinh hát xong, Lâm Nhược Ngu ngồi dậy từ trong lòng cậu, hai con mắt tỏa sáng: “A Sinh, ta thích bài hát này!”

“Ta cũng thích.” Bài hát cũng chính là tiếng lòng của Hạ Sinh.

“Ta nghĩ, hẳn là ông trời đã cho người xuyên qua để chúng ta cùng một chỗ.”

“Thật sao? Vậy tình yêu của chúng ta không phải là ‘khuyhnh thể chi luyện’ rồi sao?”

“Đúng thế. Ông trời nhất định là thấy ta anh tuấn tiêu sái phong độ ngời ngời bác học đa tài, không đành lòng thấy ta một mình cô đơn đến già nên đem người đến bên ta.”

Hạ Sinh bật cười, đó chính là cái gọi là “được tiện nghi còn khoe mẽ”. “Ta chỉ nghe qua “khuyhnh thành chi luyện, chưa nghe khuyhnh thể chi luyện bao giờ.”

“Hiện tại không phải có rồi sao?” Bày ra vẻ mặt ‘không ngại học hỏi kẻ dưới’ mà đặt câu hỏi: “Khuyhnh thành chi luyện? Là câu chuyện bên thế giới của người phải không? Ta muốn nghe xem là chuyện gì xảy ra.”

Đối với nữ tử tài hoa hơn người kia, Hạ Sinh vô cùng kính nể, cũng thật sâu tiếc hận cho tình cảm của nàng. ‘Khuyhnh thành chi luyện’ là một trong những tác phẩm nổi tiếng của Trương Ái Linh [*]. Câu chuyện xảy ra tại Hương Cảng, Bạch Lưu Tô từ Thượng Hải đến, đã trải qua một lần hôn nhân thất bại, bị thân thích châm chọc, thấy đủ lòng người hiểm ác. Ngẫu nhiên quen biết người đàn ông độc thân giàu có là Phạm Liễu Nguyên, liền đặt cược một phen, muốn giành được tình yêu của Phạm Liễu Nguyên. Hai cao thủ tình trường giao đấu tại khách sạn Thủy Thiển Loan. Nhưng khi Phạm Liễu Nguyên sắp rời Hương Cảng thì quân nhật bắt đầu oanh tạc, phạm Liễu Nguyên quay trở lại bảo vệ Bạch Lưu Tô, trong lúc sinh tử, hai người mới có thể thật tình mà kết giao, cùng trao cho nhau lời hứa thiên trường địa cửu.

Hạ Sinh tận lực kể lại cốt truyện cũng như tình cảm trong đó, sau đó, hai người trầm mặc, tiện đà Hạ Sinh nói ra cảm khái: “Chiến tranh, phá hủy một thành phố nhưng cũng tạo thành một đoạn tình ái khắc cốt ghi tâm. Thực sự là khuyhnh thành chi luyện.”

“A Sinh, thật may là chúng ta không cần phải trắc trở như vậy mới được cùng một chỗ.” Lâm Nhược Ngu bị câu chuyện cảm động, viên mắt ửng đỏ.

Hạ Sinh nở nụ cười, “Nhược Ngu, câu chuyện là câu chuyện, cuộc đời chúng ta làm sao lại có thể giống trong sách. Ta nghĩ chúng ta như bây giờ đã là rất tốt.”

“Đúng vậy!” Lâm Nhược Ngu tán thành gật đầu, “Chúng ta sẽ hạnh phúc đến lúc bạc đầu.”

“Chỉ sợ lúc đó ta biến thành ông già lẩm cẩm đầu tóc bạc phơ, Nhược Ngu sẽ chê ta vừa già vừa xấu không dùng được nữa.” Hạ Sinh trêu ghẹo nói.

“Lúc đó ta cũng đã già rồi còn gì, nhưng khẳng định sẽ là một ông lão đẹp trai nhất, A Sinh nên coi trọng ta a, đừng để người khác đoạt đi nga.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân không chỉ cần nắm giữ tâm của Nhược Ngu, mà còn phải nắm vững dạ dày của Nhược Ngu, như vậy dù Nhược Ngu muốn chạy cũng không chạy được, bởi vì sẽ không có gì để ăn.”

“Hắc hắc, thế còn tạm được.” Người nào đó đắc ý đuôi sắp vênh lên trời rồi.

Chỉ sợ lúc đó rằng chúng ta rụng hết chỉ có thể húp cháo mà thôi. Những lời này Hạ Sinh không nói ra. Nếu có thể cùng nhau đi đến một ngày như thế, cũng là một chuyện hạnh phúc a.

“Được rồi, A Sinh, lúc nào thì ta chuyển qua?” Lâm hồ ly con người đảo nhanh như chớp.

“Chuyển qua?”

“Đúng vậy, nói thế nào thì chúng ta đã là lưỡng tình tương duyệt, ở cùng một chỗ không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Hạ Sinh há hốc mồm, cậu nghĩ từ lúc yêu đương rồi hẹn hò rồi xác định cũng phải mất một đoạn thời gian, sau đó hai gia đình gặp gỡ mới định ra hôn kỳ, lúc kết hôn mới có thể quang minh chính đại mà ở cùng một chỗ.

“Cái này...”

“Thế nào, A Sinh, người nhìn hết thân thể ta rồi, người không muốn phụ trách?” thấy Hạ Sinh do dự, Nhược Ngu giở đòn sát thủ – đôi mắt đào hỏa nổi lên hơi nước, lông mi dài như cánh bướm chớp chớp, giống như một bàn tay nhỏ bé có thể nhiếp phách câu hồn, thoáng chốc làm Hạ Sinh mê muội, muốn nói gì cũng quên mất, chỉ ngơ ngác gật đầu: “Sẽ, sẽ phụ trách.”

“Vậy nói không bằng làm, đêm nay ta liền chuyển qua.”

“Được, được.”

“Vậy sau này chúng ta thành người một nhà rồi, tốt quá!” Lâm Nhược Ngu vui vẻ nói rồi bổ nhào vào Hạ Sinh.

Hạ Sinh bị hấn làm như thế rốt cục cũng tỉnh lại, phục hồi tinh thần không khỏi kêu khổ: thế này thì phải sắp xếp thế nào đây? Giai Bảo vẫn ngủ cùng cậu, chẳng nhẽ để Nhược Ngu ngủ phòng khách? Cái này Nhược Ngu khẳng định không muốn. Ba người cùng nhau ngủ? Không được, giường không đủ rộng...

Còn chưa bắt đầu ở chung, Hạ Sinh đã lâm vào một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Ta chính thức đổi tên thể loại của truyện là: Ôn nhự ngơ ngác thụ, tự kỷ đồng đánh nữ vương công =))

Chú thích:

[*] Trương Ái Linh: tác gia nổi tiếng của Trung Quốc, ngoài “Khuyên thành chi luyện” thì “Sắc. Giới.” chính là tác phẩm nổi tiếng của bà.

[**] Bài hát ‘Dũng khí’ (lời dịch)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-hoa-nguyen-ky>